

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2012 • LXVI. • ŠTEVILKA 4

IZ GENERALNE KURIJE	
Nosilci veselih novic	3
JUŽNOSLOVANSKA KONFERENCA PROV. MINISTROV OFM	
Seja Južnoslovanske konference prov. min. OFM	6
Kongres za formacijo in študij v Splitu	8
Medprovincialno srečanje tajnikov za evangelizacijo in misijone (TEM) v Sarajevu	11
IZ PROVINCIALATA	
Novi ljudje za novo evangelizacijo	12
IZ TAJNIŠTVA	
Zapisnik 16. redne seje prov. definitorija	15
Zapisnik 17. redne seje prov. definitorija	16
Jubileji bratov v letu Gospodovem 2013	17
IZ ŽIVLJENJA IN DELA PROVINCE	
Še zadnjič pogled na minulo sobotne leto	19
Imenovanje za prodekana	20
Slovenski misijon sv. bratov Cirila in Metoda v Melbournu	21
Novice s Svete Gore	22
Brezje	23
Iz Slomškovega mesta	24
Sv. Trojica v Slov. gorah	26
»Ta veseli dan kulture« 2012	26
PASTORALNI IN TEOLOŠKI IZZIVI	
»Vem, komu sem veroval«	29
Teološki izzivi sodobnega frančiškana	32
Veličina duhovnika	37
Pravičnost ali usmiljenje	38
... IN NAJ MOLIMO ZA RAJNE!	
† s. Jozefina Dodič	39
IZ MEDIJEV	40
NASLOVNIK PROVINCE	43

Kolofon

Poročila leto 2012 (LXVI) številka 4
Izdal: Slovenska frančiškanska provinca
sv. Križa
Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana.
Ureja: br. Janez Papa
Odgovarja: br. Stane Zore
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič,
p. Krizostom Komar, p. Tadej Inglič
Grafična priprava: br. Dragan Vampola
Tisk: Repovž d.o.o., Grosuplje

NOSILCI VESELIH NOVIC

„Oznanjam vam veselo novico, ki bo veliko veselje za vse ljudstvo“ (prim. Lk 2,10). Beseda, ki je bila od začetka pri Bogu, ki je bila Bog (prim. Jn 1,1), je „v polnosti časov“ (Gal 4,4) postala Emanuel, Bog-z-nami (prim. Mt 1,23). To je Božji evangelij „ljudem, ki so mu po volji“ (Lk 2,14) v vseh časih. To je vesela novica, ki je spremenila zgodovino človeštva: „Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč“ (Iz 9,1), in spreminja zgodovino vseh tistih, ki jo sprejmejo (prim. Jn 1,12).

Dragi bratje in sestre,

Božič je. Čas je, da slečemo obleko žalosti in bede (prim. Bar 5,1). „Velike reči je Gospod storil za nas, bili smo veseli“ (Ps 126,3). Človeštvo je potrpežljivo pričakovalo dragocen sad zemlje (prim. Jak 5,7), končno „se je razodela Božja milost, ki rešuje vse ljudi“ (Tit 2,11). Božič je! Bog prihaja, da bi ostal z nami: „Veselite se zmeraj, ponavljam vam, veselite se“ (Fil 4,4). Božič nas spominja, da nismo sami, da Bog hodi z nami po poteh sveta. Ta navzočnost je razlog velikega veselja (prim. Mt 28,8-9), temelj zanesljivega upanja za tiste, ki veselo novico sprejmejo s *pravo vero* in jo ponavzočijo v svojem življenju s *popolno ljubeznijo* (FPKr). Božič nas spominja tudi na nujnost, da postanemo nosilci vesele novice *bližnjim in daljnim* (prim. Ef 2,17), tistim, ki jih čutimo blizu, in tistim, za katere mislimo, da so daleč. Kdor se je srečal s Kristusom, ne more drugače, kot da se spreobrne v nosilca Resnice, kakor je naredila Samarijanka (prim. Jn 4,28-29). Kdor je odkril Kristusa, mora to odkritje posredovati drugim, kakor žena, ki je našla izgubljeno drahmo (prim. Lk 15,8ss). Kakor pastirji, ki so srečali Kristusa, ne morejo drugače, kakor da sporočajo to veselo novico (prim. Lk 2,16ss). In to z veseljem, kakor pastirji (prim. Lk 2,20); neprenehoma, kakor

emavška učenca (prim. Lk 24,33), pogumno, kakor prvi učenci (prim. Apd 5,22ss) in ustvarjalno, kakor so delali naši veliki misijonarji skozi več kot osemsto let naše zgodovine. Veselje, ki ga povzroča to odkritje (prim. Mt,13,44), beseda, ki gori v srcu, ki je zaljubljeno v Gospoda (prim. Lk 24,32), izkustvo tistega, ki se čuti obdarovanega z milostjo Gospodovega ljubečega pogleda (prim. Mk 10,21), spravijo njegove noge v gibanje, da „gre ven“ in se napoti k drugemu, pri čemer gre preko vsake kulturne, družbene in verske pregrade. Misijonarska gorečnost je najboljši test, da bi spoznali, če smo v resnici srečali Kristusa.

„Gorje mi, če bi evangelija ne oznanjal“

„Evangelizirati je milost in poslanstvo, ki je lastno Cerkvi, je njena najgloblja identiteta“ (EN 14). Ob upoštevanju, da je veliko krščenih, ki so malo evangelizirani, te žalostne resničnosti, da je veliko kristjanov, ki so kristjani samo po imenu, in da je po dva tisoč letih še vedno veliko tistih, ki še vedno ne poznajo Kristusa, je potrebno ponovno brez strahu potrditi nujnost in potrebo nove evangelizacije (prim. VD 96).

V teh časih Cerkev potrebuje nov misijonarski vzgib (prim. RM 30ss); pustiti mora, da jo prevzame gorečnost apostolskega oznanjevanja

(prim. NMI 40), da bi z vedrim pogumom nesla Kristusa tistemu, ki ga še vedno ne pozna (misijoni *ad gentes*) in da bi v novih *puščavah* sveta naredila razumljivo besedo vere, ki nas je prerodila za življenje (misijoni *inter gentes*). V začetku tretjega tisočletja Cerkev potrebuje prenovu navdušenja v posredovanju vere, v oznanjevanju in v prenašanju evangelija, ki „je Božja moč v rešitev vsakomur, ki veruje“ (*Rim* 1,16), in ki je navsezadnje istoveten z osebo Jezusa Kristusa (prim. *1 Kor* 1,24). Duh nam daje paresijo za to oznanilo (prim. *Apd* 2,29).

Zaradi vsega tega mi, Jezusovi učenci, če hočemo „ohraniti svežino, polet in moč za oznanjevanje evangelija,“ (*EN* 15), čutimo potrebo po spreobrnjenju, da se pustimo evangelizirati, da bi mogli evangelizirati, kakor je bilo mnogokrat ponovljeno v sinodalni dvorani med *XIII zasedanjem škofovske sinode o novi evangelizaciji za posredovanje vere* (potekala je v Vatikanu od 7. do 28. 10. 2012); kajti samo če bomo na prenovljen način živeli svojo skupnostno zavest vere in če bomo ponovno odkrili navdušenje za posredovanje vere, bomo oznanjali veselo novico v novih kulturnih okoliščinah, ki so se ustvarile v zadnjih desetletjih. Oznanilo in pričevanje hodita skupaj.

Poleg tega, kakor je spoznala sinoda, Bog ni odsoten samo v življenju družbe, ampak tudi v življenju samih cerkvenih skupnosti; sekularizem, brezbržnost in relativizem so v polnosti vstopili v življenje mnogih krščenih, duhovnikov in posvečenih, tako da te drže niso nič več samo neka zunanja grožnja, ampak so vsakdanji spopad. Zato je nova evangelizacija predvsem klic in vprašanje, ki je postavljeno Cerkvi sami v sebi, da bi se v vseh krščenih okrepila vera v Kristusa, ko bi se zavzeli, da bi bili dejavni v tem novem kulturnem okolju, v katerem je Cerkev poklicana živeti svojo vero in jo prenašati. Gre torej za to, da poživimo vero, ki je v nevarnosti, da ugasne v okoljih, ki ovirajo njeno osebno zakoreninjenje, njeno družbeno navzočnost, jasnost njenih vsebin in njenih doslednih sadov, in to najprej v nas, da bi jo potem poživili v drugih. Klic k evangelizaciji se spreminja v klic k spreobrnjenju. Poklicani smo, da bi evangelizirali. Naša dolžnost je, da strah premagamo z vero, obupanost z upanjem, brezbržnost z ljubeznijo.

Prav na to odločno meri nova evangelizacija. V prvi vrsti je naslovljena na vse krščene, vsi jo potrebujejo, tudi mi, posvečeni, da bi ponovno odkrili razloge svoje vere in da bi bili evangelizirani, da bi lahko evangelizirali. Nova evangelizacija se tudi obrača na tiste, ki so zapustili vero in so se zaradi različnih razlogov oddaljili od Cerkve. Končno se nova evangelizacija usmerja na tiste, ki želijo verovati in iščejo poln pomen svojega življenja. Vsi ti, verujoči in oddaljeni, tisti ki želijo verovati, iščejo ljudi, ki so sposobni prej s priče-

vanjem življenja kot z besedo posredovati veselje srečanja s Kristusom. Kot je bilo rečeno na sinodi, ni nobenega moškega ali ženske, ki bi se v svojem življenju, tako kot žena iz Samarije, ne znašel pri nekega vodnjaka s prazno posodo, z upanjem, da bo srečal Njega, ki more dati poln smisel bivanju. Kot Jezus pri vodnjaku v Siharju, moramo zlasti mi, *ljudski bratje*, čutiti potrebo, da bi sedli skupaj z možmi in ženami našega časa, da bi ponavzočili gospoda v njihovem življenju, tako da bi ga lahko srečali, saj je samo On voda, ki daje resnično in večno življenje (prim. *Jn* 4,5-42).

„Kristusova ljubezen nas poseduje“

Naš red je skupaj z drugimi redovi in ustanovami posvečenega življenja odigral zelo pomembno vlogo v prenašanju vere *bližnjim*, preko ljudskih misijonov in redne evangelizacije, in *daljšim* preko misijonov *ad gentes*. Sprejemajoč povabilo, ki ga dobivamo od Cerkve, ne moremo nehati sodelovati pri nalogi nove evangelizacije, pri čemer izhajamo iz našega izkustva in s ustvarjalnosti, ki je bila za nas vedno značilna. Z naše strani to zahteva: radikalno in z veseljem živeti svojo frančiškansko identiteto; živeti življenje, ki kaže absolutno prvenstvo Boga in ki preko bratskega življenja v majhnosti izraža počlovečujočo moč evangelija; biti popolnoma na razpolago, da bi dosegli zemljepisne, družbene in kulturne meje evangelizacije in se tako umestili v nove areopage misijonov (prim. *VC* 96-99); uresničevati prizadevanje za ohranjanje stvarstva, graditev miru in pospeševanje pravičnosti, zlasti v obrambi pravic tistih, ki trpijo zaradi izključenosti v naših družbah. Skratka frančiškansko, v polnosti evangelijsko življenje, evangelizirano in evangelizirajoče, v tesni povezanosti s pastirji in v tesnem sodelovanju z laiki, obenem pa zvesto naši karizmi, bo pomemben prispevek k novi evangelizaciji.

Zvesti povabilu 2. vatikanskega koncila želimo ohraniti živo sposobnost preiskovanja znamenj časov in jih razlagati v luči evangelija (prim. *GS* 4). Kot privrženci *Ubožca* želimo v vsakem trenutku ohraniti pogled, poln *simpatije* do našega sveta, ki ga Bog ljubi (*Jn* 3,16). Ne sme biti prostora za pesimizem v srcih in v mislih tistih, ki čutijo, da so poklicani živeti evangelijsko, hodeč po Kristusovih stopinjah. Istočasno hočemo živeti v stalnem evangelijskem razločevanju (prim. *1 Tes* 5,21), da bi „razločevali, kaj prihaja od Duha in kaj mu nasprotuje“ (*VC* 73). To nam bo omogočilo, da bomo odkrili, da kljub mnogim težavam, ki jih predstavlja sedanji trenutek za posredovanje vere zaradi prevladujočega sekularizma ter naraščajoče brezbržnosti in relativizma, zgodovinski trenutek, v katerem živimo, vseeno ponuja tudi velike priložnosti za oznanjevanje vesele novice in nas priganja, naj se z *ново gorečnostjo, novimi metodami in novimi izrazi lotimo izziva nove evangelizacije*.

Nova gorečnost. Nova gorečnost zahteva osebno spreobrnjenje, stalno obnovo strastne zavzetosti za Kristusa, za Resnico, za evangelij. *Nova gorečnost* nas izprašuje in nas spodbuja, da sami sebi postavimo vprašanje, kje je naše srce, kdo je še naprej naša „prva ljubezen“ v vsakdanjem življenju in če so naša življenja poenotena okoli Kristusa, ali so razdrobljena in razdeljena, ali smo osredotočeni na *edino potrebno* ali smo raztreseni od tolikih stvari, ki niso najbolj pomembne, čeprav so dobre. *Nova gorečnost* postavlja pod vprašaj naše vsakdanje življenje in slog tega življenja. Nova evangelizacija je v tem, da pogosto raztresenemu in zmedenemu srcu in umu današnjih mož in žena, predvsem pa nam samim, ponovno ponudi lepoto in trajno novost srečanja s Kristusom. Da bi ohranjali gorečnost ali jo ponovno razvneli, je potrebno premišljevati oblike Jezusa Kristusa, vstopiti v skrivnost njegovega življenja, stalno ohranjati srce, *obrnjeno h Gospodu* (prim. FNPVod 22,19).

Nove metode. To zahteva pastoralno spreobrnjenje, prenovu evangelizacijske metode. *Nove metode* imajo veliko opraviti z uporabo novih sredstev družbene komunikacije, ki so poklicana, da olajšajo prenašanje vere, zlasti mladim, ki iščejo poln smisel svojemu življenju in nosijo v svojih srcih globoka hrepenenja po pristnosti, resnici, svobodi in velikodušnosti, na katera je lahko samo Kristus odgovor v tolikšni meri, da jih bo nasitil. Posebno pozornost moramo prihraniti družbenim komunikacijam, področju, na katerem se križa toliko življenj, toliko vprašanj in dvomov. *Nove metode* so tudi v zvezi z vsebinami. Po drugi strani je danes v mnogih okoliščinah potrebno prvo oznanilo *kerigme*. To oznanilo bo v mnogih primerih osebno, od človeka do človeka, in ga mora vedno spremljati pričevanje pristnega krščanskega življenja.

Novi izrazi. To vključuje strukturno spreobrnjenje. Obstajajo strukture, ki otežujejo prenašanje vere, namesto da bi ga omogočale. Tukaj sta še enkrat potrebni prodornost in ustvarjalnost. V tem kontekstu moramo tudi osvoboditi *kletko jezika*, ki veselelo novico, ki jo želimo prenesti, dela nerazumljivo. Zlasti če hočemo doseči mlade, je potrebno vstopiti v jezikovno kulturo digitalne skupnosti, ne da bi kdajkoli pozabili, da sta pričevanje in svetost jezik, ki je razumljiv vsem in ga ne more nadomestiti noben drug jezik. *Novi izrazi* nas obvezujejo tudi v ustvarjanju novih *vodnjakov*, kjer naši sodobniki lahko potešijo svojo žejo po polnosti in kjer bodo iz izkustva *puščave* (Benedikt XVI. je med homilijo ob začetku *Leta vere* govoril o „duhovni opustelosti“) lahko ponovno odkrili radost verovanja. Skupaj s Cerkvijo čutimo potrebo, da določimo in si zamislimo nova sredstva in nove besede, da bomo oznanilo vesele novice naredili razumljivo tudi v novih *puščavah* sveta. *Molitveno branje Besede* nam bo pomagalo srečati te nove vodnjake in naši sodobniki se bodo lahko srečali z Jezusom.

„Veroval sem, zato sem govoril“

Ker ima nova evangelizacija središče v Kristusu in ne gre toliko za strategije, ampak za to, da našemu pričevanju damo kakovost, mora biti tesno povezana z vero. In to ne z abstraktno vero, z vero pojmov, kakor bi rekel kardinal Newman, ampak z vero, ki je postala izkustvo, z živo vero, ki jo praznujemo in izpovedujemo, kakor od nas zahteva papež Benedikt v *Porta Fidei*; z vero, ki ima za svoj temelj srečanje z dogodkom, z osebo, z osebo Jezusa, ki daje novo obzorje in s tem odločilno smer življenju (prim. *Deus caritas est* 1). Z vero, ki je najprej osebna privolitev Kristusu, zaupanje vanj, ki nima razpok (prim. *FhBn* 1ss).

Franciška njegovi življenjepisci opredeljujejo kot *novus evangelista*, ki ga je poslal Bog, da bi prebudil srca mož in žena svojega časa za pravi čut smisel Božje navzočnosti in delovanja v njihovih življenjih. *Ubožec* se je lotil nove evangelizacije družbe in kulture svojega časa. Njegova novost ne temelji toliko na oznanjevanju evangelija – to so počeli tudi mnogi drugi – ampak v novi aktualizaciji evangelija, z strastnim prizadevanjem in ustvarjalnim utelešenjem, kar je postalo mogoče zaradi njegove granitne vere v Njega, ki ga je izpovedoval kot VSE svojega življenja (prim. *FhBn* 4).

Dragi bratje in sestre, v oddaljenosti približno dvajsetih stoletij nas Cerkev spominja Gospodove zapovedi: „Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu“ (*Mk* 16,15). Ne smemo izgubljati časa. Strast za Kristusa in sočutje do človeštva, ki morata razvnesti naša srca, nam ne dovoljujeta, da bi se vdajali utrujenosti. Čas je, da se odpravimo na pot, pripravljeni iti preko vsake prepreke, dobro opremljeni s *pravo vero, trdnim upanjem in popolno ljubeznijo*.

Božič je

Božič je! Dragi bratje in sestre, posnemajmo zgled pastirjev, Samarijanke in tolikih drugih in se podajmo na pot, da bomo današnje može in žene vodili iz puščave k *vodnjakom* žive vode, h Kristusu, ki nam daje življenje in to življenje v izobilju. Blagoslovljen božič vsem, z upanjem, da so bo Kristus rodil v vaših srcih, da ga boste ponesli drugim.

Rim, 8 decembra,
praznik Brezmadežnega spočetja, 2012

Vaš brat, minister in služabnik

br. José Rodríguez Carballo, ofm
generalni minister OFM

Prot. 103334

Seja Južnoslovanske konference provincialnih ministrov OFM

Split, Trstenik, 05. oktobra 2012.

V frančiškanskem samostanu klerikata „Fra Ante Antić“ v Splitu na Trsteniku je bila 5. oktobra 2012 seja JKPMOFM. Na seji so sodelovali vsi člani, s tem da je br. Staneta Zoreta, ki je na bratskem obisku bratov v Avstraliji in Združenih državah, zamenjal br. Marjan Čuden, provincialni vikar province sv. Križa v Sloveniji.

Po kratki molitvi je br. Lovro Gavran, podpredsednik, pozdravil vse brate, zlasti novoizvoljena provincialna ministra br. Andrija Bilokapića iz province sv. Hieronima v Zadru in br. Joška Kodžomana iz province Presvetega Odrešenika v Splitu. Zaželel jima je blagoslovljeno delo služenja bratom v njihovih provinciah in bratom na ravni konference in reda. Navajamo najpomembnejše točke in zaključke seje konference.

1. Evropska OFM konferenca animatorjev za PMOS 2013.

Br. Mijo Džolan, animator PMOS za našo konferenco je podal poročilo o pripravi za evropsko konferenco animatorjev PMOS, ki jo bo gostila naša konferenca v septembru 2013. Pripravil je pisni osnutek in ga razdelil vsem članom konference. Postavil je dve vprašanji: kaj je s statutom, katerega načrt je pripravil, in kateri datum predlaga konferenca za organiziranje evropske konference.

Načrt so predložili iz Urada za PMOS na generalni kuriji. On ga je prevedel, prilaga pa tudi angleški izvirnik. V pogovoru je bilo rečeno, da

je ta načrt lahko dobra predloga za naš statut, vendar ga je treba prilagoditi. Naj br. Mijo skupaj s provincialnimi animatorji za PMOS to naredi, potem pa naj ta dodelani predlog predložijo konferenci za odobritev.

Kar zadeva evropsko konferenco OFM animatorjev za PMOS, se provincialni ministri strinjajo, naj bo to v hotelu Medena v Trogiru, kar pa zadeva datum poteka, je zanje – saj se predvideva, da bodo na tem sodelovali tudi vsi provincialni ministri – primernejši od 12. do 19. maja 2013.

Provincialne ministre je prosil, naj spodbudijo svoje provincialne animatorje PMOS, da bodo sodelovali pri tem, bilo pa bi dobro da bi sodelovali tudi provincialni ministri.

2. Volitve predsednika JKPMOFM.

Ker je dosedanjemu predsedniku br. Željku Toliču potekla služba provincialnega ministra, je bilo potrebno izvoliti novega predsednika. Na tajnem glasovanju je bil za predsednika JKPMOFM za tri leta izvoljen br. Ivan Sesar, provincialni minister Hercegovske province Marijinoga vnebovzjetja.

Bratje so mu čestitali in se mu zahvalili, da je sprejel to dolžnost, on pa je takoj prevzel vodenje seje. Najprej se je bratom zahvalil za zaupa-

nje, posebno pa br. Lovru Gavranu, ki je zadnjem času vodil našo konferenco. Na kratko je spomnil brate, da imamo tudi mi sami delo in odgovornost, pa tudi svoje odločitve v konferenci moramo vzeti še bolj resno in odgovorno, saj vloga konferenc postaja vedno bolj pomembna in večja; povezovati in spodbujati morajo frančiškansko življenje in poslanstvo na svojih področjih, prav tako pa povezovati province posamezne konference s celotnim redom.

3. Razdelitev dolžnosti znotraj JKPMOFM.

S koncem mandata br. Jozi Sopti in br. Željku Toliču in z izvolitvijo novih provincialnih ministrov br. Andrije Bilokapića in br. Joška Kodžomana je potrebno ponovno razdeliti dolžnosti znotraj konference. Doslej je bil br. Jozo Sopta zadolžen za formacijo in študij, in to mora sedaj prevzeti nekdo drug. Br. Lovro Gavran je zadolžen za misijone in evangelizacijo, br. Željko Železnjak pa za pastoralo poklicev. Ponovno je bilo postavljeno vprašanje o odgovornosti JKPMOFM za FSR in FRAMO, saj se zdi, da jih ne smemo pustiti ob strani. Po pogovoru o tem je bilo odločeno, da bo za to področje zadolžen en provincialni minister, vsaj kar se tiče naših asistentov, FSR in FRAME. Ker se v redu vse več pozornosti posveča PMOS, je odločeno, da bo tudi za to področje zadolžen en provincialni minister iz naše konference.

Po pogovoru je bilo sklenjeno: Za formacijo in študij je zadolžen br. Joško Kodžoman, za FSR in FRAMO br. Andrija Bilokapić, za PMOS pa br. Stane Zore. Br. Lovru Gavranu še vedno traja mandat odgovornega za misijone in evangelizacijo, br. Željku Železnjaku pa za pastoralo poklicev. Vsi morajo s svojimi sodelavci iz naših provinc pripraviti pravilnike za delo, da bi tako olajšali delovanje teh delovnih teles konference. To bi bilo potrebno narediti do konca tega leta, da bi na seji JKPMOFM, ki je predvidena za konec januarja 2013, provincialni ministri lahko potrdili predložene pravilnike.

4. Proslava 800-letnice prihoda sv. Frančiška na Hrvaško

Na kratko smo se ozrli na potek proslave. Vse dogajanje se je skrčilo na dve zaključni manifestaciji: mednarodno znanstveno srečanje o prihodu sv. Frančiška na Hrvaško (Split-Zadar, 1. in 2. oktobra 2012), in na zaključno bogoslužno slavlje v Splitu, 6. oktobra 2012.

Br. Ivan Sesar je kot predsednik VFZ na kratko poročal o sami pripravi, br. Joško in br. Andrija pa o poteku simpozija v Splitu in Zadru.

5. Odloženo je bilo, da se bo srečanje vseh provincialnih definitorjev iz naše konference organiziralo prihodnje leto. Bo v Međugorju od 18. do 20. februarja 2013. Tema mora biti zelo življenjska in praktična, ter povezana s frančiškanskim načinom vodenja provincialnega bratstva. Organizacijo zaupamo br. Jošku in medprovincialnemu tajništvu za formacijo in študij. Oni morajo čim prej pripraviti program in natančen dnevni red srečanja, ki se bo začelo s kosilom 18. 2. 2013. Br. Ivan Sesar bo poskrbel za bivanje v Međugorju. Potrebno je vse dobro in pravočasno organizirati in program poslati na vse provincialate.

6. Srečanje generalnega ministra z brati z začetnimi zaobljubami in njihovimi vzgojitelji iz provinc naše konference bo v Taboru – Samobor, 1. in 2. marca 2013. Generalni minister želi, da bi bila osrednja tema „Frančiškanska formacija v luči izzivov našega časa,“ bodo pa tudi podteme (življenje iz vere, molitveno branje besede, zvestoba in vztrajnost v poklicu, nevarnost duha sveta, medprovincialnost ... in kar bo prišlo kot predlog od magistrov ali provincialnih ministrov ...), pa tudi delo v skupinah. Misli, da bi bilo dobro povabiti br. Vidala Rodrigueza, generalnega tajnika za formacijo in študij, ki bi imel kratko predavanje o pomembnosti študija v naši formaciji.

7. Ponudba za medprovincialne duhovne vaje

Ta predlog je bil dan na srečanju vseh provincialnih definitorjev naše konference v Međugorju v novembru 2011. Ker še poteka, nismo mogli analizirati rezultatov te ponudbe, vseeno pa je bilo odločeno, da se tudi letos objavi ponudba o medprovincialnih duhovnih vajah, da bomo to lahko pravočasno objavili v provincialnih glasilih. Br. Marjan Čuden je povedal, da oni ponujajo priložnost za duhovne vaje na Sveti Gori, 18. do 23. avgusta 2013.

8. Srečanje s Severnoslovansko konferenco provincialnih ministrov.

– Br. Lovro je govoril z njihovim predsednikom br. Rufinom in dogovorila sta se, da bi to bilo od 22. do 25. septembra 2013. Po pogovoru smo se določili, da bo srečanje v frančiškanskem samostanu v Rami (Šćit), pri tem pa se načrtuje tudi romanje v Međugorje in v Hercegovino. Podrobnosti organizacije in programa bomo še določili.

9. Br. Andrija Bilokapić, provincialni minister province sv. Hieronima (Zadar) je obvestil brate, da so njega in provincialnega vikarja povabili v Rim na pogovor z generalnim ministrom o stanju in prihodnosti njihove province. Generalni minister jima je rekel, on pa to posreduje bratom provincialnim ministrom naše konference, naj vsaka naša provinca do konca oktobra predloži enega brata, ki bo kandidat za delegata generalnega ministra. Mi predlagamo, oni pa bodo iz-

med predlaganih kandidatov izbrali enega, ki se bo moral resno ukvarjati s položajem Zadarske province

Po pogovoru o tem je bilo rečeno, da je to težko rešiti v kratkem času, zlasti ker niso dali opisa delegatovega dela. Odločeno je bilo, da br. Andrija vse to pisno pošlje vsakemu provincialnemu ministru, da bodo oni v dogovoru s svojim provincialnim definatorijem lahko predložili primerne brata iz svoje province.

10. Govora je bilo tudi o Plenarnem *svetu reda*, ki bo na Poljskem, od 17. do 30. novembra 2013. Uradno vabilo in program še nista prišla, znano pa je, da bo to zelo pomembno srečanje, za katerega se bo treba dobro pripraviti. Na njem se bo odločalo o številu in razporeditvi generalnih de-

finitorjev in mnoge druge pomembne stvari. Ko bomo iz Rima dobili podrobnejše informacije, se bomo morali za to dobro pripraviti.

Dogovorili smo se, da bo **naslednja seja JKPMO-FM** v Zagrebu, na Kaptolu, **28. – 29. januarja 2013**. Ko bo znan točen datum srečanja novih provincialnih ministrov v Rimu, ki je običajno v drugi polovici januarja, bomo točno določili datum.

Na koncu se je br. Ivan Sesar, novoizvoljeni predsednik, zahvalil vsem bratom za sodelovanje, br. Jožku Kodžomanu pa, ker nas je gostil v svojem samostanu.

Br. Nikola Vukoja,
tajnik JKPMO-FM

Kongres za formacijo in študij v Splitu

- od 17. do 23. septembra 2012

Generalno tajništvo za formacijo in študij (SGFS) je v Splitu organiziralo kongres za vzgojitelje severno in južno slovanske konference OFM, kakor je to naročil generalni kapitelj OFM.

Prisotnih je bilo 40 bratov iz Poljske, Češke, Slovaške, Ukrajine, Rusije, Kazahstana, BiH, Hrvaške in Slovenije (šla sva p. Zdravko J. in jaz).

Dopoldne smo vedno imeli predavanje in pogovor ob njem; popoldne pa smo delali v hrvaški, poljski in italijanski skupini ter v odprtem pogovoru iskali odgovore na zastavljena vprašanja, ki so se porodila ob predavanju.

Najprej so nam prebrali *sporočilo br. Josėja R. Carballa*, v katerem nam govori o *nujnosti trajne formacije in inkulturacije evangelija*. Pri tem spodbuja k sodelovanju med provincami na področju vzgoje, k večji odprtosti za evangelizacijo (zlasti misijonom) in k bratskemu življenju.

Uvodno predavanje je imel br. Vidal Rodríguez López, generalni tajnik za FŠ, v katerem je govoril o glavnih izzivih pri spremljanju duhovnih poklicih v OFM, in sicer: *v bratstvu živeti po evangeliju, bratsko življenje v slogi in edinosti, vedno se imeti za učenca, ki hodi za Kristusom, nujnost stalne formacije, živeti iz prioritet Reda, inkulturacija evangelija v vsako kulturo, v vsakem ljudstvu, formacija naj bo prilagojena življenju vsakdanjika* (imeti lep sprejem za brate in za ostale ljudi), bistveno je, da *vzgajamo našo svobodo za danes in jutri v tradiciji OFM proti*

novim izzivom, in sicer: *izziv duhovnosti* (živeti globoko evangelijsko duhovnost: vsakodnevno poslušanje Božje besede, obhajanje zakramentov v občestvu s Cerkvijo, življenje po treh evangelijskih svetih, stalna duhovna formacija), *izziv bratstva in majhnosti* (preprosto življenje, formacija bratov laikov, večje sodelovanje med provincami), *izziv misijon-evangelizacija-apostolat* (vsajati evangelij v vsako kulturo, živeti uboštvo v solidarnosti z ubogimi, reševati krivičnosti v Redu in družbi s spravo in mirom, varovanje [spoštovanje] narave, s preprostostjo in svobodo predajati sekularizirani družbi evangelij), *izziv razjasnitve naše identitete*. V formaciji *ni več individualizma: vzgaja se v ekipi in vzgaja vse bratstvo s svojim življenjem in medsebojnimi odnosi*. Študij se za vsakega brata podaljša na vse življenje. Pri vzgojnem delu bratov so nam v veliko pomoč RFF. Uporabljajmo jih.

Popoldne sta brata Darko Tepert (tajnik južno-slovanske konference za TFS) in Witosław Szytyk (tajnik severnoslovanske konference za TFS) podala sintezo rezultatov anket vsake province obeh konferenc (glej prilogo).

Drugo predavanje »*Frančiškanska vzgoja za evangelijske svete*« je imel br. Domagoj Runje, tajnik TFS splitske province. Poudaril je, da se vse

Statistika Sud Slavica , 22.09.2012

Entità	Formatori	Aspiranti	Postulanti	Novizi	Professi temporanei	Professi solenni in formazione	Totale di formandi
Santissimo Redentore	10	7	4	10	16	4	41
SS. Cirillo e Metodio	10	7	6	11	20	9	53
S. Girolamo	3	1	1	0	5	1	8
Assunzione BVM	6	9	7	5	19	3	43
Santa Croce	8	35	7	9	30	5	86
Santa Croce in Slovenia	6	1	1	0	4	0	6

Statistika Nord Slavica 22.09.2012

Entità	Formatori	Aspiranti	Postulanti	Novizi	Professi temporanei	Professi solenni in formazione	Totale di formandi
s. Francesco	10	5	12	3	22	2	44
S. Edvige	9	0	8	4	12	1	25
Santa Maria degli Angeli	11	40	8	4	23	4	79
Immacolata Concezione BVM	10	0	8	9	27	4	48
Assunzione BVM	15	9	14	6	40	8	77
S. Michele Arcangelo	10	0	4	3	9	6	22
Santissimo Salvatore	5	8	4	4	11	1	28
S. Venceslao	5	0	3	3	1	1	8
Fondazione Russia-Kazakhstan	2	1	0	0	1	0	2

tri obljube uresničujejo kot *življenje v majhnosti* in da jih je mogoče biblično osmisliti s knjigo Razodetja 21 in 22. Izredno poučno, jasno, teološko in duhovno močno predavanje, o katerem lahko zainteresiranim posredujem njegovo vsebino.

Tretje predavanje je imel br. Alan Brzyski, provincialni minister province sv. Hedvike iz Poljske: »*Franciščanska formacija za zakramentalno življenje*«. Za sv. Frančiška so *zakramenti skrivnostno srečanje z Bogom*. Pravilno razumevanje zakramentov (gre za zakramente sv. krsta, evharistije, reda, sprave) je prvi pogoj za tiste, ki bi radi vstopili v frančiškansko bratstvo. Na ta način zakramenti postajajo *temelj za izgradnjo bratskega življenja*. Za sv. Frančiška je sv. evha-

ristija način *bivanja z Očetom, Sinom in Svetim Duhom* in se v njej gradi frančiškanska bratska edinost in Cerkev. Poudaril je velik pomen zakramenta sv. spovedi v času formacije, saj je življenje manjšega brata *neprestano spreobračanje* in pri tem sv. spoved odlično pomaga. Vsak frančiškan je poklican, da *postane zakrament* (vidno znamenje navzočnosti nevidnega Boga – Kristusa), če je le osebno stalno povezan s Kristusom. Velik poudarek je bil tudi na *potrebni in primerni pripravi na obhajanje zakramentov* (še zlasti na sv. mašo in sv. spoved).

V četrtek nam je br. Vicko Kapitanović, upokojeni univerzitetni profesor zgodovine, razkazal in razložil ostanke antične Salone.

V petek je predaval fr. Witosław Sztyk, tajnik severnoslovanske konference za TFŠ: »Spremljanje bratov za službeno duhovništvo v začetni formaciji«. Začel je z izredno zanimivim »Dekalogom« duhovniške formacije papeža Benedikta XVI. Navedel je 10 temeljnih papeževih poudarkov pri vzgoji bodočih duhovnikov. V 4. »zapovedi« je rekel: »Duhovnik je junak Boga med ljudmi. Vzeti ste izmed ljudi in za ljudi... Verniki od duhovnika pričakuje-

jo, da bo »strokovnjak« za srečanje človeka z Bogom. Ljudje od nas ne pričakujejo, da bomo strokovnjaki v politiki, gospodarstvu, gradbeništvu, ne, marveč v duhovnem življenju. Verniki pričakujejo, da jim bodo v boju s sekularizmom in relativizmom v pomoč duhovniki, ki živijo iz večne modrosti Božje besede...« V 10. »zapovedi« pa je spomnil: »Duhovniki se moramo zavedati končnosti trpljenja in krize. Moramo se učiti trpeti, zdržati v trpljenju in krizah. Na ta način postaja naše življenje preizkušeno bogato.«

Zelo je bilo poudarjeno, da je potrebno osebno in skupinsko spremljanje duhovniškega poklica in še bolj poudariti pomen frančiškanskega načina življenja duhovništva, ki ga manjši bratje živimo v bratstvu, v preprostosti in majhnosti.

V soboto so vsi udeleženci s pomočjo ekipe, ki je pripravila in vodila kongres, naredili sintezo sintez dela po skupinah in izoblikovali zaključno sporočilo in predloge kongresa. Slednje so poslali v generalno kurijo za Mednarodni kongres za formacijo in študij, ki bo septembra 2013 v Asissiju.

Zapisal p. Pepi L., ofm

Medprovincialno srečanje tajnikov za evangelizacijo in misijone (TEM) v Sarajevu

Br. Lovro Gavran, provincial Bosne Srebrne, v južno-slovanski konferenci OFM zadolžen za misijone in evangelizacijo, je 14. in 15. novembra 2012 v frančiškanskem samostanu sv. Antona na Bistriku v Sarajevu sklical letno srečanje tajnikov za evangelizacijo in misijone južnoslovanske konference.

Udeležili so se ga tajniki (ali njihovi predstavniki: tako sem za našo provinco predstavljaj našega tajnika p. Marjana Čudna) vseh šestih provinc te konference. Po uvodnem pozdravu smo udeleženci dobili molitev za beatifikacijo s kratkim življenjepisom br. Vjeka Čurića, frančiškanskega misijonarja province Bosne srebrene, ki je umrl mučeniške smrti v Ruandi leta 1998.

V uvodu je bilo rečeno, da je prav, da *skrbimo najprej za misijonske potrebe naših sosedov*, in sicer potrebujemo misijonarje v Kosovu, Albaniji, Srbiji in Turčiji. Potrebovali bi vsaj enega brata prostovoljca iz vsake province JK za misijonske projekte reda in Cerkve v bližnjih državah. Navkljub stiski doma se ne smemo zapreti pred potrebami misijonov.

Za tem je br. Pero Vrebac prikazal delo Medprovincialnega tajništva za ME v preteklem triletnem obdobju. Zaznamovala so ga različna srečanja na ravni konference in reda.

Vsako *provincialno tajništvo za EM naj ima svoj pravilnik*. Za tiste, ki ga nimajo, so tajniki pripravljeni po e-pošti poslati njihove pravilnike.

Sledila je *izvolitev novega tajnika za misijone in evangelizacijo južnoslovanske konference*: izvoljen je bil br. Pero Vrebac.

Naslednji dan smo nadaljevali z oblikovanjem besedila Pravilnika Medprovincialnega tajništva za ME, ki smo ga vsi udeleženci enoglasno sprejeli in ga bo br. Lovro Gavran predložil provincialom južnoslovanske konference v potrditev.

Za zaključek srečanja se je razvila živahna debata o nekaterih konkretnih vprašanjih evangelizacije in misijonov. Debata je rodila naslednje predloge, ki jih bo Medprovincialno tajništvo predložilo provincialom Konference v potrditev, in sicer:

1. Spremeniti je treba miselnost župnijskega individualizma in *preiti k skupnostnim pastoralnim projektom*, ki bi združili in angažirali brate v samostanu, da bi delovali kot bratstvo, ne kot posamezniki.

2. *Skupni projekt »Frančiškansko leto« na ravni naše konference za vse bogoslovce*, ki končajo ciklus filozofije. To leto prekinitve študija bi skupaj načrtovali dve medprovincialni tajništvi: tajništvo za vzgojo in študij ter za misijone in evangelizacijo. Vsebina pro-

grama bi bila frančiškanska (zgodovina, viri, filozofija, teologija, duhovnost) in praktična (izkušnja in služenje z odvisniki, prizadetimi, zaporniki, bolnimi).

3. *Odpiranje naših samostanov laikom z nudenjem prostora, duhovnega spremljanja in podelitvijo frančiškanskih vrednot*, bodisi z nekajdnevno skupno molitveno izkušnjo bodisi s trajnejšo humanitarno skrbjo in *delom z odvisniki in njihovimi starši*.

4. *Ljudski misijoni v Frančiškovem duhu v letu vere* z ekipo ljudskih misijonarjev, ki bi nudili pastoralne usluge župnijam in skupnostim.

5. *Vikend seminarji Frančiškove duhovnosti* za laike, FSR in FRAMO, ki želijo poglobiti vedenje o duhovnosti sv. Frančiška.

6. *Raziskava: kaj je specifično frančiškansko ter kate-re frančiškanske vrednote ljudje cenijo in upoštevajo?* To raziskavo bi lahko pripravili naši profesorji s svojimi študenti.

7. *Program trajne formacije za Frančiškove brate in sestre*: Študij Frančiškovih virov v obliki seminarjev, duhovnih vaj in delavnic.

8. *Možnost misijonske izkušnje za naše bogoslovce*, ki bi za nekaj časa odšli na služenje v misijone k našim bratom (v sklopu frančiškanskega leta, ali kar tako).

9. *Provincialna vodstva naj rada dovolijo prostovoljcem da gredo v misijone* v Albanijo, Kosovo, Srbijo, Turčijo ali na druge celine.

Za sklep je bilo poudarjeno, da bo srečanje medprovincialnega tajništva enkrat letno v kraju odgovornega provincialnega ministra za to Medprovincialno tajništvo, katerega člani so vsi aktualni provincialni tajniki za ME.

Vzdušje je bilo res bratsko, gostoljubnost gostiteljev na višini, pogovori zelo sproščeni in odprti. Udeležencem je bilo mogoče v zelo kratkem času spoznati še stari del Sarajeva – Baš Čaršija, »frančiškansko Karitas« - Kruh sv. Ante in prenovljene prostore provincialnega vodstva Bosne srebrene.

V Bosni, kakor tudi v Sarajevu se še čuti posledice vojne in opustošenja, a življenje poteka v miru in sožitju.

Zapisal p. Pepi L., ofm

Novi ljudje za novo evangelizacijo

„Ko so to videli, so povedali o besedi, ki jim je bila rečena o tem otroku. In vsi, ki so slišali, so se začudili temu, kar so jim povedali pastirji“ (Lk 2,17-18).

*Dragi bratje in sestre,
rojstvo Jezusa Kristusa,
ki je vesela novica za vse ljudi,
naj vam podari svoj mir!*

Letošnje praznovanje prihoda Odrešenika na našo zemljo obhajamo v okviru leta vere v vesoljni Cerkvi, v naši krajevni Cerkvi pa v letu, ko se na poseben način poglobljamo v pastoralni načrt. Leto vere, ki ga je ob petdesetletnici začetka 2. vatičanskega koncila razglasil papež Benedikt XVI., je povabilo kristjanom, posvečenim pa še posebej, da bi naša vera iz navajenosti in nekoliko upehane nadušljivosti, s katero jo okuži premalo navdušeni vsakdan, stopila na pot osebnega srečanja z Jezusom Kristusom, ki je „prišel, da bi imeli življenje in da bi ga imeli v obilju“ (Jn 10,10). Slovenski pastoralni načrt, ki se iz krovnega dokumenta s posameznimi koraki razvija v pastoralni načrt vsake župnije in vsakega organizma, ki oblikuje pastoralno življenje v Cerkvi na Slovenskem, pa ima pred seboj cilj, da bi to vero, ki jo živimo, na sodoben, privlačen in prepričljiv način ponudili možem in ženam našega časa.

Kako smo v obojno dogajanje vpeti manjši bratje sv. Frančiška? Naj začnem z naslovom, ki ga nosi krovni dokument Slovenskega pastoralnega na-

črta: Pridite in pogledajte! Te besede so svoboden navedek Jezusovega povabila dvema Janezovi- ma učencema, ki ju je beseda njunega učitelja o Božjem jagnjetu napotila za njim. „Pridita in bosta videla!“ jima je odgovoril Jezus na vprašanje: „Gospod, kjer stanuješ?“ (Jn 1,38-39). Jezus ju je povabil na svoj dom, k sebi. Povabil ju je, naj srečata njega, naj prebivata z njim in pri njem. S tem jima je dal možnost, da v osebnem izkustvu odkrijeta, za kom sta se napotila, koga sta vprašala po stanovanju, da bi potem iz osebnega doživetja mogla svoj korak za vse življenje napotiti za njim in postati njegova učenca. Ko smo za krovni dokument Slovenskega pastoralnega načrta naslovili s to mislijo, samo si zastavili praktično neizvedljivo nalogo. Svoje sodobnike smo povabili k sebi. Verne in neverne. In to z Jezusovo besedo. To za nas predstavlja dvojni izziv. Prvo vprašanje, ki se nam ob tem zastavlja, je, ali smo v resnici sposobni postati „alter Christus“, da bodo ljudje lahko prišli in doživeli izkustvo srečanja z Jezusom, Gospodom in Odrešenikom. Lahko pa misel zastavimo tudi drugače: ali smo dozoreli v ponižnosti do te mere, da ljudi, ki bodo prišli, da bi vedeli, ker smo jih zaradi tega povabili, ne bomo zadrževali pri sebi, ne bomo sebično, sebe potrjujoče zadrževali zase, ampak jim bomo pokazali naprej, v polnost in svobodo, ki jo človeku podarja učlo-

večena Beseda. Gre torej za kopico vprašanj, ki se nam postavljajo že ob samem naslovu krovnega dokumenta, in s katerimi se bomo morali soočiti skozi načrtovanje in uresničevanje, da dokument ne bi postal načrt naše nepristnosti, potvorjenosti, namesto da bi postal spodbuda našega sodelovanja pri prihajanju vesele novice na naš svet.

Kaj naj storimo, da bomo postali resnični sodelavci pri širjenju vesele novice? Lukovo poročilo o božičnem dogodku nam lahko služi kot odlično izhodišče za začetek naše osebne nove evangelizacije. Še več! Že zgolj pastirji, ki smo jih navedli na začetku, so za nas lahko izredna spodbuda za delovanje.

Ko uporabimo besedo delovanje, se nam misel sama po sebi obrne navzven. Delovanje je vedno, ali pa vsaj v prvi vrsti namenjeno drugim. Na izrazit način to velja zlasti za našo pastoralno zavzetost. Naša razmišljanja, načrtovanja in izvajanje načrtovanega so praviloma naravnani na občestvo, ki nam je zaupano v pastoralno skrb. Istočasno pa je ta obrnjenost navzven, k drugemu oziroma drugim, lahko največja ovira, da bi nova evangelizacija, ki stoji v ozadju tako leta vere kakor tudi Slovenskega pastoralnega načrta, v resnici stopila na pot uresničevanja.

Eno od starih pravil v načrtovanju je, da ni mogoče z istim načinom razmišljanja, z istimi prijemmi in istimi sredstvi, ki so v krizne razmere pripeljala, teh razmer tudi reševati. Če hočemo premakniti voz, ki je obtičal v blatu, moramo najti trdno točko, trdna tla pod nogami. Brez tega bomo tudi sami ob vsej zagnanosti in morda tudi pristnem navdušenju, tonili vedno globlje.

V poročilu o pastirjih vidimo, da pastirji niso začeli z oznanjevanjem, s pripovedovanjem o tem, kar so slišali od angelov in kar so potem v Betlehemu še videli. Ne. Najprej so se podali na pot. Sledili so besedam angelov. In ko so prišli pred dogodek, ki so ga sporočali angeli, so se najprej zatopili v češčenje. V tem češčenju se je zgodilo osebno srečanje med vsakim izmed njih posebej in med novorojenim Kraljem, ki je „Kristus, Gospod“. Šele iz tega srečanja so postali oznanjevalci, ki niso samo pripovedovali o nečem, ampak so bili sposobni pričevati za nekoga, ki so ga osebno doživeli. Oni so od tega betlehemskega srečanja naprej vedeli, kdo je tisti, ki so jim ga oznanili angeli. Zanje ni bil več samo beseda, posoda neke misli, ampak je ta Beseda v resnici „postala meso“ (Jn 1,14). Odrešenik ni bil več samo obljuba, ki je lepa in je slastna hrana upanja. Odrešenik je postal resničnost. Iz tega srečanja so lahko postali nosilci vesele novice.

Kot manjši bratje, ki smo vpeti v življenje vesoljne in krajevne Cerkve, moramo tudi mi razmišljati o povabilih, ki nam jih pošiljata tako leto vere kot tudi Slovenski pastoralni načrt. Mislim, da moramo tudi mi z vso odločnostjo stopiti v brazdo nove evangelizacije. Vsekakor pa je prej potreben temeljit premislek, kaj nova evangelizacija za manjšega brata v tem okviru pomeni. Papež je jasno povedal, da je nova evangelizacija ne more biti nova po vsebini, pač pa mora biti nova po gorečnosti, po metodah in po izrazih.

Ob tem se mi misel spet vrača k pastirjem. Morali so v Betlehem, morali so na srečanje, da so postali oznanjevalci. Podobno se je zgodilo z modrimi. Srečanje jih je spremenilo. Zaznamovalo jih je do te mere, da so bili sposobni prekršiti ukaz svetne moči in oblasti in se ravnati zgolj po smernicah, ki so jih dobivali od Boga. Prepričan sem, dragi bratje, da bo tudi naša evangelizacija ne more postati nova iz drugače formuliranih besed, iz drugače zastavljenih pastoralnih načrtov ... Mislim, da lahko naša evangelizacija postane nova samo, če bo prenovljen naš odnos do Jezusa Kristusa. Ko bo naš odnos postal odnos resnično osebne vere, ki bo temeljila na osebni izkušnji učlovečenja Božje Besede v našem življenju, bo postala nova tudi Beseda, ki jo srečujemo v Svetem pismu, ki jo delimo v zakramentih, ki jo posredujemo v katehizi in zanjo navdušujemo z ambona. Še prej pa nam bo redna vsakdanja meditacija postala življenjska potreba, saj bomo začeli doživljati, da stopamo v dialog z Gospodom, ki hoče biti navzoč v vsakem našem dnevu, če smo mu pripravljeni odpreti uho in srce. Skupna molitev molitvenega bogoslužja in skupno opravljanje ostalih pobožnosti bo postalo svet prostor srečevanja Gospoda Jezusa v njegovem skrivnostnem telesu, v njegovi Cerkvi.

Prvo neposredno posledico ali neposreden sad tega mojega (našega) začetka nove evangelizacije bomo lahko zelo jasno spoznali. Trdno verjamem, da bo prenovljen odnos do Gospoda Jezusa in s tem prenovljen odnos do duha molitve in pobožnosti, ki ga je sveti oče Frančišek tako poudarjal, da ga prvemu učenjaku reda sv. Antonu Padovanskemu postavil kot prvo prednostno nalogo, najprej prenovil naše pogovore. To bo znamenje, da srečanje z Jezusom Kristusom prenavlja naše misli in s tem prenavlja tudi naše besede.

Od tod naprej je samo en korak do novih izrazov, ki jih papež predstavlja kot eno od treh prvin nove evangelizacije. Prenovljen osebni odnos do Kristusa bo istočasno prenovil naš način pristopa do ljudi. Nehali bomo govoriti besede zaradi ugajanja, ampak bomo govorili besede zaradi oznanila. Morda bomo doumeli, kaj je Pavel mislil, ko je dejal: „Oznanjuj besedo, vztrajaj v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Prepričaj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem“

(2 Tim 4,2). Kdor namreč sreča Kristusa, kdor ga osebno doživi, ga ne more zadrževati zase. V njem je kot ogenj, ki hoče greti, ki hoče svetiti. Ne more ostati zaprt. In ta gorečnost bo našla metodo in izraze, kako nagovoriti ljudi vseh kategorij.

Dragi bratje, sv. Frančišek je pred osmimi stoletji začel pot nove evangelizacije in njegov korak se še vedno ni ustavil. Toda dokler Jezusovih besed ni vzel zares, dokler Bog ni postal „moj Bog in moje vse“, je ostajal med vsemi priljubljeni in povsod dobrodošli Frančišek Bernardone. Ko pa je odšel za Jezusom in odložil Frančiška Bernardoneja, je postal sv. Frančišek, ki je tudi nas nagovoril, da smo stopili za njim. Najbrž se moramo v tem trenutku tudi mi odpovedati kakšni dediščini – pri tem ne mislim na očetovo premoženje – da bomo lahkega koraka stopali po potih Kraljestva in brez strahu oznanjali besede Kraljestva.

Pred nami je leto, v katerem bomo obhajali provincialni kapitelj. Za vse nas bo to posebna priložnost, da kot provincialno bratstvo pretehtamo gorečnost in pripravljenost na prenovalo, saj bomo samo prenovljeni lahko postali nosilci nove evangelizacije.

Dragi bratje, božič je čas izpolnjenih obljub. Bog besedo izreče in besedo izpolni. Ko se bomo v bratstvih, z oltarnimi občestvi in osebno srečevali s skrivnostjo Jezusovega učlovečenja, vas vabim, da tudi sami pri sebi doživimo milost izpolnjenih zaobljub, ko bodo naše besede začele z novo gorečnostjo postajati resničnost vsakdanjega utelešanja.

Blagoslovljen božič vsem, v novem letu pa nove gorečnosti za novo evangelizacijo!

*p. Stane Zore
provincialni minister*

Zapisnik 16. redne seje provincialnega definitorija

Seje so se udeležili provincialni minister, provincialni vikar, vsi definitorji in tajnik province.

1. Sprejem zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil sprejet. Z vseh strani prihajajo pohvale za redovniški dan v Kopru in Strunjanu.

2. Pregled finančnega stanja province (provincialni ekonom p. Marjan Čuk)

Provincialni ekonom je predstavil finančno poročilo od 1.1.2012 do 15.10.2012. Predlaga enotno finančno poročilo – enotne postavke za vse hiše. Tako lahko potem med seboj primerjamo hiše in njihovo finančno stanje ter ugotovljamo, kdo je upravičen do pomoči.

Dobro bi bilo skupaj zbrati vse ekonomie ali pa naj gre provincialni ekonom po hišah in v sklopu hišnega kapitlja predstavi in osmisli model pisanja finančnega poročila. Z njim naj gre tudi provincialni minister.

• Izsledki Sveta za gospodarske zadeve

Provincialni ekonom je predstavil sklepe seje SGZ glede pokojnin bolnih bratov. Pomoč bolnikom nas humanizira. Res pa je, da bolni bratje, ki zaslužijo vso našo skrb in blizino, postavljajo pred posamezen samostan in pred provinco izziv, kako uskladiti skrb zanje in obenem nadaljevati z opravljanjem rednega poslanstva. O tem bomo gotovo morali spregovoriti tudi na kapitlju 2013. Sklenjeno je bilo, da gredo pokojnine na prokuraturo in so namenjene plačevanju zavarovanja bratom, kot je bilo doslej, če pa kakšna hiša potrebuje pomoč, bo na podlagi prošnje dobila sredstva iz solidarnostnega fonda.

• Prošnja Kamnika za pomoč:

Kamniški samostan je poslal prošnjo za pomoč, ker ne morejo shajati, obnovili pa so stopnice pred cerkvijo in pred samostanom in prepleskali okna na samostanu.

• Brezje:

Provincialni ekonom je predstavil še delo Odbora za gospodarstvo pri baziliki Marije pomagaj

• Strunjan:

Situacija je pred PGD (projektna gradbena dokumentacija). Ko se plača komunalni prispevek, bo tudi gradbeno dovoljenje. Sedaj potekajo pogajanja o višini komunalnega prispevka. Doslej je bila narejena vsa dokumentacija, dokupljena je bila zemlja za zaokrožitev parcel in urejen je bil plato pred cerkvijo. P. Niko bo poslal pisno poročilo o stanju zadeve. Prednostno pa je potrebno urediti razmejitve med samostanom in župnijo. Provincialni

minister naj se sreča s škofom Jurijem in se dogovorita glede razmejitve.

3. Leto vere (Tajništvo za misijone in evangelizacijo)

P. Marjan Čuden je predstavil zapisnik seje Tajništva. V predlogih se prepozna leto vere in nova evangelizacija. To je treba sedaj vsebinsko spraviti med brate na področnih duhovnih obnovah in na hišnih kapitljih. Voditelj duhovnih (p. Jernej Kurinčič) naj to upošteva pri pripravi. Srečanje župnikov, rektorjev in vseh ostalih pastoralistov bo 30. januarja na Viču. Pripravil ga bo *Odbor za trajno formacijo*.

4. Provincialovo poročilo o obisku Avstralije in ZDA

V okviru transformacije Doma matere Romane so imeli skupaj z avstralskim provincialnim ministrom p. Paulom Smithom, s p. Cirilom Božičem, z zaupniki Doma, z managerko in drugimi tri srečanja: z oskrbovanci in njihovimi družinami, z verskim občestvom v Kew in z zaposlenimi. Vsebinsko teh srečanj so vsi samostani dobili po spletni pošti. Preseljevanje oskrbovancev na nove lokacije dobro poteka. Do sedaj jih je preselejenih že polovica, čeprav je čas do 28. februarja 2013. Ves postopek zapiranja vodijo *Catholic Homes*. Predstavitev je bila tudi na radiu. Postopki se bodo končali najkasneje do konca februarja. Provincialni minister se je srečal z vsemi našimi brati, ki delujejo v Avstraliji.

Bratje v ZDA vsak po svojih močeh kar najbolje vršijo svoje delo. Tudi tam jih obiskujeta „sestri“ bolezen in starost, vendar jih to še bolj povezuje v bratski skrbi in medsebojni povezanosti. V Leamont sta prišla tudi p. Bernard iz Johnstowna in p. Krizolog iz New Yorka. Na skupnem sestanku so se pogovorili o življenju, delu in pričakovanjih.

5. Razno

Definitorij je obravnaval še prošnje posameznih bratov in ustanov in sprejel ustrezne sklepe.

Srečanje definitorijev Južnoslovanske konference bo od 18. do 20. februarja 2013 v Medjugorju.

Prihodnja seja bo v torek 13.11.2012 ob 9⁰⁰ v Strunjanu.

Sejo smo sklenili z molitvijo ob 12.45 uri in se zbrali k bratskemu kosilu, ki sta ga prijazno pripravila brata Filip in Marjan. Obema lepa hvala.

br. Janez Papa
tajnik province

Zapisnik 17. redne seje provincialnega definitorija

Seje so se udeležili provincialni minister, provincialni vikar, vsi definitorji in tajnik province.

1. Sprejem zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil sprejet z nekaj manjšimi popravki.

2. Gospodarska vprašanja

Brezje

Brezje načrtujejo gradnjo kurilnice na lesne sekance. Definitorij je pregledal poročilo *Sveta za gospodarske zadeve*. Po pogovoru, v katerem so bile izražene prednosti takega ogrevanja in vprašanja, ki se ob tem pojavljajo, smo se odločili, da se bomo kot definitorij srečali na Brezjah in skušali dobiti odgovore na ta vprašanja. Na naslednji seji se bomo zato srečali z gvardijanom, vikarjem in pomočnikom ekonoma.

Dom Matere Romane v Melbourneu:

Oskrbovanci so sedaj vsi preseljeni. Večina ljudi je odločitve dobro sprejela. Nekateri posamezniki so sicer ugovarjali, vendar se stvari urejajo.

Prošnja konference gen. ministrov Frančiškovi redov za pomoč Franciscans International:

Na zadnji seji so vrhovni predstojniki pregledali njihovo delovanje. Do konca decembra naj bi se prestrukturirali in reorganizirali. Zaradi velikega upada donacij in darov s strani vseh agencij, potrebujejo nujno finančno injekcijo 250.000 USD. Sklenili smo, da bomo darovali 500 €.

Strunjan:

Na koprski škofiji je bil sestanek (škof, gen. vikar, škofijski ekonom, p. Niko, p. Boris, provincialni minister), kjer je bila predstavljena kronologija dogodkov v Strunjanu glede lastništva cerkve in samostana.

P. Niko je predstavil spremembo projekta. Sedaj se čaka na odmero višine komunalnega prispevka, ki naj bi bila ustrezno nižja.

3. Dopisi bratov

Definitorij je obravnaval dopise posameznih bratov in sprejel zadevne sklepe.

4. Poročilo p. Pepija Lebrehta o srečanju tajnikov za misijone in evangelizacijo v Sarajevu

Sprejet je bil nov pravilnik. Srečanja medprovincialnega tajništva bodo enkrat letno. Člani

tega medprovincialnega tajništva bodo provincialni tajniki za misijone in evangelizacijo. Zaključki:

Spremeniti je treba miselnost župnijskega individualizma in preiti k skupnostnim pastoralnim projektom, ki bi združili in angažirali brate v samostanu, da bi delovali kot bratstvo, ne kot posamezniki.

Skupni projekt »Frančiškansko leto« na ravni naše Konference za vse bogoslovce, ki konča jo ciklus filozofije. To leto prekinitve študija bi skupaj načrtovali dve medprovincialni tajništvu: za vzgojo in študij ter za misijone in evangelizacijo. Vsebina programa bi bila frančiškanska (zgodovina, viri, filozofija, teologija, duhovnost) in praktična (izkušnja in služenje z odvisniki, prizadetimi, zaporniki, bolnimi). Odpiranje naših samostanov laikom z nudenjem prostora, duhovnega spremljanja in podelitvijo frančiškanskih vrednot, bodisi z nekajdnevno skupno molitveno izkušnjo bodisi s trajnejšo humanitarno skrbjo in delom z odvisniki in njihovimi starši.

Ljudski misijoni v Frančiškovem duhu v letu vere z ekipo ljudskih misijonarjev, ki bi nudili pastoralne usluge župnijam in skupnostim.

Vikend seminarji Frančiškove duhovnosti za laike, FSR in FRAMO, ki želijo poglobiti poznavanje duhovnosti sv. Frančiška.

Raziskava: kaj je specifično frančiškansko ter katere frančiškanske vrednote ljudje cenijo in upoštevajo? To raziskavo bi lahko pripravili naši profesorji s svojimi študenti.

Program trajne formacije za Frančiškove brate in sestre: Preučevanje Frančiškovih virov v obliki seminarjev, duhovnih vaj in delavnic.

Možnost misijonske izkušnje za naše bogoslovce, ki bi za nekaj časa odšli na služenje v misijone k našim bratom.

Provincialna vodstva naj rada dovolijo prostovoljcem da gredo v misijone v Albanijo, Kosovo, Srbijo, Turčijo ali na druge kontinente.

5. Razno

V točki smo se dotaknili žrtev poplav in se dogovorili za pomoč preko Karitasa ter določili datum obhajanja Spomina vseh rajnih iz Frančiškovih redov.

Prihodnja seja bo v torek 15.1.2013 ob 900 na Brezjah.

Sejo smo sklenili z molitvijo ob 12.20 uri in kosilom.

br. Janez Papa
tajnik province

Jubileji bratov v letu Gospodovem 2013

A) ŽIVLJENJSKI JUBILEJI

90 let: P. POLIKARP BROLIH, Brezje, 5.12.
85 let: P. BLAŽ CHEMAZAR, Lemont, 23.6.
80 let: P. PASHAL GORJUP, Kamnik, 1.12.
80 let: P. ERNEST ŽIŽMOND, Kamnik, 11.12.
75 let: P. HUGO DELČNJAK, Francoska Gvajana, 5.1.
75 let: P. MIHAEL S. VOVK, Sveta Gora, 29.1.
75 let: P. REGALAT RAZBOČAN, Ljubljana – Bežigrad, 6.9.
70 let: P. DR. VIKTOR PAPEŽ, Ljubljana – Bežigrad, 20.5.
65 let: P. FRANCI SENIČAR, Kamnik, 17.4.
65 let: P. DR. SILVIN KRAJNC, Brezje, 17.8.
60 let: P. BERNARD GOLIČNIK, Sveta Trojica, 6.5.
60 let: P. PETER LAVRIH, Kamnik, 12.5.
60 let: P. JURIJ DOLENC, Sveta Trojica, 30.5.
60 let: P. NIKO ŽVOKELJ, Strunjan, 25.11.
60 let: P. CIRIL A. BOŽIČ, Melbourne, Avstralija, 5.12.
55 let: P. STANE ZORE, provincial, Ljubljana – M. Oznanjenje, 7.9.
50 let: P. DR. MIRAN ŠPELIČ, Ljubljana – M. Oznanjenje, 22.2.
50 let: P. MARI OSREDKAR, Brezje, 11.3.
50 let: P. MARJAN ČUK, Ljubljana – Šiška, 15.8.
40 let: P. GREGOR KOS, Ljubljana – Bežigrad, 20.4.
40 let: P. BOGDAN KNAVS, Sveta Gora, 16.8.
40 let: P. DR. TADEJ STREHOVEC, Ljubljana – Vič, 20.10.
35 let: P. JERNEJ KURINČIČ, Ljubljana – Bežigrad, 21.4.
30 let: P. ANDREJ POLLAK, Ljubljana – Šiška, 10.1.
25 let: BR. MELHIOR GROŠELJ, Ljubljana – M. Oznanjenje, 14.10.

B) PRVE ZAOBLJUBE

55 let: P. BOGOLJUB GSELMAN, Maribor, 2.4.
55 let: P. ALOJZIJ KOS, Kostanjevica, 4.9.
55 let: P. MATEJ PAPEŽ, Sveta Trojica, 4.9.
55 let: P. LAVRENCIJ ANŽEL, Kamnik, 14.9.
50 let: P. KRIZOLOG CIMERMAN, New York, ZDA, 29.8.
45 let: P. JANKO ŽAGAR, Ljubljana – M. Oznanjenje, 17.9.
45 let: P. MARKO NOVAK, Novo mesto, 17.9.
40 let: P. JOŽE URBANIJA, Maribor, 23.8.

40 let: P. DR. CHRISTIAN GOSTEČNIK, Ljubljana – M. Oznanjenje, 23.8.
40 let: P. PAVLE JAKOP, Ljubljana – M. Oznanjenje, 23.8.
40 let: P. JANEZ TRETJAK, Adelaide, Avstralija, 26.8.
35 let: P. STANE ZORE, Ljubljana – M. Oznanjenje, 2.9.
25 let: P. DR. MIRAN ŠPELIČ, Ljubljana – M. Oznanjenje, 25.9.
25 let: P. DARKO ŽNIDARŠIČ, Sydney, Avstralija, 25.9.
20 let: P. BOGDAN KNAVS, Sveta Gora, 19.7.
15 let: BR. KSAVER BABNIK, Ljubljana – M. Oznanjenje, 3.8.
10 let: P. ANDRAŽ ARKO, Ljubljana – Vič, 25.9.
10 let: BR. DRAGAN VAMPOLA, Ljubljana – M. Oznanjenje, 25.9.

C) SLOVESNE ZAOBLJUBE

65 let: P. VALERIJAN JENKO, Sydney, Avstralija, 29.11.
60 let: P. EVGEN KETIŠ, Maribor, 14.7.
55 let: P. DR. BERNARDIN SUŠNIK, Lemont, ZDA, 14.7.
50 let: P. ALOJZIJ KOS, Kostanjevica, 13.11.
40 let: P. MARKO NOVAK, Novo mesto, 3.2.
35 let: BR. BONAVENTURA OBRAN, Brezje, 4.10.
30 let: P. RAFAEL SLEJKO, Sveta Gora, 31.12.
15 let: BR. MIRAN VIDIC, Kostanjevica, 3.10.
15 let: P. GREGOR KOS, Ljubljana – Bežigrad, 3.10.
5 let: BR. DRAGAN VAMPOLA, Ljubljana – M. Oznanjenje, 11.10.

D) DUHOVNIŠKI JUBILEJI

70 let – ŽELEZNA MAŠA: P. DR. BRUNO KOROŠAK, Kostanjevica, 11.7.
65 let – DIAMANTNA MAŠA: P. ATANAZIJ LOVRENČIČ, Lemont, ZDA, 5.12.
60 let – BISERNA MAŠA: P. BLAŽ CHEMAZAR, Lemont, ZDA, 13.6.
50 let – ZLATA MAŠA: P. AVGUŠTIN JUG, Ljubljana – M. Oznanjenje, 29.6.
45 let: P. MATEJ PAPEŽ, Sveta Trojica, 29.6.
45 let: P. LAVRENCIJ ANŽEL, Kamnik, 29.6.
40 let: P. BERNARD KARMANOCKY, Johnstown, ZDA, 16.6.
40 let: P. KRIZOLOG CIMERMAN, New York, 29.6.
40 let: P. FRANCI SENIČAR, Kamnik, 29.6.
40 let: P. JANKO ŽAGAR, Ljubljana – M. Oznanjenje, 29.6.
35 let: P. BORIS MARKEŽ, Koper, 29.6.
35 let: P. MILAN KADUNC, Francoska Gvajana, 29.6.
20 let: P. PASHAL GORJUP, Kamnik, 8.4.
20 let: P. ROBERT BAHČIČ, Rim, 29.6.
15 let: P. KRIZOSTOM KOMAR, Maribor, 29.6.
15 let: P. PETER VRABEC, Brezje, 29.6.
10 let: P. TADEJ INGLIČ, Novo mesto, 29.6.
10 let: P. JANEZ PAPA, Ljubljana – Šiška, 29.6.
5 let: P. ANDRAŽ ARKO, Ljubljana – Vič, 29.6.

Še zadnjič pogled na minulo sobotno leto

S tem zapisom želim dati piko na i vsemu dogajanju, ki je za mano, vendar v srcu še odmeva. Kako ne bi ob vsem, kar sem doživel v letu, imenovanem sobotnem.

Na zadnjem samostanskem kapitlju v Mariboru, kjer sedaj bivam, je v uvodnem duhovnem delu bil govor o začetni in trajni formaciji; in sedaj v sklop začetne v času študija spada frančiškansko leto, v sklop trajne pa sobotno in tako imenovan moratorij, ki bi potreboval še malo razlage, da nam bi bilo bolj jasno, kaj je to. Katerokoli leto že je, najpomembnejše pri vsem tem je, da tisti, ki se v to leto poda, dobi nove izkušnje za prihajajoča leta; da si razširi obzorje in ob tem zraste kot redovnik in, če je duhovnik, kot duhovnik. Sam sem bil torej v sobotnem letu nastavljen v bratstvo na Brezje; od tam pa sem šel na dvomesečno izkušnjo v Sveto deželo in še dva meseca sem preživel med sobrati v Avstraliji. V tem zapisu želim predvsem po točkah napisati „pridobitve“ svojega sobotnega leta.

1. Življenje v bratstvu na Brezjah je bilo številno, saj nas je bilo 11, različnih starosti; med njimi je bilo tudi nekaj ostarelih in težko bolnih. Torej sem kot frančiškan bogatejši za izkustvo še enega bratstva, ki deluje v največjem marijanskem romarskem središču v Sloveniji. Tako sem izkusil množično spovedovanje, maševanje in pridiganje v nabito polni baziliki, srečevanje z romarji, blagoslavljanje avtomobilov in še druge stvari. Naj bo še enkrat zapisano: Dragi bratje na Brezjah, hvala Vam za vašo do-

brohotno spremljanje v času, ki sem ga mogel preživel med vami.

2. Velik zalogaj sobotnega leta je bil sprejem naloge, da pripravim in vodim duhovne vaje za frančiškane na treh krajih. To nalogo sem sprejem kot enega izmed močnih izzivov v sobotnem letu. Hvaležen sem Bogu za to prelepo izkušnjo, saj sem se iz nje veliko naučil in tudi veliko novega spoznal. Biti v vlogi voditelja je čisto nekaj drugega, kot biti priden poslušalec. Rad bi ob tem še dopisal, da sem hvaležen vsem sobratom za potrpežljivo sodelovanje. Vsak je lahko kaj dobil, če je hotel in bil odprtega srca.
3. November in december 2011 sem preživel v Sveti deželi, o čemer sem v Poročilih že pisal. Najprej sem v to deželo ponovno vstopil kot romar, kot drugo pa sem po vstopu močno začutil in spoznal delovanje frančiškanov v kustodiji Svete dežele. Veliko sem si privoščil molitve in premišljevanja; tudi maševanja na najbolj svetih krajih, kot je Božji grob in Kalvarija. Še posebej mi ostaja v srcu in spominu tedensko bivanje med sobrati ob Božjem grobu in en teden življenja s sobrati v Nazaretu v času, ko smo obhajali slovesni praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije. Sveta dežela mi je dala veliko in zato prebivanje v njej štejem za vrhunec sobotnega leta, čeravno so

bili vsi momenti, tudi tisti, ki jih še bom sedaj popisal močni in doživljajski.

4. Dobra dva meseca sem preživel med sobrati frančiškani in rojaki Slovenci tam doli pod Južnim križem v Avstraliji. Tudi o tem ste že brali, vendar naj še enkrat zapišem, da so me povsod zelo odprto sprejeli. Še posebej mi bo ostalo v spominu praznovanje Velike noči v Melbournu pri p. Cirilu in misijonarki Mariji. Seveda so se tudi drugi bratje močno potrudili, da bi mi pokazali in razložili, kako pastoralno delujejo med Slovenci. Glede na velikost dežele, petega kontinenta, sem videl le košček, doživel pa ogromno. Na tem mestu naj pod to točko zapišem, da sem pisal dnevnik v Sveti deželi, kakor tudi v Avstraliji, kjer ni zapis za vsak dan, ampak za skoraj vsak dan; če se je le kaj omembe vrednega zgodilo. Spoznavati izseljeniško pastoralo in se vživljati v njihove življenjske zgodbe je resnično zelo lepa življenjska izkušnja; še posebej, če gledamo s strani duhovnika in redovnika.

5. V sobotnem letu sem prebral kar nekaj knjig in veliko molil in premišljeval. Tako sem si ob vsem doživetem nabral novih telesnih in duhovnih moči.

Vsakemu, ki čuti, da bi rabil podobno leto svetujem, da se opogumi in prosi zanj. Naj si nare-

di okviren načrt in se z Božjim blagoslovom in dovoljenjem predstojnikom v to leto pogumno poda. Še enkrat hvala provinci in vsem dobrim ljudem za vse, kar sem prejel in je bilo potrebno, da je to leto uspelo na vseh področjih. Letošnji Božič bo spet slovenski, lani pa sem ga praznoval v samem Betlehemu. Slava Bogu na višavah in mir na zemlji vsem ljudem.

p. Krizostom

IMENOVANJE ZA PRODEKANA

Gospod nadškof dr. Anton Stres je 15. oktobra p. Pavleta Jakopa v smislu kan. 553, § 2 ZCP imenoval za prodekana dekanije Ljubljana-Center. Imenovanje velja od tega dne do 1. oktobra 2013.

Ob čestitkah našemu bratu se nadškofovi želji po spremstvu obilnega Božjega blagoslova pridružujemo tudi mi.

Slovenski misijon sv. bratov Cirila in Metoda v Melbourneu

VZAČETKU NOVEMBRA 2012 je prispel v Melbourne pater dr. MIHAEL S. VOVK. To je sedaj že njegov peti obisk Avstralije. Med nami bo do 15. januarja 2013. Tako je p. Mihael za Misli predstavil svoje letošnje začetne dneve v Melbourneu:

»Dne 7. novembra 2012 sta me zjutraj ob dveh p. Ciril in Marija pričakala na letališču ter me odpeljala v Kew. Pater Ciril je bil tik pred operacijo dveh kil. Prišel sem, da bi p. Cirilu pomagal – ga nadomeščal v njegovi odsotnosti zaradi operacije in okrevanja. Malo je bilo časa, da bi se po dolgi poti mogel seznaniti z vsem potrebnim delom v slovenskem misijonskem središču v Kew. Toda ker laiška misijonarka in pastoralna sodelavka Marija Anžič pozna ljudi, kraj in sodeluje pri vsem delu v cerkvi, pisarni, v uredništvu Misli, skrbno gospodinji in bdi nad Baragovim domom, ni težko.

Pater Ciril v bolnišnici. Zgodaj zjutraj, v petek 9. novembra 2012, je Marija odpeljala p. Cirila v bolnišnico Melbourne Private Hospital. Pri izhodu z domačega dvorišča sta srečala nadškofa Denisa Harta, ki je p. Cirilu podelil blagoslov za srečno operacijo. Blagoslov je bil potreben, saj bil še isti dan p. Ciril operiran. Delo na misijonu sv. Cirila in Metoda pa je teklo normalno naprej. Tako je imela po maši ob deseti uri srečanje molitvena skupina. Proti večeru sva Marija in p. Mihael obiskala p. Cirila v bolnišnici. Njegovo običajno živahnost je omejeval operativni poseg in protibolečinske tablete.

V soboto, 10. novembra 2012, je bil po maši ob deseti uri krst Isabelle Paddle. Istega dne je bilo **praznovanje 40. obletnice SD Planica**. Slovenski misijon sva zastopala p. Mihael, ki sem opravil kratko molitev, in Marija. Na poti domov sva se ustavila pri p. Cirilu v bolnišnici. Mislili smo, da bo p. Ciril prišel v domačo oskrbo že v soboto. Zdravnik pa mu je svetoval, naj ostane raje v bolnišnici, domov pa se bo vrnil v ponedeljek.

Nedelja, 11. novembra 2012: sv. maša v Kew ob 9.00 dopoldne, kjer je bil lep obisk pri sveti maši. Ob 11.30 je bila sv. maša v Geelongu (85 km), kjer je bil tudi lep obisk, po maši pa molitve za rajne pri kapelici slovenskega društva Ivan Cankar, kosilo in že je bilo treba pohiteti z obiskom p. Cirila v bolnišnici in nato še v St. Albans (spet sva naredila nadaljnjih 80 km), kjer je bila sv. maša ob 5.00 popoldne. Mnogi so rekli, da že dolgo niso tako navdušeno in blagoglasno prepevali, saj je bilo na obisku nekaj rojakinj, dobrih pevk, iz Slovenije. Sledile so še molitve za rajne pri kapelici v klubu in kratko druženje z ljudmi.

Srečanje in večerja vseh predsednikov slovenskih društev ter drugih predstavnikov skupnosti v

Melbournu je bila 12. novembra 2012. V soboto, 17. novembra 2012, je bil po sv. maši krst Maye Ann Harthen.

Na tretjo nedeljo, 18. novembra 2012, je bil izredno lep obisk sv. maše in tudi kosila po maši. Pri sv. maši je že somaševal tudi p. Ciril, kakor že nekaj dni pred tem. Delovna skupina članic Društva sv. Eme pod vodstvom gospe Olge Bogovič je že v soboto nekaj ur pripravljala vse za kosilo, v nedeljo pa je bila gospa Olga že ob 5. uri zjutraj v kuhinji.

Pogreb +Štefana Matko je bil v torek, 20. novembra 2012. Po molitvi rožnega venca je bila v Kew pogrebna maša, po maši pa so krsto odpeljali, ker je bil pozneje upepeljen. Zvečer sva na redni oddaji radia 3 ZZZ sodelovala tudi p. Mihael in Marija. V petek, 23. novembra, sva se z Marijo že zjutraj odpeljala v Geelong (85 km), kjer smo ob 10.30 dopoldne molili rožni venec ter nato darovali pogrebno mašo za +Aleksandra Gubiča. Po pogrebu sva se na kratko ustavila še na slovenskem društvu, kjer so imeli sedmino. V Kew sva se vrnila šele po peti uri popoldne. V dnevih med tednom sva naredila nekaj obiskov bolnikov in starejših po domovih. V soboto, 24. novembra 2012, je bil krst Alexis Jaide Thompson.

Na praznik Kristusa Kralja vesoljstva, v nedeljo 25. novembra 2012, je bila po maši ob 10. uri v cerkvi **komemoracija**, posvečena 15. obletnici smrti p. Bazilija z bogatim kulturnim programom pod naslovom: O, LE PRESADI ME NA BOŽJI VRT in predstavitev njegove pesniške zbirke *Spo- mini nemi me v objem love*. Knjigo je izdala in natisnila naša založba Brat Francišek v Ljubljani. Zvečer so bile ob 6. uri molitve za pokojne na pokopališču v Wodongi (300 km) in ob 7. uri zvečer sveta maša v cerkvi St. Augustine's. «Kmalu po polnoči, torej ob začetku ponedeljka, sva se vrnila v Kew po prevoženih več kot 600 kilometrih.»

PATRU dr. MIHAELU S. VOVKU se zahvaljujem za vso njegovo pomoč in bratsko pripravljenost. Pater Mihael pozna mnoge ljudi in seveda vse naše delo, ki ga je spremljal in spodbujal že kot provincialni minister v 1980-tih letih in potem pozneje, ko je prihajal med nas. Hvala provinci alnemu ministru p. Stanetu Zoretu, svetogorske- mu gvardijanu p. Bogdanu Knavsu in bratom na Sveti Gori, da so nam ga 'posodili' za dobra dva meseca. Pater Mihael je mladosten mož, bo pa prihodnje leto 29. januarja dopolnil 75 let. Kdo bi mu le prisodil ta leta? Predno se bo poslovil od nas, mu bomo tudi kot skupnost nazdravili.

DOM MATERE ROMANE: O zaprtju Doma matere Romane kot 'Nursing Home' smo poročali v Mislih, september-oktober 2012, na straneh 38 do 42 in vse je tudi na Stičišču avstralskih Slovencev: www.glasslovenije.com.au, kjer je vse

povedano in razloženo (uvodna predstavitev - p. Ciril; besedilo predsednika zaupnikov Doma matere Romane g. Stanka Prosenaka; avstralskega frančiškanskega provincialnega ministra p. Paula Smitha in našega provincialnega ministra p. Staneta Zoreta). Po mnogih iskanjih odgovorov je bila sprejeta za vse zelo težka odločitev, da se DMR kot 'Nursing Home' zapre 28. februarja 2013. Toda z izredno profesionalnim sodelovanjem uprave doma ob strokovni pomoči Catholic Homes, dobrohotnim razumevanjem in sodelovanjem večine sorodnikov ali legalnih zastopnikov stanovalcev, so vsi nekdanji stanovalci Doma matere Romane dobili zelo hitro svoja nova domovališča v lepih, novejših in prostornejših domovih za ostarele. Deležni so bili vse človeške bližine, razumevanja, pozornosti in spremljanja v nove domove. V mnogih primerih so v istem novem domu po dva in v nekaj primerih celo trije skupaj, kar jim je še v posebno zadovoljstvo. Tudi v novih domovih so že našli dobre delavce, ki govorijo slovensko in hrvaško. Zadnji dve stanovalki sta DMR zapustili 20. novembra 2012. V domu Carnsworth Uniting Church nasproti naše cerkve so sedaj sosedje trije naši rojaki. Tudi zaposlenim v DMR je bila dana vsa strokovna pomoč pri iskanju novih služb, ki so že dobili novo delo in nekaj jih sedaj dela tudi v domovih Catholic Homes. Vse finančne obveznosti do zaposlenih so bile izplačane, kakor določa zakonodaja (ANF Industrial Awards). O prenehanju delovanja DMR kot Nursing Home so bile seveda v skladu s pravili obveščene vse državne in zvezne institucije in tudi sindikat. In kaj bo sedaj z DMR? Kakor je že povedal provincialni minister p. Stane Zore, bosta stavba DMR in zemljišče še naprej služila slovenski skupnosti v okviru Slovenskega misijona v Kew. Da bi DMR lahko služil kot hostel za tiste, ki lahko skrbijo zase, potekajo pogovori z občino Boroondara, kamor spada Kew. Več bomo lahko povedali seveda šele po novem letu, saj so v decembru in januarju uradi v glavnem zaprti.

PRVA ADVENTNA NEDELJA, 2. decembra 2012 - začetek novega cerkvenega leta. MIKLAVŽ je po deseti maši obiskal otroke v dvorani. Učenci Slomškove šole so ob sklepu šolskega leta pripravili lep program. **SLOMŠKOVA ŠOLA** je bila v letošnjem letu ponovno zelo uspešna. Obiskovalo jo je dvajset učencev, ki so tudi večkrat nastopili v dvorani in v cerkvi v veliko veselje vseh nas. Otroci so mladost, radost, življenje, prihodnost. **V nedeljo, 3. februarja 2013, bo VPIS v novo ŠOLSKO LETO in tisto nedeljo bo tudi PREŠERNOVA PROSLAVA.**

V DUHOVNO PRIPRAVO na božične praznike vključujemo mnoge obiske bolnih in ostarelih rojakov, posebno bogoslužje zanje, spovedovanje doma in po mnogih drugih krajih, kjer imamo slovensko bogoslužje, božično devetdnevno.

NA SVETI VEČER, v ponedeljek, 24. decembra 2012, bo v Kew ob 9. uri zvečer slovesna sv. maša božične noči pred jaslicami v lurški votlini. Sodelovali bodo otroci in učenci Slomškove šole. **Ob 9. uri zvečer nas bo nagovoril in blagoslovil jaslice v lurški votlini naš g. nadškof dr. Denis Hart,** ki ne more pozabiti letošnjega obiska v Sloveniji. Zato še enkrat iskrena zahvala provincialnemu ministru p. Stanetu Zoretu, gvardijanom p. Pavletu Jakopu, p. dr. Silvinu Krajncu, p. Bogdanu Knavsu, p. Davidu Šrumpfu, eksministru p. dr. Viktorju Papežu ter sobratom za povsod zares gostoljuben bratski sprejem. Obisk nadškofa dr. Denisa Harta v Sloveniji sem opisal v Mislih julij-avgust 2012, stran 25 – 31.

Za božično voščilo bomo uporabili besede p. Bazilija iz njegove pesmi: »In lučka v srcu zgori, / zasveti v noč mi zvezdica na pot: / Iz jaslic Jezus / me blagoslovi...«

Naj bo Jezusov blagoslov z nami ob praznikih Njegovega rojstva ter vse spremlja v novem letu Gospodovem 2013. S hvaležnimi pozdravi: Vse dobro in Bog živi!

*p. Ciril A. Božič,
p. Mihael S. Vovk,
laiska misijonarka Marija Anžič*

Novice s Svete Gore

V oktobru so bila župnijska in dekanjska romanja na višku. Pred spovednico pa se je ustavilo več takih, ki so želeli opraviti spoved pred praznikom Vseh svetih. Na duhovne vaje so se pod vodstvom škofa Metoda Piriha zbrali kandidati za diakonat, ki so se, razen med premišljevanji, pridružili kar samostanski družini. Tudi naše sestre in njihove sestre so v našem samostanu opravile letne duhovne vaje, potem pa odšle na kapitelj. Veseli smo bili romarjev iz Šiške, ki jih je spremljal župnik p. Janez. Vičani pa so priromali 25. novembra, da so se ob 10-letnici smrti spomnili p. Igorja. Z njimi so bili p. Marjan, p. Tomaž in p. Anton. S Svete Gore pa smo 27. novembra skupaj s sodelavci romali v Maribor. Naš najpomembnejši cilj je bila mariborska bazilika. Med potjo smo se ustavili tudi v Petrovčah, saj je naš namen spoznati vse bazilike na Slovenskem. V Mariboru smo najprej obhajali sveto mašo, potem pa v bližini cerkve imeli skupno dobro kosilo po zmerni ceni. Po kosilu smo obiskali Slomška v stolnici in si priklicali v spomin njegova pomembna dela. Ko smo se vračali, smo zavili v Vitanje. Tam smo se najprej ustavili v Marijini cerkvi na Hriberci, ki jo je posvetil prvi goriški nadškof Attems. Zatem pa smo izkoristili

priložnost še za ogled Kulturnega centra vesoljske tehnologije, kjer nas je domačin Blaž Šef z živahno razlago popeljal skozi zanimivo razstavo. Mrak je priganjal, poleg tega pa so nekateri dobivali sporočila, da v okolici Nove Gorice zaradi povodnji zapirajo nekatere ceste. Te novice pa romarskega razpoloženja niso pokvarile.

November je prinesel zatišje, ki nam nudi priložnost za zbranost, študij in duhovno poglobljanje. Temu je bila namenjena tudi področna duhovna obnova, ki jo je skrbno pripravil p. Mari. Seveda pa jo mora vsak sam na svoj način dopolniti. Br. Ambrož je s sodelavci poskrbel za mah in začel postavljati jaslice okoli obhajilne mize. Dobra zamisel! Hlevček in daritveni oltar kažeta na učlovečenje, ki se pri vsaki maši ponovno zgodi med nami. Božič je začetek velike noči.

P. Mihael je 5. novembra odšel na pomoč bratom v Avstralijo. Starosta naše skupnosti, p. Pavel, pogumno prenaša nadloge z bolno nogo. Patronažne sestre, ki ga dnevno (izmenjaje) obiskujejo, mu križa težav ne morejo odvzeti, ga pa vsaj nekoliko ublažijo.

Bratje OFM 20 so se zbrali 28. novembra in opravili daritev za rajnega p. Igorja.

Svetogorci želimo vsem bralcem Poročil, da bi leto vere v nas okrepilo zavest, da je naš Bog Bog z nami – Emanuel!

P.Z.

Brezje

Na Brezjah se dopisovalci za Poročila kar naprej menjavamo. Morda pa je tako še bolj pestro in predvsem uravnoteženo, saj vsak gleda na stvari iz svojega zornega kota. Torej p. Krizostom se je preselil v Maribor, p. Rafael pa pod zavetje Svetogorske Kraljice. Župnijo v Mošnjah sem na željo p. provinciala začasno prevzel podpisani. Ob nedeljah in praznikih je od julija dalje maša le ob 8. uri (prej še ob 10.), da je lahko pater, ki tam mašuje, na Brezjah na razpolago za spovedovanje ali maševanje že ob pol deseti uri dopoldne. Glede na število nedeljnikov ena maša zadostuje, še posebno zato, ker je na Brezjah veliko možnosti za udeležbo pri maši. Med tednom so maše v Mošnjah ob torkih, sredah in petkih zvečer. Za te maše se bratje menjavamo, ob nedeljah pa običajno mašuje župnijski upravitelj. Skrb za mošenjsko cerkev in urejanje okolice cerkve in gospodarskega posloppa je prevzela mlada družina, ki se je vselila v stanovanje v gospodarskem posloppu. Najemnik je kot katehet in organist prevzel nekaj razredov verouka in orglanje pri mašah ter vodenje pevskega zbora. S člani ŽPS in gospodarskega sveta se pogovarjamo tudi o možnosti, da bi se v župnišču v nadstropju na-

selila družina, da bi bila hiša živa in koristna. Z Občino Radovljica in Krajevno skupnostjo Mošnje smo podpisali pogodbo o najemu nekaterih prostorov v gospodarskem posloppu za ureditev krajevnega muzeja. S tem smo dali že obstoječemu stanju pravno obliko, najemnik pa je prevzel tudi skrb za vzdrževanje zgradbe in plačevanje tekočih stroškov za elektriko in komunalno, ki so doslej bremenili župnijo.

Brezjansko bratstvo je s prvim oktobrom z veseljem sprejelo p. Marija, ki je prišel z dobro voljo, da bo poleg službe teološkega profesorja predvsem ob koncu tedna na razpolago za dušnopastirsko delo, ki ga usklajujemo z dobrohotnim obojestranskim razumevanjem. Glede na njegov urnik dolžnosti, smo prilagodili nekatere dejavnosti bratstva.

Poročali smo o naših bolnih bratih in res je bilo nekaj časa veliko razlogov za zaskrbljenost, a so se stvari počasi uredile. P. Polikarp je z močno mladeniško voljo hitro okreval in sedaj že samostojno mašuje in pridiga ter pridno spoveduje, do sester, kjer vsak dan mašujemo, pa se zapelje z vozičkom na električni pogon. Vsake dva tedna ga voznik zapelje v Nazarje, Dolnice in do bolnikov. Pa tudi sestre iz Radovljice ga pridejo iskat za mesečno duhovno obnovo. Brat Herman je po operaciji in obsevanjih učvrstil svoje zdravje in za večino osebnih opravil poskrbi sam. Prav herojsko prenaša težave in z dobro voljo daje moči

tudi tistim, ki se včasih smilijo sami sebi. Brat Štefan potrebuje vsakodnevne nege. Za vsako pozornost in skrb je zelo hvaležen. Včasih se razumno pogovarja, večkrat pa živi v svojem odmaknjenem svetu. Vsekakor je njegova soba prostor, kjer se tudi ostali bratje srečujemo, povezujemo in vzgajamo.

Sredi novembra je umrla dolgoletna uslužbenka Marija Vaingerl, ki je služila na Brezjah 45 let. Samostan ji je bil dom in čutila se je kot del širše družine. Po novem letu je toliko opešala, da je poiskala zavetje v Domu starejših občanov v Radovljici. Pridno smo jo obiskovali, ob praznikih pa smo jo sprejeli v domačo oskrbo, da je lahko obiskala cerkev in molila pred milostnim oltarjem Marije Pomagaj. Bog naj ji povrne za vse dobro, ki ga je storila za samostan, cerkev in številne romarje.

Vsem bratom v provinci želimo blagoslovljene božične praznike!

p. Silvin

Iz Slomškovega mesta

Dragi vsi, ki berete vse te vrstice. Želim, da nad vsem, kar se dogaja v našem drugem največjem mestu drage Slovenije, v Mariboru, sije zvezda našega prvega blaženega, škofa Antona Martina Slomška. Zakaj? Zato, ker prav njegova svetost v teh težkih in zmedenih časih kaže vsem nam pravo pot. Res ne zmoremo vsega sami, potrebujemo pomoč od zgoraj in priprošnje naših svetnikov in Slomšek je eden takih; konec novembra smo zaključili tudi Slomškovo leto ob 150. letnici smrti tega pomembnega Slovenca. Ni bilo malo molitev izmoljenih na njegovem grobu, zato so duhovni sadovi zagotovo prisotni. Verujmo!

Na začetku meseca avgusta sem po slabih 10 letih ponovno prišel v pastoralni vinograd Mariborske nadškofije, ki se je v tem času razdelila na tri škofije, medtem ko mariborska dekanija ostaja še naprej nerazdeljena s 25 župnijami. Glede na statistiko, ki ugotavlja starost duhovnikov, se je dekanija pomladila, saj je v samem mestu Mariboru kar nekaj mladih župnikov. Kar se tiče pastorage, se je število otrok pri verouku močno zmanjšalo in kar nekaj župnij ima pod 100 otrok, pa tudi pod 50, kot je to primer naše Matere usmiljenja. V desetih letih se je od vseh slovenskih mest iz Maribora izselilo največ prebivalstva, sem slišal po radiu. Kar se tiče gospodarskega in socialnega stanja pa je tudi znano, da je vzhod Slovenije močno v zaostanku z zahodom oziroma osrednjo Slovenijo. Zato se je zgodilo, kar se je zgodilo, da je ljudstvo odšlo na ulice. O posledicah protestov, ki so od vzhoda butnili po vseh Sloveniji, vsi veliko slišimo in beremo. Zanimivo je tudi po 14 letih duhovniške službe ponovno priti za kaplana v župnijo, kjer si nekoč že bil in deloval; takrat otroci so danes mladinci, takrat mladi so danes nekateri že matere in očetje,

pa tudi možje in žene; marsikoga pa več ni, ker je odšel s tega sveta. Bivalni prostori za brate so močno spremenjeni, saj smo zdaj vsi v prenovljenem drugem nadstropju 100-letnega samostana. Ostali prostori pa kličejo in čakajo na obnovo in tudi, da dobijo polno zasedenost; mnogo prostorov je žal neizkoriščenih. Severna in vzhodna fasada cerkve z zvonikoma je lepo obnovljena, tudi elektrifikacija cerkve, prenovljen glavni oltar, prenovljeni lestenci in še kaj kaže, da kljub težki situaciji bratje niso čakali, ampak so pridno delali. Res so ob tem nastali dolgovi, katere pa upamo, da bomo lahko v prihodnosti s skupnimi močmi province poravnali. Kar se tiče pastoralnega življenja, je z novim mladim župnijskim upraviteljem zavel nov veter; spodobi se in je pravično. Lahko bi tarnal in stokal nad malo ljudmi, predvsem na številom otrok, pa kljub vsemu upa proti upanju in močno nagovarja mlade, otroke in tudi starejše generacije; trudi se z župnijskim svetom ustvariti občestvo, kar pa je v teh časih in razmerah posebno težko. Ob nedeljah po pol 9. in 10. maši so tako ljudje povabljeni na hodnik,

da se ob kavici in piškotih srečajo in pogovorijo. V velikem in zelo pestro sestavljenem župnijskem pastoralnem svetu je zelo živahno. Na misijonsko nedeljo so člani župnijskega pastoralnega sveta iz rok župnika prejeli dokument *Pridite in pogledjte*, župnik pa je prejel od predstavnice ŽPS-ja svečo; tako smo kot župnija vstopili v leto vere. Dva mešana pevska zbora, župnijski in Ludamus, kažeta, da je

cerkveno petje v središču Maribora zelo razgibano in živo. Seveda v raznih skupinah niso ljudje samo iz naše župnije, ampak iz širše okolice, vendar sam kraj in Bazilika marsikoga nagovarjata, da rad pride in se vključi v skupine, še posebej pa v pevska zbora. Zadnje čase deluje v župniji tudi otroški pevski zbor, ki je že trikrat pogumno sodeloval pri sveti maši. Za starejše je bilo pripravljeno zelo lepo in doživeto srečanje z obiskom sv. Miklavža; pri organizaciji so pomagali člani župnijskega pastoralnega sveta in študentje, ki bivajo v študentskem domu (trenutno jih biva 13). Frančiškovi otroci in mladina pa so pripravili za okrog 50 otrok, njihovih staršev in starih staršev prisrčno Miklavževo igrico. Bila je tudi maša za zakonske jubilate in za-

hvalna maša ob 10-letnici vodenja župnijskega pevskega zbora g. Francija Divjaka; ob tej priliki je kar nekaj pevcev prejelo župnijsko priznanje in zahvalo. Naši mladi radi pridejo in pomagajo pri različnih dogodkih v župniji; v kletnih prostorih samostana s p. Tomažem urejajo mladinsko sobo, nabrali so mah in sedaj pridno postavljajo jaslice; nekateri so tudi zavzeti skavti in so tako dejavni še na drugih področjih; tudi mlajši mladici jim pridno sledijo, se

zanimajo in si želijo biti poleg in pomagati. Še bi naštel nekaj skupin; molitvena, biblični, mladi in manj mladi v poklicih, ki se zbirajo ob YOUCAT, Katekizmu za mlade, Frančiškovi otroci, FRAMA; kar pa se tiče osnovnošolskega verouka, pa smo zaradi manjšega števila veroukarjev prisiljeni razrede združevati, tako drugo leto 2013 ne bo prvega obhajila in tudi ne birmе; birmanska skupina je sestavljena iz treh razredov (6., 7. in 8.) in je letos vstopila v dvoletno pripravo na birmo; pred kratkim so prejeli Sveto pismo.

Ne vem, kakšen vtis imate ob vsem prebranem. Ni lahko, vendar da se delovati v tem »mariborskem kamnolomu«, ki je dobil tako ime že pred leti. Žal so se okoliščine tega kamnoloma v zadnjih letih razširile iz vzhoda proti zahodu naše dežele Slovenije. Od vsakega posameznika je odvisno kaj in koliko truda in energije bo vložil v pastoralno delovanje, predvsem pa koliko bo premogel osebnosti vere in zavedanja, da se da kaj narediti in premakniti na boljše. Saj smo nenazadnje poslani, da

oznanjamo v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Naš starosta apostolskih misijonarjev v provinci, p. Evgen, to dobro ve in še kako dobro, navkljub 80. letom in čez, pogumno pričuje in deluje.

V provinci imamo kar nekaj bolnih in trpečih bratov; naš. p. Bogoljub že leto in pol daruje svoje življenje Bogu na oltarju bolniške postelje. Tako nas on in njemu podobni učijo bratske ljubezni in služenja, saj se nam prav po takih bratih Kristus najbolj približa ali Kristusa moremo najlepše spoznati. Čeravno smo frančiškani v Mariboru obdani z visokimi stavbami in je do nas zaradi potopnega valja in avtomatskih vrat dostop zelo težak, vas prisrčno vabimo, da nas obiščete. Kaj se dogaja pri nas, pa lahko preberete tudi na naši spletni strani <http://www.bazilika.info/sl/main.html>. V imenu »mariborskega kvinteta« bratov vas vse iz srca pozdravljam in kličem Bog vas živi in blagoslovljen praznik Gospodovega rojstva.

p. Krizostom

Sv. Trojica v Slov. goricah

Poročila, iz samostana Sv. Trojica v Slov. goricah, so časovno »luknjičasta« saj se oglašamo poredko. Ampak, ljudje božji, tu še živimo, delujemo pa v »kriznih-kadrovsko podhranjenih« razmerah. Sicer pa nas prestolnica še ni odpisala, saj je iz nje prišel namig, da bi lahko bil dan province na v »daljnem vzhodu«, pri Sv. Trojici.

Ker s pisanjem ni najbolj primerno posegati daleč nazaj v iztekajoče se leto, vas bi rad spomnil na lepo spletno reportažo o Slovenskih Goricah Janeza Medveščka, v kateri zavzema osrednje mesto naš samostan in cerkev. Kdor tega še ni videl, mu ga na željo lahko posredujem po elektronski pošti.

V letošnjem pastoralnem letu smo si »drznili« začeti s srečanji za mladino. Ta mala čreda daje upanje, da bo postala gorčično zrno za naprej. Veliko duhovne ponudbe bi se še lahko ponudili faranom, pa bratom manjka dobre volje. Trojiški ŽPS si prizadeva, da bi se faranom verska »vremena zjasnila«. V cerkvi jih razsvetlujejo led žarnice. Za trojiški proračun ogromen znesek, varčujejo pa itak vedno revni. Tega se pa ne da pri zvonikih, sploh če so trije. Najeti smo morali 50 tonsko dvigalo, da je delavca dvignilo in zavrtel v košari okrog križa zvonika, ga je za silo pokrpal, da bo morda zdržal še dve leti. Ostala dva pa kličeta k nujnemu barvanju. Vse je bilo grajeno za leta »debelih krav« romanj. Uspelo nam je delno dokončati, pred leti začeto in storjeno ogromno delo utrditev temeljev pogrezajočih se zvonikov s tem, da smo še zvezali razmajani cerkveni »rušt« z zvonikoma. Za dokončno sanacijo bo potrebno še zaliti razpokana in razmajana oporna stebra.

Ker je Sv. Trojica del Martinove poti - Via savaria – smo tudi primerno počastili Sv. Martina z imenitnim koncertom v cerkvi, ki so ga izvajali Zdravko Perger, njegova hči Katarina Perger in organist Gregor Klančič. Organiziral ga je naš KD Sv. Frančišek. Povezovalc programa pa je bil Zoran A. More. V Martinovi kleti pa je bil blagoslov novega vina. Krst vina pri preši pa ni omembe vreden, ker se norčujejo iz vina in sv. Martina. Tekom leta se zvrsti kar nekaj kulturnih dogodkov, pred nedavnim je bil diplomski orgelski koncert Mojce Fras-Leva.

V adventnem pričakovanju praznovanja Jezusovega rojstva, pa se nam je uresničilo še dvoje pričakovanih želja: Trije mladi kustosi iz Pokrajinskega muzeja Maribor so nam naredili inventarni popis starih mašnih plaščev, stol, pluvialov, maniplov in pal ter plaščkov (tega je ogromno in, hvala Bogu, vse v dobrem stanju). V načrtu pa je še popis eksponatov v samostanskem muzeju. Izvedenka iz NUK-a in absolvent bibliotekarstva in latinščine, s posredovanjem direktorice Knjižnice v Lenartu, pa sta pričela z evidentiranjem in izdelavo kataloga knjig v muzejski knjižnici.

Opravljen bo veliko delo, ki ga mi, bratje, nismo sposobni opraviti iz dveh razlogov: delno-opravljljiva nestrokovnosti in predvsem brezbriznosti. Naj bo tudi to priložnost za premislek v adventnem času.

Vsem bratom v domovini in po svetu lep trojiški pozdrav iz samostana, kjer najprej vzide sonce.

p. Bernard

KATALOGIZACIJA SAMOSTANSKE KNJIŽNICE NA KOSTANJEVICI

»Ta veseli dan kulture« 2012

Ker že nekaj let 3. decembra, ko je »Ta veseli dan kulture«, na stečaj odpremo svoja vrata obiskovalcem, smo se letos odločili, da ob tem dogodku povabimo novinarje na tiskovno konferenco, na kateri smo predstavili spletni katalog knjižnice in spremljajoče dogodke. Zgodovino knjižnice od začetkov do katalogizacije je predstavil **p. David**, samo katalogizacijo sem predstavila **Mirjam Brecelj**, direktor goriške knjižnice **Boris Jukić** in predstavnik podjetja Mordicom, **Marko Petejan**, pa sta predstavila tehnične rešitve.

Pred petnajstimi leti je bila knjižnica popolnoma preurejena, pred enajstimi leti pa se je pričela katalogizacija. Oboje je omogočila finančna podpora Mestne občine Nova Gorica. Že pred časom se je katalogizacija zaključila, pred nekaj tedni pa smo katalog prenesli v takšno obliko, da je odslej dostopen na spletu (<http://10206.winknj.si/>).

Frančiškanski samostan Kostanjevica je bil od vsega začetka kraj plemenite kulture in umetnosti, s prihodom frančiškanov leta 1811 pa je postal še posebej zaznamovan tudi s slovenstvom in slovensko kulturo: leta 1821 je bila tu odprta srednja šola, dve leti pozneje so pričeli s študijem teologije (je torej kraj začetka srednjega šolstva in visokošolskih študijev na današnjem Novogoriškem), tu je živel in deloval p. Stanislav Škrabec, tu je izhajala revija *Cvetje z vertov sv. Frančiška*,... Med prvo svetovno vojno, ko je bila cerkev skoraj v celoti porušena in tudi samostan zelo poškodovan, je bil celoten knjižni fond shranjen v lesenih sodih in zabojih v samostanski kleti. Po zavzetju Gorice so Italijani knjige celo prepeljali v Videm (Udine), a jih je po porazu Italijanov in umiku iz Gorice p. Gracijan Heric uspel vrniti na Kostanjevico. V teku povojne obnove med letoma 1930-32 je knjižnico ponovno uredil italijanski frančiškan **p. Romano Aldegheri**. Zaradi prostorske stiske sta ji bili namenjeni dve veliki, predvsem pa visoki sobi. Nehvaležne naloge postavitve 11.353 knjig v police se je pater lotil tako, da jih je postavil po formatu oz. višini. Tako je postavil 14 polic, od katerih je bila vsaka malo višja, označil jih je z rimski-

mi številkami I-XIV. Vsaki knjigi v polici pa je dal zaporedno številko in na hrbet listek s signaturo. Zapise je vnesel tudi v katalog oz. seznam. Istočasno so nastajali tudi zapisi na kataložnih listkih. To so bili v bistvu zbirni listki avtorjev.

Tako postavljena knjižnica je služila svojemu namenu ves čas do leta 1995, ko je v prostore samostana prišla Skupnost srečanje. Zaradi knjižnice, ki je ostala na svojem mestu, so morali hodnik pred knjižnico prezidati in tako je le-ta izgubil svojo namembnost. Prvi skrbnik samostanske knjižnice, ko so leta 1947 samostan prevzeli slovenski frančiškani, je bil **g. Marijan Breclj**, ki je vrsto let skrbel zanj in ves čas gojil željo, da bi celoten knjižni fond na novo popisali.

Leta 1994, ko smo praznovali 150-letnico rojstva p. Stanislava Škrabca, se je p. Niko odločil, da bi tudi na Kostanjevici obeležili ta dogodek, saj je p. Škrabec tukaj preživel večino svojega življenja, več kot 42 let. Odločilen trenutek takrat je bil, ko je Mestna občina Nova Gorica pod vodstvom takratnega župana **g. Črtomirja Špacapana** spoznala vrednost in pomen Kostanjevice tudi na področju njenega zgodovinskega in kulturnega poslanstva. Tako se je rodil Škrabčev projekt, katerega gonilna sila je bila vsa leta **ga. Anica Ličen** (posinovljenka naše province) ob

podpori svoje sestre Ade in nečakinje Tatjane, ki je v času svojega delovanja pod strokovnim vodstvom **dr. Jožeta Toporišiča** izdal vse, kar je p. Stanislav Škrabec napisal o jeziku, sestavljeno in izdano je bilo Stvarno kazalo in pripravljenih šest znanstvenih simpozijev o njegovem delu ter izdanih šest zbornikov Škrabčeva misel.

Iz Škrabčevega odbora je prišla tudi pobuda, da bi obnovili samostansko knjižnico, ki se imenuje po njem. Knjige so bile iz knjižnice prenesene v samostansko dvorano, dve sobi, kjer je bila knjižnica prvotno, sta bili obnovljeni, sosednji prostor pa je bil spremenjen v pisarno ali čitalnico oz. delovno sobo. Del hodnika, ki je bil pregrajen od dela samostana, kjer je dobila svoje mesto Skupnost Srečanje, pa je bil spremenjen v razstavni prostor. Knjižnica je bila na novo opremljena, načrte za opremo je naredila mlada arhitektka ga. Elza Pavšič, kupljena je bila tudi oprema in tako je bila zagotovljena vsa infrastruktura, potrebna za nadaljevanje.

S prenovo knjižnice je bila tudi velika želja g. Breclja o ponovnem celotnem in celovitem popisu knjižnega fonda, korak bližje k uresnitvi. Prvi pogovori o ureditvi nove inventarne knjige z **g. Borisom Jukičem** (direktorjem Goriške knjižnice) so stekli že leta 2000, leto kasneje pa so postali zelo konkretni, saj se je pokazala možnost zaposlitve preko javnih del.

Začetek katalogizacije z blagoslovom pisarniških prostorov knjižnice in računalniške opreme sega v leto 2001. Do konca leta 2009, dokler je ta projekt trajal, je bilo preko Javnih del zaposlenih 10 oseb, ena pa je pri projektu sodelovala ves čas neprekinjeno. Gospod Marijan Breclj je bil tudi mentor vsem zaposlenim, g. Jukič pa je bil ves čas na razpolago za reševanje strokovnih in tehničnih težav.

Katalogizacija je najprej potekala tako, da smo v program Word vnašali zapis po bibliotekarskih pravilih, v formatu kartotečnih listkov. Vsako knjigo smo prelistali od začetka do konca, saj se je velikokrat zgodilo, da je bilo v eni enoti tudi več popolnoma različnih del, ki pa smo jih obravnavali kot samostojne enote in jih tako tudi katalogizirali. Tako privezanih ali priključenih del je kar 1266.

Ker so bile knjige med I. svetovno vojno (ko je bila cerkev bombardirana in skoraj v celoti porušena, samostan pa zelo poškodovan), hranjene v kleti, so bile mnoge knjige odtujene, nekatere pa zelo poškodovane. Nekatere tako zelo, da ni bilo mogoče ugotoviti vseh podatkov o knjigi. Manjkale so naslovne strani, začetek ali konec knjige, listi so bili obgrizeni od miši in »kletnih prebivalcev«, svoj davek pa je zahtevala predvsem vlaga. Pri tako poškodovanih knjigah smo si pomagali z zapisi v katalogu p. Aldegheirija, ko pa je bila omogočena internetna povezava, so nam v veliko pomoč služili spletni katalogi knjižnic po vsem svetu.

Na tak način zapisovanja v Wordu smo delali skoraj dve leti, ko je g. Jukić te podatke avgu-

Številka	Naslov	Avtor	Leto
1000	...	...	...
1001	...	...	...
1002	...	...	...
1003	...	...	...
1004	...	...	...
1005	...	...	...
1006	...	...	...
1007	...	...	...
1008	...	...	...
1009	...	...	...
1010	...	...	...
1011	...	...	...
1012	...	...	...
1013	...	...	...
1014	...	...	...
1015	...	...	...
1016	...	...	...
1017	...	...	...
1018	...	...	...
1019	...	...	...
1020	...	...	...
1021	...	...	...
1022	...	...	...
1023	...	...	...
1024	...	...	...
1025	...	...	...
1026	...	...	...
1027	...	...	...
1028	...	...	...
1029	...	...	...
1030	...	...	...
1031	...	...	...
1032	...	...	...
1033	...	...	...
1034	...	...	...
1035	...	...	...
1036	...	...	...
1037	...	...	...
1038	...	...	...
1039	...	...	...
1040	...	...	...
1041	...	...	...
1042	...	...	...
1043	...	...	...
1044	...	...	...
1045	...	...	...
1046	...	...	...
1047	...	...	...
1048	...	...	...
1049	...	...	...
1050	...	...	...
1051	...	...	...
1052	...	...	...
1053	...	...	...
1054	...	...	...
1055	...	...	...
1056	...	...	...
1057	...	...	...
1058	...	...	...
1059	...	...	...
1060	...	...	...
1061	...	...	...
1062	...	...	...
1063	...	...	...
1064	...	...	...
1065	...	...	...
1066	...	...	...
1067	...	...	...
1068	...	...	...
1069	...	...	...
1070	...	...	...
1071	...	...	...
1072	...	...	...
1073	...	...	...
1074	...	...	...
1075	...	...	...
1076	...	...	...
1077	...	...	...
1078	...	...	...
1079	...	...	...
1080	...	...	...
1081	...	...	...
1082	...	...	...
1083	...	...	...
1084	...	...	...
1085	...	...	...
1086	...	...	...
1087	...	...	...
1088	...	...	...
1089	...	...	...
1090	...	...	...
1091	...	...	...
1092	...	...	...
1093	...	...	...
1094	...	...	...
1095	...	...	...
1096	...	...	...
1097	...	...	...
1098	...	...	...
1099	...	...	...
1100	...	...	...
1101	...	...	...
1102	...	...	...
1103	...	...	...
1104	...	...	...
1105	...	...	...
1106	...	...	...
1107	...	...	...
1108	...	...	...
1109	...	...	...
1110	...	...	...
1111	...	...	...
1112	...	...	...
1113	...	...	...
1114	...	...	...
1115	...	...	...
1116	...	...	...
1117	...	...	...
1118	...	...	...
1119	...	...	...
1120	...	...	...
1121	...	...	...
1122	...	...	...
1123	...	...	...
1124	...	...	...
1125	...	...	...
1126	...	...	...
1127	...	...	...
1128	...	...	...
1129	...	...	...
1130	...	...	...
1131	...	...	...
1132	...	...	...
1133	...	...	...
1134	...	...	...
1135	...	...	...
1136	...	...	...
1137	...	...	...
1138	...	...	...
1139	...	...	...
1140	...	...	...
1141	...	...	...
1142	...	...	...
1143	...	...	...
1144	...	...	...
1145	...	...	...
1146	...	...	...
1147	...	...	...
1148	...	...	...
1149	...	...	...
1150	...	...	...
1151	...	...	...
1152	...	...	...
1153	...	...	...
1154	...	...	...
1155	...	...	...
1156	...	...	...
1157	...	...	...
1158	...	...	...
1159	...	...	...
1160	...	...	...
1161	...	...	...
1162	...	...	...
1163	...	...	...
1164	...	...	...
1165	...	...	...
1166	...	...	...
1167	...	...	...
1168	...	...	...
1169	...	...	...
1170	...	...	...
1171	...	...	...
1172	...	...	...
1173	...	...	...
1174	...	...	...
1175	...	...	...
1176	...	...	...
1177	...	...	...
1178	...	...	...
1179	...	...	...
1180	...	...	...
1181	...	...	...
1182	...	...	...
1183	...	...	...
1184	...	...	...
1185	...	...	...
1186	...	...	...
1187	...	...	...
1188	...	...	...
1189	...	...	...
1190	...	...	...
1191	...	...	...
1192	...	...	...
1193	...	...	...
1194	...	...	...
1195	...	...	...
1196	...	...	...
1197	...	...	...
1198	...	...	...
1199	...	...	...
1200	...	...	...

sta 2003 iz Worda konvertiral v program (DOS) Šolska knjižnica, ki nam ga je podarila Goriška knjižnica. Vanj smo potem vnašali vse zapise. Program sicer ni prilagojen katalogiziranju specialnih knjižnic, kamor sodi naša knjižnica, zato smo zapise nekoliko prilagodili. Večino posebnih podatkov o knjigi (žigi, rkp. vpisi, poškodbe, manjkajoči podatki) smo zapisali pod opombe, tako da je dejansko vsaka knjiga popisana z vsemi posebnostmi ki ji pritečejo.

Poseben izziv je predstavljalo katalogiziranje inkunabul (prvotiski – knjige, ki so bile natisnjene od leta 1445 do 1500), ki jih je v naši knjižnici kar 30. Ta skupina knjig je zelo zahtevna za popis. Popisi inkunabul, ki jih je objavil Gspan v sodelovanju z Badalićem leta 1957 in objavil v monografiji Inkunabule v Sloveniji, so nam bile pri raziskovanju v prvo pomoč.

Veliko naših inkunabul je poškodovanih in podatkov o knjigi ni bilo mogoče razbrati iz knjige, zato smo si pomagali predvsem z digitalizirani-

mi inkunabulami, ki so objavljene na svetovnem spletu. V tem procesu raziskovanja smo našli tudi na inkunabulo, ki ni bila zabeležena nikjer. Gre za delo Chirurgia, katere avtor je Petrus de Argellata, natisnjena pa je bila leta 1497. To je bilo pravo odkritje in po besedah g. Stanislava Bahorja, svetovalca iz Centra za razvoj knjižničarstva, je ena izmed redkih izvodov, ki so na svetu še ohranjene. Kolikor smo se razveselili tega odkritja, toliko smo bili presenečeni nad dejstvom, da ena izmed naših knjig, ki je po popisu Gspana veljala za inkunabulo (Jacobus de Voragine: Legenda aurea sanctorum), to vendarle ni bila. Po dveh mesecih intenzivnega raziskovanja s pomočjo g. Svoljšak iz NUK-a, smo ugotovili, da znamenito dela Jacobusa de Voragina ne spada med prvotiske, je pa ena izmed zelo redkih ohranjenih. Prav zaradi tega sodelovanja z NUK-om, oddelkom za stare tiske, je prišla pobuda, da bi na podlagi naših raziskovanj inkunabul pripravili vzorčni primer popisa in tudi popravkov, ki bi jih bilo potrebno vnesti v prej omenjeni popis inkunabul v Sloveniji iz leta 1957. Naše delo s katalogizacijo se tako pravzaprav ni končalo, pač pa šele dobro začelo.

Leta 2009 je direktor Goriške knjižnice na pobudo p. Davida predlagal, da se celoten katalog objavi na spletni strani samostana in prva konverzija je bila narejena v podjetju **MordiCom** iz Solkana, ki se ukvarja z lastnim razvojem aplikacij. Sledila je kontrola podatkov, poenotenje in popravki. Poskusno je bil katalog na splet tudi postavljen. Različica, ki so jo letos še nadgradili in je od letošnjega meseca septembra dostopna na spletni strani kostanjeviškega samostana, vključuje 16.568 naslovov. 5.215 naslovov je bilo katalogiziranih naknadno pod inventarno številko KpŠŠ (Knjižnica p. Stanislava Škrabca) in vanjo smo vključili vse knjige, ki so bile iz kakršnih koli razlogov iz samostanske knjižnice izključene oziroma niso bile popisane.

Ob tej priložnosti predstavitev zaključka projekta katalogizacije je p. David predstavil tudi delo, ki ga načrtujemo v knjižnici v prihodnosti (digitalizacija Jezikoslovnih del p. Škrabca in zbornikov Škrabčevih simpozijev Škrabčeva misel ter priprava in objava na svetovnem spletu), zahvalil se je vsem akterjem, ki Kostanjevico podpirajo, pomagajo pri raznih projektih in omogočajo, da je samostanska knjižnica urejena in da je dostopna javnosti. Na prvem mestu je gotovo **tedanji župan g. Črtomir Špacapan, sedanji novogoriški župan g. Matej Arčon** ter **ga. Tatjana Gregorčič**, vodja službe za gospodarstvo, kmetijstvo in turizem, ki sedaj skrbi za sodelovanje med občino in Samostanom.

Mirjam Breclj,
voditeljica katalogizacije, skrbnica knjižnice
in voditeljica turistične dejavnosti na Kostanjevici

»Vem, komu sem veroval«

(2 Tim 1,12)

Leto vere nas izziva in vabi k razmišljanju o naši osebni veri, nas duhovnike in redovnike pa na nek način kliče tudi na odgovornost, kako to vero oznanjamo oziroma pričujemo/posredujemo drugim.

Vrazmislek in spodbudo bi rad posredoval nekaj misli in sicer v treh nivojih:

- I.) Rane in ovire osebne vere ter zdravila zanje
- II.) Pastoralna drža v letu vere
- III.) Božja povabila v letu vere

ad I.) Rane in ovire osebne vere ter zdravila zanje

1./ Vera kot DAJ-DAM!, da se Bog igra na našem dvorišču; da ga skušamo zapeljati z "daritvami": sveče, maše, spovedi, procesije, romanja. Nekoč s teleti in jagnjeti, danes z mašami in molitvami hočemo doseči, da bi Bog igral na naši strani proti našim nasprotnikom in jim zabijal gole za nas. Skušnjava, da bi ga izrabljali in to v preobleki pobožnosti. Ko se to dogaja, na neki način izdajamo krščanstvo in ga potiskamo na nivo katerekoli religije

"Zapusti svojo deželo!" Bog je tisti, ki vodi igro; Boga se ne da podkupiti, za Bogom je treba svobodno in zavestno hoditi, hoditi z BOGOM ŽIVIH, ki nas je ustvaril, ki spremlja našo življenjsko zgodbo, ki hodi z nami in nas vzame s seboj v Življenje, ki se nikoli ne konča.

2./ Naša MOLITEV je skoraj vedno prošnja, še najbolj prošnja za odpusčanje. Nemalokrat je tudi zahvala, le malokdaj pa je SLAVILNA molitev; to pa je znamenje vere, ki je nezrela, sebična,

tradicionalna, naučena po pravilih in vzorcih in s premalo osebnega prepričanja.

Slavilna molitev prihaja iz srca, ki ne išče koristi, ampak zgolj zaradi lepote, veselja in veličine Drugega, ker ta Drugi je! To je molitev zaljubljenega, očaranega, tistega, ki je sposoben zamaknjenja pred nekom/nečim, kar je lepo, dobro, pristno. Slavilna molitev je najvišja oblika vere, ki je sposobna umetniškega ustvarjanja, sposobna lepote in mistike.

3./ Biti veren pomeni prepoznati božji glas v sebi, biti sposoben dialoga z Bogom, imeti posluš za Boga in božje stvari. Takšna naj bi bila smer naše verske vzgoje. Mi pa OTROKE vzgajamo za Boga po sistemu korenčka in palice, z bombončki in grožnjami, ne pa za to, da bi znali prepoznati in slediti božjemu glasu, ki zahteva, da sebičnost zamenjamo z ljubeznijo, brezbržnost s solidarnostjo, prisvajanje s podarjanjem. To bi pomenilo, da skozi versko vzgojo udomačimo božji glas v mladih kot merilo ravnanja; žal pa imajo konkretno mladostniki težave s prepoznavanjem božjega glasu, ker ga zamenjajo z našimi polovičarskimi predlogi.

4./ Ne znamo več videti/brati sledi in prisotnosti Boga v NARAVI, v njegovih delih, v zgodovini, v konkretnem dogajanju in ga v vsem tem ne občudujemo. Kakor sta postali naša svoboda in demokracija odvisni od našega blagostanja, podobno se nam dogaja z vero.

Potrebna je teologija stvarstva (Sv. Frančišek!).

5./ Vera je skok v temo, vendar ne v prazno, ampak v božje naročje, v božjo logiko, v božjo pravičnost. Nimamo POGUMA, da bi tvegali. V strahu, da ne bomo uspeli in se osmešili, se izgublamo v preračunljivosti, brezbriznosti, v pomanjkanju solidarnosti, v množenju institucij ter pravil; ne upamo si "zapustiti čolna", ker se bojimo potopa, ker se bojimo, da ne bomo uspeli, da drugi ne bodo šli za nami, da se bomo opekli... in tako postaja naša vera le bonbon, ki ga ližemo, čeprav vemo, da Gospod hodi po razburkanih vodah viharjev in tudi po poti osamljenosti. "Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi (Mt 14, 28). 6./ O veri se nismo SPOSOBNI POGOVARJATI in je ne zagovarjati: kljub verouku, pridigam, tečajem, srečanjem, nedeljskim listkom ... vse to ne pušča bistvenih osebnih sledi in znanja in poznavanje vere pri mnogih ostaja na "prvoobhajilni stopnji".

Vera, ki sebe ne zna utemeljiti, ne služi človeku, ki jo ima, in ni »uporabna« za življenje; taka vera je trda in včasih tudi trdosrčna. Danes je nujno, da znamo utemeljiti svojo vero in za to usposabljanje bo potrebna temeljita prenova pastoralnega dela.

7./ Vera brez PREROŠTVA je samo religija. Preroštvo je nadležno, ne pozna diplomacije in kompromisarstva; preroki so kamen spotike vsem oblikam oblasti, tudi cerkvenim, ker jih mečejo iz teka po ustaljenih tirnicah, ker jim spodmika jo doseženo stanje in razkrinkujejo sužnje preteklosti, z obrazi obrnjenimi nazaj in z boleznijo nostalgije. Preroštvo nima ploskačev. Preroštvo zmore odpuščati in ustvarjati spravo po Kristusovem prvenstvu žrtve.

Naše preroštvo se včasih končuje in utopi že v kimanju, brezbriznosti, z zakrnelim čustvovanjem, rutinskim opravljanjem pastore...

8./ Z našo vero je nekaj narobe, če vero čutimo in živimo kot BREME; če smo drugim, ki ne verujejo, nevoščljivi, ker lahko bolj svobodno živijo, si več privoščijo ... Za takšno vero bi bilo seveda bolje, da se je čim prej otresemo in jo zavržemo. Vera ni pristna in ne osebna, če mi ne daje VESELJA in če je ne čutim kot ZAKLAD/biser, ki sem ga našel, ga odkupil in sem nanj ponosen.

Boga zanima naša osebna vera, ki jo živimo znotraj sveta in ne slepo sprejemanje učiteljstva in privatiziranje razodetja.

9./ Osebna vera ni predvsem naravnana v storilnost, ampak v ODNOS: ne post, ne molitve, ne miloščina, ne izpolnjevanje moralnih in obrednih pravil ... nas ne morejo rešiti in ne morejo imeti vrednosti pred Bogom brez osebne vere in osebnega odnosa s Kristusom in z bližnjimi.

10./ Osebna vera se vedno začne v SREČANJU Z NEKOM, od katerega izvemo, kje Jezus stanuje. Skoraj nemogoče je verovati in priti do Jezusa ne da bi se srečali z nekom, ki ga pozna kot Odrešenika.

Bolj kot nove knjige, teologije, okrožnice, pastoralne načrte, nove cerkve in pobožnosti... potrebujemo torej pristne osebe, ki so srečale Jezusa, ki vedo, kje stanuje in ki so sposobne ljudi pripeljati k Jezusu.

Smo mi med njimi?

ad II.) Pastoralna drža v letu vere – pastoralno srce

Predlog novega pastoralnega načrta (PIP) govori o potrebnosti PASTORALNEGA SPREOBRNENJA. Kje vidim, poleg tistega, kar je tam zapisano, potrebnost tovrstnega spreobrnjenja? Predvsem v dvojem:

1./ Kot VESELI OZNANJEVALCI:

Ljudje morajo našo vero videti, doživljati, začuti, se je dotakniti. Ljudje potrebujejo pričevanje, samo tako bo naše delo tudi razodetje, kjer nevidno postaja vidno.

Naše poslanstvo je torej, da s Kristusom »spremijamo vodo v vino«. Kako bedni so kisli obrazi s hostijo v rokah ali v ustih, kako smešni so mrki pogledi, ki berejo evangelij, kako tuji so cmeravi, tarnajoči, kujavi svečeniki, ki oznanjajo mogočna božja dela; kako tuje so včasih črne, toge obleke nekdanjih bizantinskih uradnikov, ki hočejo biti danes znamenje Gospodove prisotnosti ali kako neživljenske so danes nekatere institucije in uprava iz rimskega imperija, ki hoče biti sistem božjega kraljestva; kakšen nesporazum je pridigar, ki na velikonočno jutro govori le o križu in smrti.

2./ Posredovalci BOŽJEGA USMILJENJA:

»Usmiljenja hočem in ne daritve... ščitim tleči stenj in negujem nalomljeni trs«, govori Gospod. Boga se ne posreduje z macolo! Pustiti Bogu, da je Bog, pomeni priznati njegovo dobroto in usmiljenje in se odreči vsem oblikam nasilja /fizičnemu, psihičnemu, čustvenemu, duhovnemu, ideološkemu.../. Cerkev je zaradi ljudi, niso ljudje zaradi Cerkve. Za vso zgodovino Cerkve je bilo že dovolj grmad, dovolj anatema, dovolj križarskih vojn, dovolj zadanih ran, dovolj zastraševanj in zasliševanj ter izsiljevanj, dovolj pokopov izven blagoslovljene zemlje; za vso zgodovino Cerkve je že dovolj zbiranja imetja, moči in slave, dovolj vseh insignij imenitnosti in okraskov, dovolj množenja institucij, dovolj je bilo zlorabe vzgoje in preštevanja ponižnih ovčkov in izobčevanja kozlov, dovolj strašenja z Bogom in z njegovimi krutimi kaznimi, dovolj razpolaganja z Gospodom, dovolj posestništva nad resnico. Boga ne smemo zlorabljati v oznanjevanju kot orožje in grožnjo proti sočloveku ali za utrjevanje institucije ter ohranjanje status quo!

»Usmiljenja hočem!«: izgubljeni sin, drahma, ovca, ljuljka, Samarijanka, Zahej, dninarji, mnoga bivališča ... en sam krik in zahteva po njem v evangeliju!

Za božje usmiljenje je potrebno včasih tudi do neke mere »PRESTOPITI ZAKON« kot ga je Jezus na različne načine: zdravil je v soboto, kršil je post in obrede čiščenja, jedel in se družil z javnimi grešniki, branil prostitutke, napadal tempeljske dostojanstvenike in bogataše... »izobčevanje« razporočenih, homoseksualcev, tujcev...

Za tovrstno posredovanje božjega usmiljenja bo potrebno spreobrnjeno pastoralno srce, srce, ki ve, da lahko posreduje evangelij le tistim, ki jih ljubi, ki jim gleda v oči, jim sega v roko in potuje skupaj z njimi.

Torej: naše PASTORALNO SRCE mora biti »srce, ki vidi in si upa čutiti in sočustvovati«, mora verjeti v možnosti, verjeti v to, da je za Boga možno tisto, kar ljudje mislijo, da je nemogoče;

- naše pastoralno srce mora ohranjati liturgičen pogled na svet, da je svet prostor božje prisotnosti, božje liturgije, da to, kar se v svetu dogaja, ni hudičev ples, ampak krik po Bogu in božji odmev;
- naše pastoralno srce se mora osvoboditi volje do moči, da bo zmoglo močno voljo in se odpovedati osebni varnosti za občestveno varnost;
- naše pastoralno srce se bo odreklo svoje samozadostnosti in se tako osvobodilo lenobnega poležavanja znotraj okvirov in rutin;
- naše pastoralno srce mora ohranjati zahtevo po pravici do iskanja resnice v našem času in se po tem tej resnici pokoriti;
- naše pastoralno srce bo zmoglo dvojno zvestobo: zvestobo evangeljskemu oznanilu in zvestobo današnjemu človeku;
- naše pastoralno srce se bo moralo oborožiti s ponižnostjo in potrpežljivostjo in z veseljem nad eno samo ovco, nad gorčičnim zrnom, nad sejanjem za malo čredo;
- naše pastoralno srce se bo odpovedalo kvarni povezanosti med tronom in oltarjem in bo dajalo privilegij družinam, zakoncem in otrokom, privilegij osebnemu nagovoru in ostalo razpoložljivo zlasti za malega človeka;
- naše pastoralno srce bo nas približalo k razdrtim družinam in zanetilo novo upanje glede mladih in k smiselnosti dela zanje;
- naše pastoralno srce nas bo upodobilo po Kristusovi šibkosti, da ne bomo odvisni od uspeha in ne trepetali pred razočaranostjo in nemočjo;
- naše pastoralno srce nas bo potegnilo iz geta in postavilo v dialog z novim časom, z novo kulturo, z novo milostjo, z novo gotovostjo, da Bog duhovništva in redovništva ne bo ukinil, ampak le prečistil in obnovil!

S takim spreobrnjenim pastoralnim srcem bomo leto vere razumeli predvsem kot Gospodovo povabilo!

ad III.) Gospodova povabila v letu vere

* Gospod, vabiš me, da bi v tem letu vere zaživel svojo vero v obliki OSEBNEGA ŽIVLJENJA tako, da bi z njo pričeval, bil z njo sol in kvas zemlje, bil z njo luč na poti njim, ki Te iščejo in Te skupaj z njimi iskal; da bi bila moja vera tudi moja skala za moje veselje in upanje, za moj pogum, moje izbire in odločitve, da bi bila moja vera delavnica za Svetega Duha v svetu.

* Gospod, vabiš me, da bi v tem letu vere zaživel svojo vero v obliki pristnih ODNOSOV z vsemi svojimi bližnjimi brez obremenilnih predsodkov in preteklih bremen; da bi v vseh: v domačih, sosedih, sodelavcih, v družbi in v Cerkvi gledal v slehernem Tvojo podobo in videl, da je vsak tvoj otrok, v katerega si odtisnil svoje obličje.

* Gospod, vabiš me, da bi v tem letu vere zaživel svojo vero v obliki SPOŠTOVANJA slehernega življenja, sleherne svobode in ljubezni, pa tudi trpljenja, spoštovanja mladosti in starosti, spoštovanja tudi tvojega stvarstva in naše dediščine, spoštovanja drugačnosti in neuspehov, spoštovanja tudi sebe samega kljub svojim grehom in strahu, dvomom in hrepenenju.

* Gospod, vabiš me, da bi v tem letu vere zaživel svojo vero v obliki SOČUTJA – globokega sočutja z ranjenimi in razočaranimi, sočutja s poraženimi in prestrašenimi, z grešniki in odpisanimi, z iskalci in obupanci, sočutja z žrtvami nasilja, zlorabe in depresije, sočutja z izobčenimi in nemočnimi, ki ne zmorejo več vstati.

* Gospod, vabiš me, da bi v tem letu vere zaživel svojo vero v obliki SOBIVANJA s priseljenci in tujci, z naveličanimi in brezdelneži, sobivanja z invalidi in zaporniki, pa tudi pravega sobivanja z našimi rekami, gozdovi in travniki, z metulji in čebelami, z volkovi in medvedi, z naravnimi katastrofami in z oblaki.

* Gospod, vabiš me, da bi v tem letu vere zaživel svojo vero v obliki MIRU, ki prihaja iz priпадnosti in zaupanja Tebi; da bi iz tvoje skale lahko dajal gotovost, da bi iz tvojega srca lahko posredoval ljubezen, da bi iz moči tvojega Duha lahko odpiral vrata vere; da bi iz tvojega miru lahko gradil kulturo življenja in veselja, kulturo sprave in zaupanja, kulturo sodelovanja in pomoči.

* Gospod, vabiš me, da bi v tem letu vere zaživel svojo vero v obliki HVALEŽNOSTI – hvaležnosti zate in za vse nas, da bi začutili, kako lepo je biti s Teboj in med seboj, kako lepo je izkusiti to dvojno bližino, kako lepo je biti v tvojem stvarstvu brat in sestra med brati in sestrami; kako lepo je vedeti, da smo vsi skupaj v tvoji dlani in da je v njej vedno dovolj prostora in ljubezni za vse. Bodi zahvaljen za tvojo dlan. Amen!

p. Pavle Jakop

Teološki izzivi sodobnega frančiškana

Prof. Aleš Ušeničnik (1868-1952), najpomembnejši slovenski teolog in filozof prejšnjega stoletja, se je po izredno lepem in globokem opisu duhovnosti sv. Frančiška Asiškega spraševal, ali je ta duhovnost vplivala tudi na teološke spise frančiškanskih profesorjev.

Po njegovi presoji takega vpliva ni bilo, ker je osnovna teologija vedno bila samo razlaga splošnega krščanskega nauka; posebni višji tečaji na paleti tolikih različnih vej te znanosti pa ne bi nikoli mogli dati celotni teologiji pečata Frančiškove duhovnosti¹.

40 let po smrti sv. Frančiška se je rodil leta 1266 v Škotski vasici Duns pater Janez, ki je uvedel neko posebno značilnost v teologijo, namreč kritično presojo nekaterih ustaljenih razlag. V zgodovini teologije je najbolj znan po tezi o brezmadežnem spočetju Marije, ki jo je, v nasprotju z naukom svojih predhodnikov, frančiškanskih teologov Aleksandra Haleškega in sv. Bonaventure, znanstveno osvetlil, ki pa jo je Vatikan uradno privzel kot cerkveni nauk šele celih 550 let pozneje. Ker sem precej let bil član skotistične komisije za izdajo vseh del tega škotskega teologa, sem se navzel duha kritičnosti skotizma in objavil tudi malo knjižico o teh teoloških izzivih, ki jo je znani založnik slovenskih frančiškanskih avtorjev p. Miran Špelič objavil leta 2000². V tej knjižici obravnavam splošno pomanjkanje pojma "duh" poleg znanih pojmov "telo" in "duša", ki ga upo-

rablja ne samo sv. Pavel, ampak tudi druga verstva³; napačno predstavljanje zakramentov kot nekakih čarobnih sredstev posvečevanja in ne kot posebnih poslanstev vernikov; predstavljanje odpustkov kot neke vrste duhovnih "slasčic" in ne kot edinega sredstva za odpravo duhovne škode, ki jih naše pregrehe povzročajo v dušah naših bližnjih; ter določanje nekaterih podobnosti med posmrtnim obdobjem in večnostjo, ki je v raznih jezikih in verstvih našla raznovrstne razlage...

Ker bi bilo preveč dolgočasno, da bi o teh že znanih izzivih tukaj na dolgo in široko razpravljaj, se bom raje omejil na dve temi, ki ju širijo teologi treh Frančiškovih redov, ki sta neomejeno prvenstvo Kristusa, ter razlika med pojmom madeža, krivde in greha pri Marijinem spočetju.

I – Neomejeno prvenstvo Kristusa

O neomejenem prvenstvu Kristusa se nahaja krasna pesnitev v Pismu Kološanom 1, 15-20, ki je po mnenju modernih kritikov ni spesnil sv. Pavel⁴, ampak Timotej, ki je to pismo sestavil skupaj s sv. Pavlom (1 Kol 1,1), ta pa pesnitev odobril. Himna se glasi takole:

1 Glej Branko Lušina – Bruno Korošak, *Duhovnost sv. Frančiška Asiškega*, Frančiškova pot 7, 4. pogl.

2 Bruno Jože Korošak, *Teološka spodbujanja*, Sinodi naproti, 3, Brat Frančišek, Ljubljana 2000.

3 Glej I Tes 5, 23. Judy Hall, *Um, telo, duh*, Ljubljana, Mladinska knjiga, 2012

4 Glej *Das neue Testament*, Verlag Herder 2007, str. 363.

»Božji Sin je vidna podoba nevidnega Boga, je prvi, nadrejen vsemu, kar je ustvarjeno. Kajti skupaj z njim je Bog ustvaril vse, kar je v nebesih in na zemlji, vse vidne in nevidne stvari, angel-ske moči in gospostva, oblastnike in vladarje. Po njem in zanj je bilo vse ustvarjeno.

On je pred vsem: in vse stvari, z njim povezane, dobivajo svoj smisel. On je glava Skupnosti, svojega telesa, on je vir telesnega življenja, prvi, ki je premagal smrt, (=prototip), skratka prvi v vseh stvareh.

Bog se je namreč odločil, da se z vso polnostjo naseli v njem, da vse stvarstvo on spravi z njim s krvjo križa, in da po njem pomiri vse, kar je v nebesih in na zemlji»

Sedanji papež Benedikt XVI. današnji teologiji očita, da vse preveč v ospredje postavlja človekovo dejavnost in pozablja, da mora v središču odrešenja vedno ostati Jezus Kristus, ki je v odrešitelski skrivnosti križa in vstajenja odrešil srce človeške eksistence⁵.

II – Smrt in posmrtnost

Neštnevilne študije nas opozarjajo, da moramo razlikovati med klinično in dokončno smrtjo. Klinična smrt namreč v mnogih slučajih dopušča povratek k zemeljskemu življenju, kakor nam to znanstveno opisuje Dr. Raymond Moody v svetovno znani knjigi *Življenje po življenju*, Zagreb 1984. Neštnevilna pričevanja oživelih, ki jih prinaša Moody, nam vsaj malo pomagajo pri poznavanju prve prehodne faze dokončno mrtvih.

Za boljše poznavanje onstranskega življenja pa moramo vedno imeti pred očmi opozorilo sv. Avguština o njegovi brezčasnosti, o kateri se takole izraža v pismu vdovi Probi (v bogoslužnem branjju, 29 nedelja, II. berilo): »Tam "vse dni življenja" niso vsota dni, ki bi drug za drugim prihajali in minevali in bi začetek enega bil konec prejšnjega, marveč so vsi hkrati brez konca«. V onstranskem življenju ne samo da ni časnosti, ampak tudi ni prostornosti, kakor nas lepo opominja diplomirani pravnik in župnik Ivan Šelih: »Smrt je prehod iz časovnega, prostorskega v brez časovno, brez prostorsko ali nad časovno dimenzijo bivanja. Tudi tam bomo imeli telo – povečano telo – kakor pravimo, živeli pa bomo na duhoven način. To vsak razume, tudi otrok. In imajo pravico to vedeti, starejši pa so dolžni to povedati«. ⁶ Akademik Alojz Rebula nas opozarja, da so celo »fiziki danes sposobni spraviti najmanjše delce materije v tako stanje, da v njih prostor postane čas in obratno. Če torej človek zmore izničiti prostor in

čas, naj tega ne bi mogel Stvarnik, ki sam živi zunaj časa in prostora? Tako mi je postalo manj tuje izražanje, da je Bog onkraj prostora in časa, da bodo duše naših pokojnih po vstajenju tudi zunaj prostora in časa, čeprav v neprimerno intenzivnejšem bivanju, kot je naše zdaj⁷. Tako profesori teologije kakor veroučni učitelji zaradi pedagoških razlogov razlikujejo in podrobno opisujejo onstranske "prostore" vic, pekla, mi Slovenci tudi predpekla, Hrvati pa raje nadpekla, potem obrobke pekla (limbus, lembo) za nekrščene otročiče, nato še raj ali paradiž (za vernike pred Jezusovim vstajenjem) in nebesa (za vernike v Novi Zavezi). Na splošno tudi razlikujejo sodbo takoj po smrti, ki naj bi jo po mnenju nekaterih izvajal nadangel Mihael, ki mu prisojajo tudi „pumpanje“ duš iz zemeljskih teles (psihopompo), in ki mu po mnenju drugih teologov pri tem pomagajo Abel, Henoh in Abraham, ter končno sodbo po koncu sveta. Toda sv. Hieronim, ki ga mnogi biblicisti hvalijo kot najboljšega poznavalca Svetega pisma, dobro ve, da v onstranosti ni prostornosti in zato trdi, da je preroške izreke prihoda Boga ob koncu sveta za "strašni dan" vesoljne sodbe treba umeti »kot dan, ko bo sleherni od nas zapustil svoje telo. Na dan smrti se slehernemu primeri to, kar je za vse skupaj napovedano za dan sodbe«⁸. S tem pa se tudi znova poživlja prvenstvo Kristusa sodnika, ki po carigrajski veroizpovedi »sedi na desnici Očetovi« in »sodi žive in mrtve«, pravične in grešnike, ali duhovno žive in duhovno mrtve. V dobi sv. Frančiška, kardinal Lotarij, bodoči papež Inocencij III, trdi, da se to vrši ob Kristusovem prihodu k sodbi »na dan smrti slehernega človeka«, da že takrat naša duhovna prвина »v enem trenutku vidi pred seboj vsa svoja dobra in hudobna dela, ki jih zre z notranjimi očmi«, v sijaju Kristusove luči; Kristus pa potem za vedno izbriše spomin na slaba dejanja in nam s tem omogoča neokrnjeno večno blaženost⁹.

Kaj pa naj rečemo o molitvah in gregorijanskih mašah za rajne? Ko po smrti sijaj Kristusove luči osvetli celotni potek življenja rajnega, ki ga tako vedno bolj in bolj prevzema topla božja ljubezen, ni mogoče misliti, da bi molitve žalujočih ostalih lahko kaj pomagale rajnim po njihovi smrti, kakor nas uči tudi sv. Katarina iz Genove¹⁰. Toda ker nas Jezus sam opozarja, da njegov Oče ve, česa potrebujemo, še preden ga zato prosimo (Mt 6,8), on, ki je nad časom, daje svoje milosti za njihovo srečno smrt, dokler so še živi, v predvidevanju vseh bodočih molitev in mašnih daritev.

5 Boj Nuvak, *Joseph Ratzinger in značilne poteze njegove teologije*, v "Tretji dan" 41 (2012 -7/8) str. 29-30.

6 Ivan Šelih, *Misel ob Vseh svetih*, Internet, Pošta 30/10/12.

7 Alojz Rebula, *Živeti brez prostora in časa*, Družina 2. sept. 2012, str.24

8 Hieronim, *Komentar k Joelu*, 2, 1 (Patr. Lat. 25, 965); k Izaiju 13, 6 (PL 24, 215-216).

9 Inocenc III, *O preziranju tega sveta*, II 42-43 (PL 217, 735 in 736).

10 Katarina Fieschi Adorno, iz Genove, *O vica*, 8 in 10, Genova 1887, 219 in 221.

III – Madež, krivda in greh

Ker se bliža praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, bo morda primerno, da si malo pobliže ogledamo, v čem je obstajal madež izvirne krivde Adama¹¹, posebno še, ker sv. Pavel v svojem I. pismu Timoteju 2, 14 trdi, da »Adam ni bil zapeljan, žena pa se je pregrešila, ker se je dala zapeljati«. Zato bo prav, da se malo pogovorimo, v čem je obstajala izvirna krivda, potem pa še par besed spregovorimo o izvirnem madežu Marije. Pri tem bo prav, če upoštevamo, da so Marijo Devico obiskali trije magi, ki niso bili trije kralji iz treh kontinentov, kakor mi sanjarimo, ampak perzijski duhovniki in knezi, ki jim je Marija razložila mnoge dogodke iz svetega Pisma.

A – Izvirni greh

O izvirnem ali začetnem grehu človeka razpolagajo teologi po dveh tisočletjih z dvema razlagama: eno klasično, drugo moderno. Obe se v nekaj bistvenih točkah strinjata, v vsem drugem pa razlikujeta.

1 – KLASIČNA OBRAZLOŽITEV

Veliki katekizem¹² iz leta 1901 takole povzema nauk o prvih dveh človeških bitjih in njunem padcu:

»Ko je Bog ustvaril prva človeka, bila sta dobra in srečna... Imela sta posvečujočo milost božjo, bila sta sveta in pravična in tako nadnaravno Bogu podobna... Bila sta otroka Božja in imela sta pravico do nadnaravnega zveličanja v nebesih... Imela sta globoko spoznanje in voljo nagnjeno k dobremu... Živel sta v raju, prosta vsakršnega trpljenja in neumrjoča tudi po telesu... Od Boga podeljenih darov nista prejela samo zase, temveč tudi za svoje potomce, ki bi jih bili po njih podedovali...

Prva človeka nista ostala dobra in srečna, hudo sta se pregrešila in sta tako postala nesrečna na duši in na telesu... s tem, da sta, zapeljana od hudobnega duha, jedla od drevesa, ki jima je Bog prepovedal... tako sta izgubila posvečujočo milost božjo, in zato tudi nista bila več nadnaravno Bogu podobna... Nehala sta biti otroka božja, izgubila sta pravico do večnega zveličanja, in zaslužila sta večno pogubljenje... Njuno spoznanje je oslabelo, in njuna volja se je nagnila k hudemu... Izgnana sta bila iz raja, morala sta mnogo trpeti in nazadnje umreti...

Adamov greh ni škodoval samo prvima človekoma, s svojimi hudimi nasledki je prešel tudi na

nas, ki smo Adamovega rodu... Grehu, ki je prešel od prvih starišev tudi na nas, pravi se izvirni ali podedovani greh, ker ga nismo storili sami, temveč smo ga tako rekoč podedovali«.

2 – MODERNA OBRAZLOŽITEV

Po tridentinskem koncilu, posebno pa v zadnjem stoletju, so vse znanosti silno napredovale, med njimi tudi biblične in teološke. Ko bi danes kdo hotel napisati strnjeno katehetsko razlago o istem predmetu¹³, bi jo mogel takole formulirati:

Po sv. Pavlu (Kol 1, 17-20) je Kristus podoba nevidnega Boga, in vse je bilo ustvarjeno v njem, po njem in zanj, tudi prva človeka, imenovana mož in možinja (iš in iša, 1Mz 1, 27), katerih potomci naj bi po dolgi dobi razvoja svojih duševnih in duhovnih moči dosegli sposobnost sprejeti evangelijske kreposti. Zato jima je priporočil, naj si ona sama in potem tudi njihovi otroci najprej tolko izurijo svoj um in voljo, da bodo sposobni pridobivati si hrano iz »zelišč s semenom in sadnih dreves«, predvsem pa od vseh živali na zemlji (1 Mz 1, 28-30). V kameni dobi se je med leti 35000 in 10000 pred Kristusom v človeku pričel prebujati tudi duh ali sposobnost dožemanja verskih resnic, kakor se to da razbrati iz umetniških slik v podzemeljskih jamah¹⁴, ki nam pričajo, da je prazgodovinski človek veroval v neko nadzemsko silo, v neko višje bitje, ki združuje v sebi vso moč in je v tesni zvezi s človekovim omejenim bivanjem na svetu. Nebesni svod z vsemi svojimi različnimi pojavi je pa tudi povsem naravno vplival na to, da je primitivni človek tej nadzemski sili začel pripisovati transcendenco in veličastnost.

V 7. tisočletju pred Kristusom se je na Bližnjem vzhodu dopolnilo ustvarjanje človeka s tem, da je tudi njegov duh toliko dozorel, da je lahko v neki višji Moči nad nami zaznal osebnega Boga. S tem se je uresničila zamisel Božjega Sina so stvarnika človeka v večnosti. Tudi človekovo okolje se je izpopolnilo s prehodom človeka k poljedelstvu in živinoreji, in zadnji redaktor 1. Mojzesove knjige je postavil v to dobo Adama in Evo (2 pogl.) ki sta živela v »vrtu proti vzhodu v edenu« (2, 8). Besedo eden Grki prevajajo

13 *Il nuovo Catechismo olandese*, Torino 1969, p. 311-324; Johannes Feiner-Lukas Vischer, *Nuovo libro della Fede*, Brescia 1975, p. 286-297; Commissione episcopale per la Dottrina della Fede, la Catechesi e la Cultura, *Signore da chi andremo? Il Catechismo degli adulti*, Roma 1981, p. 65-66, 512-516; Bruno Korošak, *Saggi di teologia dogmatica*, Gorizia 2007, p. 82-118, 158-171; Gérard Du Ry van Beest Holle & Co., *Zgodovina v slikah*, I: Prazgodovina, Ljubljana 1974; Mircea Eliade, *Storia delle credenze e delle idee religiose*, vol. I, Firenze 1979.

14 Eliade, *Storia*, I p.27-29; Tony Allan, *The Dawn of Civilisation*. Reader's Digest illustrated History of the World, 2004, Europe.

11 Glej *Promptuarium seraphicum*, Harlemi 1948, »Responsorium Tota pulchra«, p. 123-124; Internet, spleť Tota pulchra es. Wikipedia.

12 Anton Veternik, *Razlaga velikega katekizma ali krščanskega nauka*, Ljubljana 1901, str. 124-139.

z razkošjem, latinski prevodi z rajem, neko primitivno pleme v Avstraliji pa kot življenje brez vseh prepovedi in greha¹⁵. V takem okolju si je Adamova žena zaželela obilno potomstvo in v ta namen si je preskrbela en talisman z izrezljano kačo; kača je namreč bila vedno simbol življenja: pozneje so jo nosili na svoji tiari faraoni, in celo Mojzes jo je izobesil na bronasti drog kot edino zdravilo proti zastrupljenju (4 Mz 21,6-9) in še danes je simbol ozdravljanja pred lekarnami. Po sveti knjigi Perzijcev *Bundahiš* pa je porodila dvojčka telesno pohabljeni, ki ju je Adam zavrzel in zahteval, da ju žena ubije; ona pa ju ni hotela vreči med smeti, ampak ju je spekla in ju skupaj z možem použila (»sad drevesa življenja«)¹⁶. Iz njunega nespametnega dejanja se je pri Kanaanski plemenih razvilo prepričanje o izredno dobrodejnih posledicah ubijanja prvorojencev (Mdr 12, 3-5). Tako se je tudi Abraham odločil, da ubije svojega prvorojenca in ga daruje Bogu (1 Mz 22), in vsi Hebrejci so potem bili prepričani, da je to Božja volja in da je treba prvorojence od Boga »odkupiti« s primerno daritvijo (2 Mz 13, 1-13; Lk 2, 23). Ob tej priliki je človek še to spoznal, da je brezosebna nadzemska veličastna Moč v resnici človeku prisotni osebni Bog, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Pred tem dogodkom Eva in Adam nista še imela pojmov o dobrem in zlu, o smislu duševne smrti, po njem pa je, kakor trdi sv. Pavel (Rim 5, 12), dobesedno »prišel na svet greh in po grehu smrt na vse ljudi, ki grešijo«.

Adam in Eva sta se svoje neumne pregrehe srčno pokesala (Mdr 10,1). Eva je vrgla v smetišče talisman s kačo in po rojstvu Kajna je vzkliknila: »Dobila sem moško dete po Gospodu« (1 Mz 4, 1); prav tako je po porodu Seta rekla: »Bog mi je dal drugega potomca namesto Abela« (1 Mz 4, 25). Adam in Eva sta svoje otroke versko vzgajala, ki sta oba že Bogu opravljala daritve. Kajn se je po pokolu svojega brata Abela pokesal in se zaupno obrnil k Bogu za pomoč (1 Mz 4, 12-15).

Adam pa si ni mogel kaj, da ne bi svoje bojevitosti in izurjenosti v orožju, že podedovano od svojih prednikov, z vzgojo prenesel na svoje otroke. To nagnjenje k nasilnosti imenujemo izvirno, ker je

od vsega začetka razvoja v vseh prisotno¹⁷. Po pričevanju svetega Pisma je eden od Kajnovih potomcev, Lameh zatrjeval, da bo ubil vsakega dečka, ki bi mu »prizadel prasko« (1 Mz 4, 23). Slavni Mojzes, ki ga častimo kot svetnika, je svojim rojakom strogo zabičal, da morajo neizprosno pobiti svojega lastnega brata, svojega sina, svojo lastno ženo, ali svojega prijatelja, ki bi jih hoteli zavajati k malikovanju (5 Mz 13, 7-10); morajo tudi popolnoma iztrebiti prebivalce svojih mest, v katerih častijo malike, to je, ne samo moške, ampak tudi ženske, vse otroke in celo vse njihove domače živali (v. 13-18). Veliki svetniški prerok Elija je zapovedal poklati 450 Baalovih svečenikov (1 Kr 18,40) in prerok Zaharija je staršem zapovedal, da morajo sami pobiti svoje otroke, ki bi jih zasačili pri malikovanju (Zah 13,3). V 16. in 17. stoletju krščeni Španci in Portugalci niso hoteli slediti Jezusovim smernicam, ampak so pod pretvezo navedenih starozaveznih zapovedi o pobijanju malikovalcev tudi oni neusmiljeno mučili in klali prvotne indijanske naseljence v Ameriki.¹⁸ V prejšnjem 20. stoletju sta višek nasilja dosegla krščena kristjana Hitler in Stalin, ki sta oba ne samo dala pobiti ampak tudi znanstveno mučiti v zloglasnih taboriščih nedolžne ljudi, 6 milijonov Hitler, 20 milijonov Stalin. In kaj naj rečemo o naši dobi, ko nam statistike poročajo, da je vsako leto spolnih posilstev žena okoli 80 milijonov, splavov pa 46 milijonov, ki jih tudi neštete krščene matere povzročajo? Kaj o tolikih v cerkvi poročenih parih, v katerih od nasilja možje dobesedno podivjajo in se znašajo nad svojimi ženami in otroki?

Iz teh par vrstic bi se morda že dalo razbrati, kaj reči o prekletstvu, s katerim škofje na vesoljnem cerkvenem zboru v Trentu, 17. januarja 1546, pretijo vsem, ki bi proti nauku svetega Pavla trdili, da Adam ni prenesel svojega greha na ves človeški rod¹⁹. V resnici sveti Pavel tega ni učil v svojem pismu Rimljanom 5,12, saj je dobro poznal Božjo besedo v Jeremiju 31,29-30 o strogo osebni

15 Eliade, *Storia*, I p. 44.

16 *Bundahiš* or *The original Creation*, 15 pogl.; in: *The sacred Books of the East*, vol. 5. Delhi 1880, str. 57: "From them was born in 9 months a pair, male and female, and owing to tenderness for offspring the mother devoured one and the father one. And afterwards Aüharmazd took tenderness for offspring away from them, so that one may nourish a child and the child may remain". – Običaj pobijanja in použivanja otrok je še vedno živ pri nekaterih primitivnih plemenih v Južni Ameriki; glej Luigi Cocco, *Parima, dove la terra non accoglie i morti*, Roma 1975, p. 240.

17 Glej Bruno Korošak, *Teološki esej o genocidih*, Nova Gorica 2006; Giuliana Parotta, *Religione e violenza*, Trieste 2007; D.G. Dutton. *The abusive personality. Violence and control in intimate relationship*, New York 2007; Christian Gostečnik, *Relacijska paradigma in travma*, Ljubljana 2008, p. 71-188; René Girard, *Krščanstvo in modernost*, »Tretji dan« 41 (2012-3/4) 5-6.

18 Glej Korošak, *O genocidih*, str. 12-13

19 Glej Concilium Tridentinum, sessio V, 17. Ian. 1546 (in: Henricus Denzinger –Adolfus Schönmetzer, *Enchiridion symbolorum definitionum et declarationum de rebus Fidei et Morum*, Barcinone 1967, n. 1512): "Si quis Adae praevaricationem sibi soli et non eius propagini asserit nocuisse... et poenas corporis tantum in omne genus humanum transfudisse, non autem et peccatum, quod mors est animae, anathema sit, cum contradicat Apostolo dicenti: 'Per unum hominem peccatum intravit in mundum, et per peccatum mors, et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt'".

odgovornosti za greh: »Vsak bo umrl zaradi svoje krivde« in v Ezekielu 18,20: »Sin ne bo nosil očetove krivde«. Vatikan je indirektno preklical ta tridentinski kanon, ko je leta 1979 v uradni latinski izdaji Neovulgate Pavlov tekst pravilno citiral²⁰. Dobro bi bilo, da bi to tudi pastoralni delavci imeli pred očmi in ne govorili več, da je oblikovanje otrok s krstno vodo nujno potrebno za odpuščanje izvirnega greha. Saj je recimo Henoh, ki je bil potomec Kajna in pogan, ki bi torej po mnenju tolikih naših teologov moral po smrti iti pred pekel, ker ni bil krščen, pa je vendar po svetem Pismu stare in nove zaveze (4 Mz 5, 24; Sir 44, 18; Heb 11, 5) bil vzet v nebo kakor Marija; ni pa bil vpisan v seznam svetnikov kakor Elija, ker so temu nasprotovali teologi iste struje.

Po svetem Avguštinu (+ 430) velja za vse razprave o Materi Božji to temeljno pravilo: »O sveti devici Mariji nočem obravnavati nobenega vprašanja o grehih zaradi časti dolžne Gospodu.«²¹ Vendar je tudi njega zavedel fantastičen prevod Psalma 51 (50),⁷ kakor ga navajajo še v najnovejšem prevodu iz leta 2010: »Glej, s krivdo sem bil rojen, v grehu me je spočela moja mati«. Zato je trdil, da se vsi zakonci pri spolnem objemu omadežujejo z orgazmom²² in tako mnoge posledice izvirnega greha prenašajo na svoje otroke. Zato so nekateri umetniki Marijina starša upodabljali kot zakonca visoke starosti, da bi Marijino spočetje bilo brez madeža. To napačno mnenje je trajalo vse do leta 1984, ko je papež Janez Pavel II v enem od svojih nagovorov proglasil spolni akt katoliških zakoncev, opravljen s pravim namenom, za liturgično dejanje²³. Najnovejši slovenski prevod pa v opombi prizna, da David namesto »v grehu« trdi »v vročini«, ali »v vročici«, to je »v orgazmu«, toda ne v »grehu«.

Sv. Cezarij, škof v Arles-u (+542), je v svoji 229 pridigi, ki jo tudi beremo še dandanašnji v naših brevirjih 9. novembra, trdil, da smo vsi pred krstom bili hudičev tempelj, da smo pa s krstom postali Kristusovo svetišče, ker je takrat »Kristus izgnal hudiča iz naših src« (tako v latinskem izvirniku, ne pa v slovenskem prevodu). Ker je pa isto učil že sv. Avgustin, so liturgisti v krstni obred brž uvedli

tudi obredno izganjanje hudiča iz novorojenčkov. Ko bi se škof Cezarij pri branju Svetega pisma malo ustavil, bi pri molitvi Psalma 21,11 lahko bral: »Od materinega telesa si ti moj Bog«: gotovo pred krstom; glej tudi v Psalmu 71,6: »Nate sem se opiral od materinega telesa, od naročja moje matere si moj varuh«. Posebno bi mu pomagal sv. Pavel, ki v pismu Galačanom 1,15 trdi: »Bog me je poznal že v materinem telesu in me poklical«; in Luka 1,13 ve, da je Zaharijev sin Janez bil že »v materinem telesu napolnjen s Svetim Duhom«. Niso torej vsi novorojenčki hudičevi sinovi. Moderni znanstveniki nas opozarjajo, da vse moralne, etične in estetične norme prihajajo v posameznika od zunaj, in da je posebno mati tista, ki v devetih mesecih nosečnosti s svojimi čustvi in mišljenjem lahko oblikuje bodočo osebnost zarodka v dobrem ali tudi v slabem smislu²⁴. Gotovo pa je sv. Ana vse napravila, da so se vse umske in duhovne osnove njene hčerke Marije že v njenem telesu tako lepo razvile, da je tudi ona že takrat lahko dojemala prisotnost Svetega Duha.

B – Brezmadežno spočetje

Nauk o začetni brezmadežnosti Device Marije je razglasil za versko resnico papež Pij IX dne 8. decembra 1854 takole: »Določamo... da je bila blažena Devica Marija v prvem trenutku svojega spočetja obvarovana vsakega madeža izvirne krivde.«²⁵ V izbiri besed: »madež« in »krivda« se jasno razvidi poseg Svetega Duha; dovoljujejo nam namreč razlagati, da Marija od prvega trenutka svojega življenja ni imela nobenega madeža nagnjenja do magije, do vedeževanja, posebno pa ne do nasilnosti v svojem značaju, ki bi ji ga lahko vtisnila sveta Joahim in predvsem sveta Ana, in ki jo vsi podedujemo iz dobe preadamitov in od Adama. Ker so pa teologi imeli v glavi neko drugo razlago, so v raznih prevodih drzno popravljali papeža in prav v definiciji namesto besede »krivde« pisarili: »greha«.²⁶

20 Namesto "in quo" (Adam), Neo-Vulgata ima v Rim 5,12: "eo quod omnes peccaverunt", točno tako, kakor ima že Dalmatinova biblija iz leta 1584: "zato, ker so vsi grešili". Če se spomnimo, da je treba v modernih jezikih grški aorist včasih prevesti s sedanjikom, bi morali latinsko prevesti tako: "In omnes homines qui peccant mors (animae) transit", po slovensko: "vsi ljudje ki grešijo, (duhovno) umirajo", kakor ima tudi moderni ameriški prevod iz leta 1999: "... and so everyone must die".

21 Augustinus, *De natura et gratia*, 36, 42 (Patrologia Latina 44, 267).

22 Augustinus, *De nuptiis et concupiscentia*, 1, 24 (Patr. Lat. 44, 429).

23 Internet, spletni strani Giovanni Paolo II, Udienze, 4 luglio 1984; spletni strani christofer west.com/works.

24 Glej Thomas R. Verny & John Kelly, *Vita segreta prima della nascita*, Milano 1981; Joaquin M. Arragó Mitjans, *Psicologia religiosa e morale del bambino*. Genesi e sviluppo della sua religiosità e moralità, Torino 1970; Sestra Dorothy M. Berridge, *Crescere in maturità*, Sviluppo morale ed educazione cristiana, Assisi 1971.

25 Izvirno latinsko besedilo definicije iz bule "Ineffabilis Deus", glej v Denzinger-Schönmetzer, *Enchiridion definitionum*, No. 2803: "... definimus doctrinam quae tenet Beatisimam Virginem Mariam ... ab omni originalis culpae labe praeservatam immunem, esse a Deo revelatam".

26 Glej npr. Anton Strle, *Vera Cerkve*, Dokumenti cerkvene učiteljstva, Celje 1977, št. 479; angleški in francoski prevod v: Pius IX, *Kije Manito – Ineffabilis Deus*. Translation in Ojibwa... by Friderik I. Baraga, followed by English translation, suivi de la traduction française, Ljubljana 2000, str. 122 in 80. Isto v vseh novih Katekizmih katoliške Cerkve.

Kmalu po tej definiciji je bila posodobljena stara molitev »Tota pulchra es Maria«, katere verzi so se ponavljali, in ki smo jo vsi radi prepevali. V 2. verzu je odlično rečeno: »in izvirnega madeža ni na tebi«. V raznih prevodih pa si teologi niso mogli kaj, da ne bi za razlago ubogim vernikom po besedi »madeža« dodali še »greha«.

Za zaključek pa še nekaj, kaj pravi o tem sama Blažena Marija. Kakor je po strogo znanstveni metodi zbiranja in razlage vseh virov in dokumentov o prikazovanjih Marije pastirici sv. Bernardki v Lurdu objavil znani profesor teologije René Laurentin²⁷, je marca 1858 Marija rekla Bernardki, da je »Immaculada Couchetsiou«-Brezmade-

žno Spočetje. Ker so se krajevni duhovniki dobro spominjali, da je 4 leta poprej Pij IX razglasil, da je Maria brez madeža »spočeta«, niso nikoli mogli razumeti, kaj je hotela Marija reči, ko je o sebi rekla, da je brezmadežno »spočetje«. Treba je imeti pred očmi, da v francoščini (in italijanščini) beseda conception pomeni tudi koncept, zamisel, zasnova, pojmovanje, ideja. Morda pa je Marija hotela povedati, da si jo je Bog Oče zamislil kot ideal brezmadežnosti, saj je celo življenje, od spočetja do vnebovzvetja bila brez katerega koli duševnega in duhovnega madeža.

p. Bruno Korošak

Veličina duhovnika

(»Postali smo kakor smeti sveta, kakor izvržek vseh ...«)

RAZMIŠLJANJE OB KNJIGI DUHOVNIK TRETJEGA TISOČLETJA

Pogosto molimo za duhovne poklice. Zdaj pa molimo še, da bi duhovniki odkrili skrivnost in veličino svoje poklicanosti; da bi imeli vero v svoje duhovništvo, da bi spoznali, da samo laična Cerkev ni mogoča, da Cerkve brez duhovnika ni, pa da bi laiki padli na kolena in prosili Boga, naj jim pošlje duhovnike, saj je župnija brez duhovnika v nenormalnem stanju. Samo duhovnik lahko reče: »To je moje telo, to je moja kri!« Ne reče: »To je Jezusovo telo in kri«, ampak reče: »... moje telo«. Tu se človek umakne in nastopi Jezus sam. Zato tisti, ki želijo uničiti vero, najprej začnejo napadati duhovnike. Duhovnik ni odposlanec občestva, ampak je k občestvu poslan, da bi med njim opravljal najlepše delo ljubezni, to je pridigal; da bi med verniki bil služabnik odpuščanja, saj je njegova odveza več »kot obuditev od mrtvih«. Duhovnik naj bi čutil, da bolj ko se bliža Bogu, manj se lahko ima za nedolžnega. Samo povprečnež se ima za čistega, brez greha. Spovedovati pa se nauči, če se tudi sam spoveduje.

Duhovnik je služabnik svete maše, človek evharistije, saj je na izreden način združen z evharistijo. Duhovnikova veličina se na poseben način razodeva v evharistični daritvi. »Verniki ne pričakujejo, da bomo duhovniki 'zvezde' pri oltarju. Težko pa nam odpustijo, če mašo le 'opravimo', ne da bi notranje živeli, kar delamo.« Posvečevalec nam je pri posvečenju naročil: »Umevaj, kar delaš ... in živi po Gospodovi skrivnosti!« »Pazite, da vaš Gospod ne postane v vaših rokah kakor vsaka stvar!« (bl. Edvard Poppe). Duhovnik naj najde svoj počitek pred tabernakljem.

Vsako apostolsko delo je brez molitve nerodovito (in v tem je ves naš neuspeh!). Zato se pastoralno

načrtovanje začne z vzgojo za molitev. Duhovniku je naložena molitev brevirja, ki je navdihnena molitev. Četudi jo duhovnik moli sam, jo moli v imenu vse Cerkve. Vsaka nezvestoba pa rani Cerkev od znotraj. Kar smo obljubili, je treba izpolniti. Molitev ustvarja duhovnika in duhovnik se ustvarja po molitvi. Duhovnik je: služabnik besede, služabnik odpuščanja in služabnik evharistije. Laiki, s katerimi se srečujemo, želijo, da ostanemo duhovniki, samo duhovniki, ne njihovi 'tovariši', ampak očetje. Ni se nam treba opravičevati, da smo duhovniki, nasprotno, biti moramo ponosni na to, da smo duhovniki: »Spoštujte svoj poklic in ljudje vas bodo spoštovali!« (p. E. Bohm). Do norosti ljubite svoje duhovništvo! Ne smemo pa se sprijazniti s povprečnostjo. (To naroča tudi generalni minister!). Bl. Edvard Poppe pa: »Pazite samo na eno: da ne boste postali povprečni duhovniki!« Žalostno je, če se današnji duhovnik počuti nekoristnega.

Slabo znamenje za duhovnika je, če si želi slave in oblasti. Tudi napuh je velika ovira za svetost (sic transit gloria mundi). »Postali smo kakor smeti sveta, kakor izvržek vseh, do tega trenutka« (1 Kor 4,13).

Današnja kriza opominja Cerkev k ponižnosti. Že pred 20 leti je kardinal Ratzinger v knjigi Poročilo o verskem stanju napovedal, kaj se bo zgodilo, in – se je zgodilo. Hvala Bogu, da v krizi Bog prebujata svetnike, redovne skupnosti in posamezne škofe, ki kažejo pot naprej. Postati moramo zopet duhovniki in redovniki, drugače ne bo šlo! Do takega stanja je moralo priti, saj smo se neodgovorno obnašali. Zdaj je zabave je konec!

Pa vendar?

»Vidim prihajati prihodnje duhovnike, preproste kot otroke in modre kot starce. Vem, da se bodo morali najprej roditi v velikem trpljenju in molitvi, toda prihaja ura, ko bodo prišli, da bi razsvetlili svet.«

p. Zdravko Jakop

²⁷ Glej René Laurentin, *Lourdes*. Cronaca di un mistero, Milano 1990, str. 321-324.

Pravičnost ali usmiljenje

O kreposti pravičnosti so razpravljali že stari grški modrijani, o usmiljenju pa npr. prof. Janžekovič v svojem filozofskem slovarju nima zapisanega nič. V Svetem pismu najdemo oboje, (božjo) pravičnost in (božje) usmiljenje. Nekateri besedo 'usmiljenje' zamenjujejo z besedo 'ljubezen'. Nekaterim je bolj pri srcu ljubezen kot pravičnost, najbrž zato, ker ne vedo, da je usmiljenje vključeno v pravičnost. »Pravo je pogoj ljubezni!« Ko se delavci borijo za svoje pravice, ne zahtevajo ljubezni (usmiljenja), ampak zahtevajo pravičnost.

Pravičnost je ena izmed štirih naravnih kreposti (Tomaž Akvinski jo je postavil na prvo mesto), ki se dopolnjuje z ljubeznijo, ki je prva med tremi teološkimi krepostmi. Pravičnost je konkreten način uresničenja ljubezni (usmiljenja). Če pravičnosti pridružimo usmiljenje, jo veliko lažje uresničimo. V Novi zavezi je pravičnost eden od temeljev krščanske popolnosti.

Po koncilu, tako ugotavlja sedanjí papež, sta veliko bolj poudarjena predvsem božja ljubezen in božje usmiljenje, na božjo pravičnost pa – kakor da se je pozabilo; nekaj podobnega je doletelo različne smernice in navodila, ki so se začela kratkomalo opuščati. Kmalu so se začele kazati posledice, in sicer zelo vidne in žalostne: številni izstopi duhovnikov in redovnikov, opuščanje redovne discipline, sprejemanje liberalnih zakonov. Vse je kar naenkrat 'prav': če živiš tako ali tako, razdereš družino, zapustiš duhovništvo. Tako pojmovana disciplina (bolje rečeno: nedisciplina) je, poleg drugega, povzročila tudi spolne škandale. Papež se sprašuje, kako je mogoče obhajati sveto evharistijo in zlorabljati otroke. Zgodilo se je, kar so slutili cerkveni očetje: »Odvzeti ljudem strah božji z izgovorom, da je Bog usmiljen, je velika satanova goljufija in prevara. Na ta način ljudje ne skrbijo več za svoje zveličanje, ostajajo v zmoti in še druge vlečejo pogubi naproti.« Zato je papež ob koncu leta duhovništva (18. oktobra 2010) bogoslovcem napisal pismo, v katerem jih je povabil, naj z ljubeznijo študirajo tudi zakonik cerkvenega prava.

V Svetem pismu najdemo vse: pravičnost, ljubezen in usmiljenje. Nekaj primerov: sv. Jožef ni odslovil Marije, ker je bil usmiljen (to je seveda tudi bil!), pač pa ker je bil 'pravičen' (Mt 1,19) (če-

prav bi se nam prav dobro slišalo, če bi rekli, da je bil usmiljen). Herod se je Janeza bal, ker je bil ta 'pravičen' (Mt 6,20). Zaharija in Elizabeta sta bila 'pravična' pred Bogom (Lk 1,6). Starček Simeon je bil 'pravičen in bogaboječ' (Lk 2,25). V velikodušni molitvi Jezus kliče: 'pravični Oče', 'sveti Oče' (Jn 17,25). Opustili ste, kar je pomembnejše v postavi: pravičnost, usmiljenje (Mt 23,23).

Mnogi božje pravičnosti ne razumejo in nekateri Bogu tudi 'zamerijo', ker daje milost, da se nekdo, npr. desni razbojnik, spreobrne in takoj doseže raj, ali pa da vsi delavci v vinogradu prejmejo enako plačilo, za ves dan dela ali pa le za zadnjo uro. Poznamo zgodbe svetnikov: sv. Pavla, sv. Avgušтина, sv. Frančiška in mnogih drugih. Z božjo pomočjo so v svojih zrelih letih spremenili svoje življenje. Grešniki pač niso srečni, sicer se ne bi želeli spreobrniti!

Božja pravičnost doseže vsakogar in Sodnik vsakega najde. Zato sta maščevanje in privošljivost nepotrebna. O sv. Efremu beremo, da je prišel v ujetništvo in tam srečal še tri druge, ki so bili vsi po nedolžnem obtoženi. Začeli so razmišljati za nazaj in spoznali so svoje 'dolgove' iz preteklosti, za katere še niso plačali računov. Tedaj so jih plačevali. To je lahko tudi naša izkušnja: vsako dobro in vsako zlo se vrača (in vse se plača). »Mir in pravičnost se bosta poljubila« (Ps 84,11). Usmiljenje in pravičnost sta brat in sestra! Prav je, da se zavedamo, da nismo postavljeni pred izbiro: pravičnost ali usmiljenje, ampak smo povabljeni, da uresničujemo oboje: pravičnost in usmiljenje.

So redovniki, ki pričakujejo, določajo in zahtevajo, da bi Bog vzel za dobro vse naše razvade, pomehkuženost in da bi tekal za nami kot športnik za žogo. Tak Bog seveda ni Bog Svetega pisma (beri preroke!) in tudi Bogu cerkvenih očetov ni podoben. Ustvarjeni smo po božji podobi, zdaj pa smo prišli tako daleč, da hočemo Boga prenarediti po svoji podobi. Bog pač noče do konca razvajenih otrok, ker ni 'dobričina'; hoče naše dostojanstvo in zrele osebnosti. Kako ravnamo? Ali živimo tako, kot verujemo, ali svojo vero prirejamo svojemu, ne nujno pravemu, načinu življenja?

P. Zdravko Jakop

† s. Jozefina Dodič

(1951 - 2012)

Vsredo, 10. oktobra smo se na brezjanskem pokopališču, še prej pa s sv. mašo v baziliki Marije pomagaj na Brezjah, ki jo je daroval rektor in gvardijan na Brezjah p. Silvin Krajnc, poslovili od sestre Jozefine Dodič, ki je pripadala redu slovenje-bistriških sester Brezmadežnega spočetja. - SBS. Sestra Jozefina se je rodila na Kosovem leta 1951 in je za rakom umrla v starosti 62 let. Bolj kot njen življenjepis je pomembno to, kakšno smo poznali in kakšno nam jo je podaril dobri Bog.

Sam sem na nazarski hribček Marije Nazaret v Nazarjah začel zahajati morda kakšno leto ali dve preden je tam pričela svoje 15-letno redovniško služenje s. Jozefina. Njen delovni prostor je bila kuhinja, kjer se je izredno dobro znašla in od koder so prihajala same okusne jedi. Veliko časa sem kot najstnik, zadnja leta v osnovni šoli in celo srednjo šolo, preživel pri nazarskih frančiškanih, med katerimi izstopa p. Boris, ki je bil v Nazarjah 17 let, potem p. Leopold, br. Jurij, ki danes ni več frančiškan in še drugi. Vendar mi prej omenjeni trije ostajajo v najlepšem in najboljšem spominu. Poleg frančiškanov pa so na nazarskem hribčku delovale tudi slovenje-bistriške sestre Brezmadežnega spočetja: s. Jozefina, s. Ivana, s. Pavlina, s. Hermina, s. Marinka in s. Marjeta, ki mi prav tako ostajajo v spominu. No, s. Jozefina, ki je od prej omenjenih poleg s. Ivane že odšla k Bogu Stvarniku, pa ostaja posebej zapisana v mojem srcu. V „njeni“ kuhinji sem bil kot nekakšen kuhinjski muc,

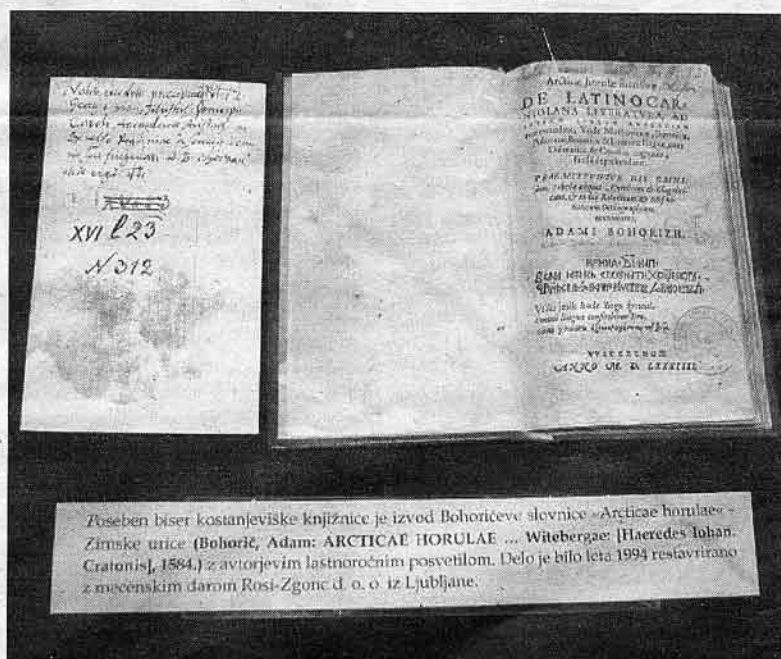
saj je večkrat potešila mojo najstniško lakoto. Spominjam se njenih tako imenovanih „vdovinih poljubčkov“, ki niso bili beli zaradi jajčnega beljaka, ampak so bili temni, ker so bili v njih orehi... zaradi temne barve torej „vdovini“. Spominjam se njenega izraza „pri moji gruški“, kar je pri njej pomenilo, da nekaj bolj trdno drži. Od vsega pa je pri njej izstopala prijaznost in gostoljubnost. Kot je povedal p. Boris ob koncu pogrebne maše: „Nobeden ni šel iz nazarskega hribčka lačen in žejen. Sestra Jozefina je vsakega prijazno in z veseljem pogostila“. Nikoli ni bila slabe volje; njenih senc nismo poznali, v njeni kuhinji in kjerkoli je hodila in delovala, je vedno sijalo sonce. Tudi zadnje leto v hudi bolezni je preko trpljenja in bolečine sijal žarek svetlobe in zaupanja v Boga. V Nazarjah je mnoge otroke in mlade poučevala tudi kitaro in s čudovitim glasom v cerkvi polepšala ljudsko petje.

Bogu sem hvaležen za s. Jozefino, hvaležen za njeno nesebično služenje, hvaležen za njeno prijaznost in nasmeh, ki je ogrel in navdušil še druge, ki smo jo srečevali. Mislim, da mi neben sobrat frančiškan ne bo nasprotoval, če napišem: „Draga s. Jozefina, Bog Vam povrni za vse!“ Naj nam dobri Bog nakloni po naših molitvah in tudi po molitvah pokojne s. Jozefine veliko takih redovnic in redovnikov, ki bodo znale in znali pokazati ljudem veselo in odrešenijsko krščansko vero.

p. Krizostom

NOVA GORICA - Knjižnica na Kostanjevici

Samostanske knjige dostopne na spletu

Bohoričeva slovnica Zimske urice je dostopna tudi v digitalni obliki

KM

Od letošnjega septembra je celoten katalog knjig, ki se nahajajo v samostanski frančiškanski knjižnici na Kostanjevici nad Novo Gorico, dostopen na svetovnem spletu. Delo je trajalo več kot deset let, saj se na knjižnihih policah omenjene knjižnice nahaja natanko 16.568 knjig. V lanskem letu so začeli tudi z digitalizacijo nekaterih knjig: v takšni obliki je na spletni strani samostana že dostopnega nekaj gradiva o zgodovini Kostanjevice, najstarejša knjiga knjižnice oz. inkunabula 1476 iz leta ter prva slovenska slovnica Adama Bohoriča Zimske urice. »Trenutno digitaliziramo sadove Škrabčevega projekta: njegova jezikoslovna dela in zbornike simpozijev,« pojasnjuje pater David, gvardijan frančiškanskega samostana Kostanjevica.

Da je projekt katalogizacije samostanske knjižnice, ki nosi ime po patru Stanislavu Škrabcu, stekel, je bila odločilna tudi podpora s strani novogoriške mestne občine. Ta je pod vodstvom tedanjega župana Črtomirja Špacapana prepoznala vrednost in pomen Kostanjevece tudi glede njenega zgodovinskega in kulturnega poslanstva. Leta 1994 se je pater Niko, takratni predstojnik samostana, odločil, da bi na Kostanjevici obeležili 150-letnico Škrabčevega rojstva, ki je prav tam preživel večino, kar 42 let svojega življenja. Iz Škrabčevega odbora je prišla tudi pobuda o obnovi samostanske knjižnice, ki je bila nato slovesno blagoslovljena decembra 1998. Za knjižnico je strokovno skrbel Marjan Breclj, odkar so leta 1947 samostan prevzeli slovenski

franciškani. Njegova dolgoletna želja, da bi knjižnico na novo katalogizirali, se je začela uresničevati leta 2001. V naslednjih desetih letih je bilo v projekt katalogizacije vključenih deset zaposlenih preko javnih del, kar je financirala novogoriška občina, ter Mirjam Breclj, ki je pri projektu sodelovala ves čas. »Na začetku smo podatke zapisovali v programu Word in v obliki kataložnih listkov, kasneje so bili podatki konvertirani v program šolska knjižnica,« se spominja Brecljeva. Vsako knjigo je bilo treba prelistati od začetka do konca, saj je v eno enoto lahko vezanih več različnih del različnih avtorjev in iz različnih obdobij. Nekdaj so namreč knjige skupaj vezali kar po velikosti. Leta 2009 je bil katalog poskusno konvertiran v program, ki ima možnost objave na spletu, sledili so popravki in poenotenje. Letos pa je bila tista različica nadgrajena in vključena na portal WinKnj, kjer je sedaj celoten katalog knjig, ki se nahajajo v knjižnici, dostopen javnosti. Med najdragocenejšimi primerki je 30 inkunabul – prvotiskov, ki so nastali med letoma 1445 in 1500, ter že omenjena Bohoričeva slovnica z avtorjevim vpisom, edina, ki je na ogled javnosti. V knjižnici se nahajajo dela v 25 jezikih, tudi v kitajskih pismenkah. Med zanimivimi so še Galilejevo delo iz 17. stoletja, pa Andersenove pravljice iz 19. stoletja. Sicer pa si bo moč vsaj nekatere dragocenosti knjižnice ogledati v ponedeljek, 3. decembra na Ta veseli dan kulture, ko bodo javnosti tudi na Kostanjevici na široko odprli vrata. Vošeni ogledi bodo ob 9., 15. in 17. uri. (km)

Primorski dnevnik

Katalog del iz knjižnice na Kostanjevici dostopen na internetu

Krona večletnega dela

Na rojstni dan našega velikega Franceta Prešerna, 3. decembra, je v Sloveniji potekal 74. veseli dan kulture, že tradicionalna prireditve, ko kulturne ustanove na stečaj odpirajo vrata obiskovalcem. Dogajali se je tudi letos pridužili (z vodenimi obiski ob 9., 15. in 17. uri) Franciškanski samostan Kostanjevica nad Novo Gorico s svojo znamenito zgodovinsko samostansko knjižnico, kulturnim spomenikom, poimenovanim jezikoslovu 19. stoletja, p. Stanislavu Skrabcu, ki je na Kapeli preživel več kot 40 let.

Pred petnajstimi leti je bila knjižnica temeljito preurejena, pred enajstimi leti pa se je pričela katalogizacija; šlo je za dolgo delo, saj knjižnica hrani obsežno gradivo, več kot 16 tisoč del. Oboje je omogočila finančna podpora Mestne občine Nova Gorica. Pred nekaj tedni so katalog prenesli na portal Winkl (dostopna je na spletni strani <http://10206.winkl.net>). Projekt so prejšnji teden, 29. novembra, predstavili na tiskovni kon-

ferenci v dvorani franciškarskega samostana. O njegovi tehnični izvedbi sta spregovorila v. d. direktorja Goriške knjižnice Boris Jukić in predstavnik MorditComa, ki je katalog postavil na splet. Poudarila sta, da Winkl povezuje okrog 460 slovenskih knjižnic, torej več kot t. l. virtualna knjižnica Cobiss. To, kar je bilo doslej storjeno za knjižnico s Kostanjevice, bodo v prihodnje še izpopolnjevali, saj

gre za ogromno količino podatkov. "To je le začetek, stvar se bo še razvijala"; v kratkem jih čaka digitalizacija pomembnejših knjig v knjižnici in seveda v prvi vrsti jezikoslovnega opusa p. Skrabca. V naslednji fazi bodo v katalog vnesli tudi

Spletni katalog

Župan Matej Arčon in p. David Šrumpf (foto DPD)

naslovnice.

Katalogizacija je bila zelo zahtevna in dolgotrajna. Med popisom so morali prav vsako knjigo posebej pregledati, saj se je v preteklosti dogajalo, da so v isto enoto vezali po več del različnih avtorjev, tudi iz različnih obdobij. Kot je povedala Mirjam Breclj, zaposlena v knjižnici, so v sodelovanju z NUK-om začeli pregledovati tudi inkunabule. Posebno dragocenost Skrabčeve knjižnice predstavlja namreč 30 inkunabul (prvotiskov), ki so nastale v letih 1445-1500. Še posebej pomembna in dragocena je Bohoričeva slovnica iz leta 1584 Arctice hortulae (Zimske urke) z avtorjevim lastnoročnim posvetilom; gre za enega izmed osmih znanih ohranjenih izvodov, ki je morda edini

isletnega sodelovanja še rastejo, da so prostori Kostanjevice s svojimi znamenitostmi odprti javnosti, šolam in turistom. Marjanu Breclju se je zahvalil za posebno skrb tudi v najtežjih časih, po drugi vojni, ko je skrbel, da knjižnica ni propadla; zahvalo je izrekel še drugim sodelavcem, tudi tistim, ki spodbujajo in urejajo projekte. Župan Arčon je zagotovil svojo podporo še pri nadaljnjih korakih, saj se zaveda, da je promocija knjižnice in Kostanjevice obenem tudi promocija Nove Gorice. "Na Kostanjevici je vedno zanimivo,

vedno se kaj dogaja, ljudje so vedno dobrodošli", je sklenil p. David. Več informacij na portalu www.samostan-kostanjevica.si/ / DD

Bohoričeve Zimske urke

Škrabčeva knjižnica je katalog svojih 16.500 knjig objavila na spletu

Klik do 16.500 knjig

V knjižnici Stanislava Škrabca, ki deluje v Frančiškanskem samostanu Kostanjevica, so uredili katalog vseh knjig, ki je po novem dostopen na spletu.

NOVA GORICA ▶ "V knjižnici je približno 16.500 knjig, vse so katalogizirane in predstavljene na spletni strani samostana. Urejen, podpisan in objavljen katalog pomeni, da lahko kdorkoli dobi podatke o teh knjigah in si jih pride pogledat, tako da je to zagotovo širšega pomena," pravi Mirjam Brečelj, skrbnica knjižnice, ki je od začetka sodelovala pri katalogizaciji.

Katalog knjižnice, ki je bila popolnoma preurejena pred petnajstimi leti, so urejali

Foto: ALENKA OŽBOT

Bogat katalog knjig je sedaj tudi na spletu

med letoma 2001 in 2009. Pri tem je sodelovalo tudi deset zaposlenih prek javnih del. Septembra letos so naredili končno različico, ki je objavljena na spletni strani samostana. Kot poudaril gvardijan David Šrumpf, jim je projektu zelo pomagala občina Nova Gorica.

V knjižnici Stanislava Škrabca načrtujejo tudi digitalizacijo naslovnih strani samostanskih knjig, v sodelovanju z Narodno in univerzitetno knjižnico pa nameravajo nadgraditi oziroma popraviti popis slovenskih inkunabul (prvotiskov), ki je bil narejen leta 1957.

Sicer pa bodo knjižnično gradivo in vse, kar ljudi zanima v zvezi s samostanom, javnosti predstavili 3. de-

Najdragocenejša knjiga v samostanski knjižnici je slovnica Adama Bohoriča iz leta 1584 s posvetilom avtorja na platnicah, druga velika skupina pa so inkunabule oziroma knjige, ki so bile natisnjene med letoma 1445 in 1500. Na Kostanjevici jih imajo 30.

cembra, na Prešernov rojstni dan, ko se z dnevom odprtih vrat pridružujejo projektu *Ta veseli dan kulture*. Vođeni ogledi bodo ob 9., 15. in 17. uri.

ALENKA OŽBOT

Primorske novice 1.12.12

DSI - Edvard Kovač o spominskem parku Teharje PDK 31/10/2012

Pokojni žive v spominu živih

Gost je avtor spremne besede v monografiji o taborišču - Na večeru je ponudil razmišljanje o smrti in premagovanju trpljenja

Lani je v Teharjah, na kraju, kjer je po drugi svetovni vojni delovalo taborišče, nastal spominski park Teharje. V taborišče so zapeli vrtnice iz Vetrinja in druge preganjane po koncu drugega svetovnega spopada. Ob odprtju spominskega parka je pri SAZU-ju izšla tudi monografija, za katero je spremno besedo in uvodno predavanje napisal profesor etike in antropologije Edvard Kovač.

V Društvu slovenskih izobražencev je na pred-sinočnem rednem ponedeljkovem večeru govor o spominskem parku služil kot izhodišče za razmislek o smrti in premagovanju trpljenja. Edvard Kovač je v svojem antropološkem uvodu najprej razjasnil kulturno civilizacijsko temo in spregovoril o človeku. Slednji je po francoskemu antropologu in sodobnemu strukturalistu Claudeu Léviu Straussu postal človek, ko se mu je rodila beseda. Človek je simbolno bitje, saj še preden je uporabljal orodje in nakit, najdemo grobove. To pomeni, da je človek osvobodil roke in jih dvignil proti nebu za simbolno dejanje, religijo, kar je po Straussu tista nevidna vrv, ki pomaga človeku komunicirati z neбом.

Heidegger pojmuje smrt kot edino absolutno v življenju, s tem pa je povezano ogromno simbolike. Že grob in njegova oznaka sta dva simbola, ki govorita o tem, da se življenje nadaljuje, in sicer pridemo do religioznega stičišča med človekom in božanstvom, most med njima pa predstavlja religija.

Kovač je dalje predstavil spominski park Teharje, ki si ga je zamislil arhitekt Marko Mušič in o njem dejal, da je »neverjetno, kako so lahko umetniki brez religiozne podlage lačni simbolov in imajo v sebi globoko občutljivost prav za simboliko«. Mušič je namreč začel delati načrte za sakralne objekte in se je zato postavil v stik z različnimi duhovniki, da bi lahko uporabil

Edvard Kovač na ponedeljkovem večeru DSI

KROMA

več principov. Tako je hotel ustvariti sakralni prostor, oziroma svet prostor, v katerem komuniciramo z dragimi v onostranstvu, in ga ločiti od profanega. V Teharjah je bil prostor profaniran: bile so barake, ljudi pa so odpeljali v smrt, niso umirali tam. Edina tolažba zaprtim jetnikom je bilo dolenje zvonca z bližnjega hriba, s cerkve sv. Ane. Tako se je rodila ideja o spominski poti okrog taborišča, da bi obeležili spomin na grozodejstva in ideologijo dvajsetega stoletja. Slovenci smo bili eden izmed redkih narodov, ki je šel skozi vse tri totalitarizme: fašizem, nacizem in stalinizem. Kot je dejal Kovač, krivice ne moremo popraviti, lahko pa popravimo smrt kulture oziroma civilizacije in damo spominu pravi pomen. V drugi polovici večera so poslu-

šalci bili seznanjeni s strukturo spominskega parka, ki pa je še nedokončana. Tlakovana steza tišine pripelje obiskovalce do glavnega spomenika, nad kripto katedra se dviga venec žnag, ki je hkrati tudi krona. V načrtu je zaprtje celotnega prostora taborišča z ograjo, izpeljava spominske poti do bližnje cerkvice sv. Ane in izgradnja Kostnice in Vrta vrnjenih imen.

»Spomin je etični imperativ, nekaj svetega, vzdrževanje tega pa je etična naloga. Pokojni morajo živeti v spominu živih«, je še dodal Edvard Kovač in dejal, da bi spomenik moral postati državnega pomena, saj je to civilizacijski dolg, ki smo ga dolžni umrlim. Monografija Park spomina Teharje bo januarja dobila še prevod v angleščino in španščino. (met)

NASLOVNIK PROVINCE

■ BREZJE

Brezje 72
4243 BREZJE
tel.: (04) 537 07 00
fax: (04) 537 07 20
brezje@ofm.si
Za pos. brate:
01 - Bogdan; 02 - Peter;
03 - Leopold; 04 - Polikarp;
05 - Bonaventura; 06 - Stefan;
07 - Mari; 08 - Leon;
11 - Herman; 18 - Silvin;

■ KAMNIK

Frančiškanski trg 2
1241 KAMNIK
tel.: (01) 831 80 30
fax: (01) 831 80 50
kamnik@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
33 - Lavrencij; 36 - Pashal;
37 - Ernest; 38 - Franci
42 - Peter

■ KOPER

Destradijev trg 10a
6000 KOPER
tel.: (0590) 73 470
fax: (0590) 73 475
koper@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Lucij; 2 - Andrej;
9 - Boris

■ LJUBLJANA-CENTER

Prešernov trg 4
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 242 93 00
fax: (01) 242 93 13
lj.center@ofm.si

■ PROVINCIALAT

tel.: (01) 242 93 10
fax: (01) 242 93 11

■ LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Küzmičeva 6
1000 LJUBLJANA
tel.: (0590) 717 **
lj.bezigrad@ofm.si
*Za pos. brate namesto **: 20 - Gregor; 21 - Regalat;
22 - Viktor; 25 - Jernej;*

■ LJUBLJANA-ŠIŠKA

Černetova 20
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 583 72 70
fax: (01) 583 72 99
lj.siska@ofm.si
Za pos. brate namesto 70:
77 - Janez; 82 - Marjan;
83 - Andrej;

■ LJUBLJANA - VIČ in Komisariat za Sv. deželo

Tržaška 85
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 244 42 52
fax: (01) 244 42 53
lj.vic@ofm.si
Za pos. brate namesto 52:
56 - Anton; 57 - Hieronim;
58 - Tomaž; 59 - Marjan;
61 - Tadej; 62 - Andraž;
50 - Komisariat;

■ SESTRE KLARISE

Andreja Bitenca 138
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 518 25 00

■ MARIBOR

Ul. škofa Maksimiljana
Držečnika 7
2000 MARIBOR
tel.: (02) 228 51 10
fax: (02) 228 51 12
maribor@ofm.si
Za pos. brate namesto 10:
13 - Tomaž H.; 14 - Bogoljub;
16 - Evgen; 15 - Krizostom
19 - Jože;

■ MOŠNJE

Mošnje 8
4240 RADOVLJICA
tel. in fax: (04) 533 88 78

■ NAZARJE

Samostanska pot 50
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 19 93 in
583 13 98
fax: (03) 583 17 53
nazarje@ofm.si

■ SESTRE KLARISE

Samostanska pot 51
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 13 91

■ NOVA GORICA

Škrabčeva 1, p.p. 303
5001 NOVA GORICA
tel.: (05) 330 77 50
fax: (05) 330 77 51
info@samostan-kostanjevica.si
Za pos. brate namesto 0:
2 - Tomaž; 3 - David;
4 - Vili; 5 - Miran;
6 - Lojze; 7 - Bruno

■ NOVA ŠTIFTA

Nova Štifa 3
1317 SODRAŽICA
tel.: (01) 836 99 43
fax: (01) 836 99 44
nova.stifta@ofm.si

■ NOVO MESTO

Frančiškanski trg 1
8000 NOVO MESTO
tel.: (07) 338 14 70
fax: (07) 338 14 79
novo.mesto@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Tadej; 3 - Marko;
4 - Simon Peter; 7 - Jan

■ STRUNJAN

Strunjan 141
6323 STRUNJAN
tel.: (05) 678 20 05
fax: (05) 678 01 48
strunjan@ofm.si

■ PROVINCIALNA HIŠA

Strunjan 134
tel. govorilnica:
(05) 678 21 21

■ SVETA GORA

Sveta Gora 2
5250 SOLKAN
tel.: (05) 330 40 20
fax: (05) 330 40 38
sv.gora@ofm.si
Za pos. brate namesto 20:
22 - Bogdan; 25 - Hadrijan;
32 - Pavel; 30 - Miha
36 - Zdravko; - Ambrož;
- Rafael

■ SVETA TROJICA

Meznaričeva 8
2235 SV. TROJICA v
Sl. gor.
tel. in fax: (02) 720 55 56
sv.trojica@ofm.si

Tujina

■ AVSTRALIJA

■ ADELAIDE - WEST HINDMARSH

Holy Family Slovenian
Mission
51 Young Avenue
AU - WEST HINDMAR-
SH SA 5007
tel.: 00 61 8 8121 3869

■ MELBOURNE - KEW SS. Cyril and Methodius' Slovenian Mission

19 A'Beckett Street,
PO BOX 197
AU - KEW VIC 3101
tel.: 00 61 3 9853 7787
fax: 00 61 3 9853 6176
mobitel:
0061 412 555 840

■ SYDNEY - MERRYLANDS St. Raphael's Slovenian Mission

313 Merrylands Road,
PO BOX 280
AU - MERRYLANDS
NSW 2160
tel.: 00 61 2 9637 7147 in
9682 5478
fax: 00 61 2 9682 7692
mobitel:
00 61 409 074 760 in
419 236 783

■ CURIA GENERALIS

Via S. Maria
Mediatrice, 25
IT - 00165 ROMA
tel.: 0039 06 684 919
fax: 0039 06 638 02 92

■ FRANCOSKA GVAJANA

P. Hugo A. Delčnjak
Paroisse Notre Dame
GF - 97315 SINNAMARY
Guyane Francaise

■ P. Milan Kadunc

Presbytere IRACOUBO
Le Bourg 97350 IRACOUBO
Guyane Francaise

■ ITALIA

P. Robert Bahčič
Curia generale
dei frati minori
Via S. Maria
Mediatrice 25,
IT - 00165 Roma
tel.: 0039 06 68 49 12 09

■ ZDA

■ JOHNSTOWN

St. Therese's Friary
536 Decker Avenue
US - JOHNSTOWN PA
15906
tel.: 001 (814) 539 76 33

■ LEMONT

St. Mary's Friary
14246 Main Street, PO
Box 608
US - LEMONT IL. 60439
tel.: 001 (630) 257 24 94
(samostan)
tel. in fax:
001 (630) 257 64 32
(p. Blaž)
tel.: 001 (630) 257 51 02
(DDV)

Slovensko versko središče

tel.: 001 (630) 257 20 68
fax: 001 (630) 257 23 59

■ NEW YORK

St. Cyril's Friary
62 St. Mark's Place
US - NEW YORK NY
10003
tel. in fax:
001 (212) 674 34 42

Elektronski naslovi skupnosti

Provincialat: provincialni.minister@ofm.si
Definitorij: definitorij@ofm.si
Tajništvo province: tajnik@ofm.si
Prokuratura: prokuratura@ofm.si
Založba BF: zbf@ofm.si
Komisariat: komisariat@ofm.si
Generalna kurija: http://www.ofm.org
e-mail: [ime]@ofm.org
[ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr.
mingen, secgen, formgen, missgen,
econgen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov

Ambrož Mušič - ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko - andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak - andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk - andrej.vovk@ofm@rkc.si
Anton Jerman - anton.jerman@email.si
Bernard Golčnik - bernard.golcnik@rkc.si
Bernard Karmanocky - bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik - bs1935@sbglobal.net
Boštjan Horvat - bostjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs - bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus - bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež - boris.markez@rkc.si
Bruno Korošak - bruno.korosak@rkc.si
C. Gostečnik - christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič - cirilb@bigpond.com
Darko Žnidaršič - darko.znidarsic@rkc.si
darko@pacific.net.au

David Šrumpf - p.david@siol.net
Dominik Papež - rojs2000@yahoo.com
Dragan Vampola - dragan.vampola@rkc.si
Edvard Kovač - edvard.kovac@guest.arnes.si
Evgen Ketiš - evgen.ketis@gmail.com
Filip Rupnik - filipr@volja.net
Franci Seničar - franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše - kovse.franc@siol.net
Gregor Kos - gregor.kos@rkc.si
Jan Cvetek - jan.cvetek@gmail.com
Janez Papa - janez.papa@rkc.si
Janez Tretjak - tretjakj@gmail.com
Jernej Kurinčič - jernej.kurincic@rkc.si
Krizolog Cimerman - krizolog@verizon.net
Krizostom Komar - krizostom.komar@rkc.si
Leopold Grčar - leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar - mari.osredkar@ofm@siol.net
Marijan Cvitak - marijan.cvitak@amis.net
Marjan Čuden - marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk - marjan.cuk@rkc.si
Matej Papež - pmatej.papez@gmail.com
Melhior Grošelj - mage.maister@gmail.com
Metod Ogorevc - metodofm@sbglobal.net
Mihael S. Vovk - mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc - milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič - miran.spelic@rkc.si
Niko Žvokelj - niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop - pavle.jakop@siol.net
Pepi Lebreht - pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih - pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec - peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko - rafaels@libero.it
Regalat Razbočan - regalat@gmail.com
Robert Bahčič - robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc - silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec - simon.peter.berlec@rkc.si
Stane Zore - stane.zore@rkc.si
Tadej Inglič - tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec - tadej.strehovec@gmail.com
Tilen Urtelj - tilen.gregor.urtelj@rkc.si
Tomaž Hočevár - tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Pinter - tomaz.pinter@rkc.si
Valerijan Jenko - valerian@pacific.net.au
Vid Lisjak - pater.vid@gmail.com
Viktor Papež - viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek - vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop - zdravko.jakop.ofm@gmail.com

Sicer pa velja za vse člane naše province, ki
imajo svoj osebni e-naslov tudi načelo: ime.
priimek@ofm.si

